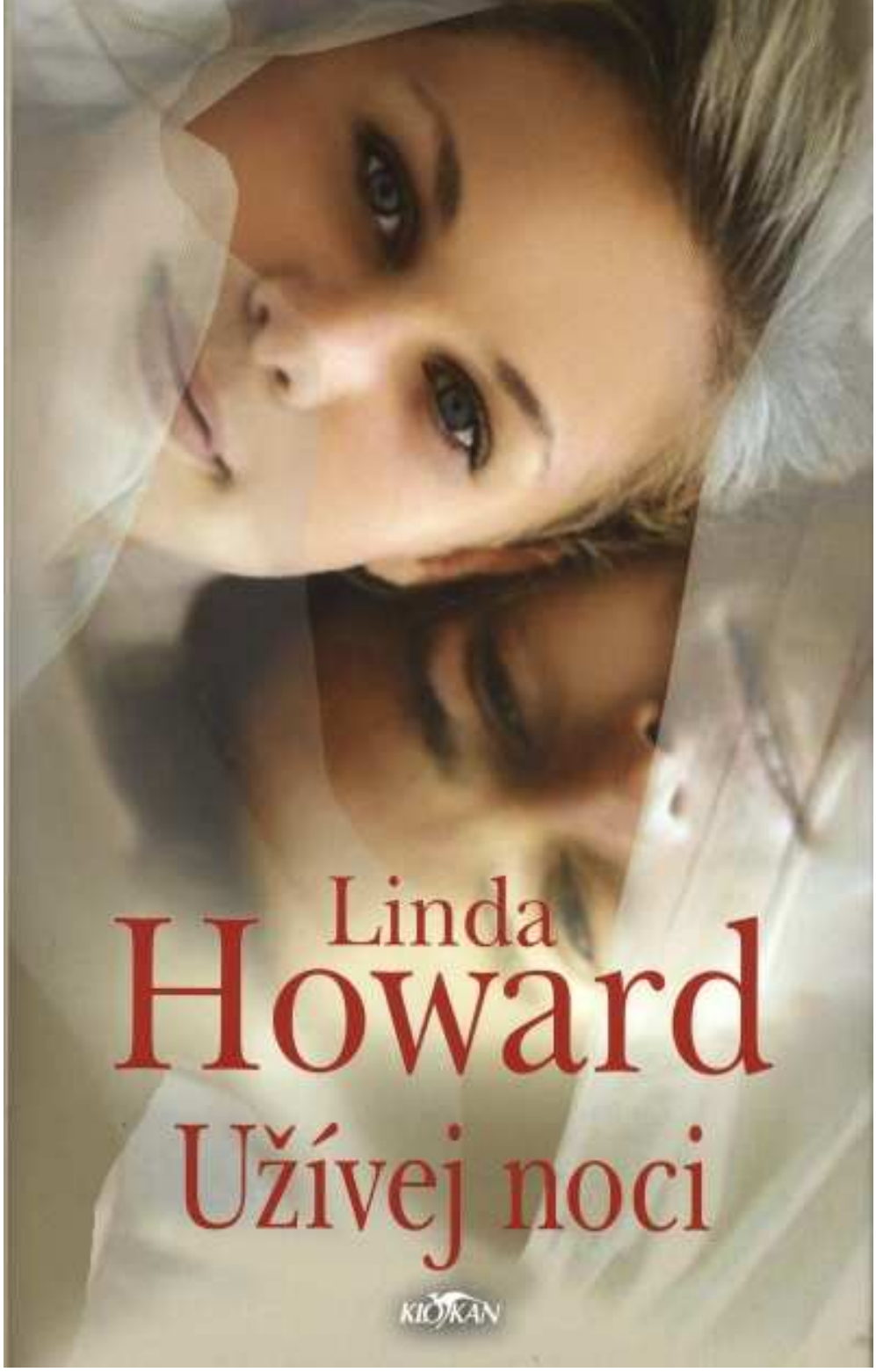

Linda
Howard
Užívej noci
KIOSKAN

Linda

Howard

Užívej noci

KLOŽKAN

Copyright © Pocket Books, New York 2001
LAKE OF DREAMS copyright © 1995 by Linda Howington
WHITE OUT copyright © 1997 by Linda Howington
BLUE MOON copyright © 1999 by Linda Howington Translation © Petra Klůfovâ, 2005
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu Strangers in the Night
přeložila Petra Klůfová
Redakční úprava Marie Sluková
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2005
shop@alpress.cz
Tisk a knihařské zpracování Centa, spol. s r. o.,
Vídeňská 113, Brno
Vydání první

ISBN 80-7362-141-X

Obsah

1. Jezero snů 6

2. Modrý měsíc 78

3. V zajetí sněhu 154

JEZERO SNŮ

1.

Oči měl jako drahokamy, akvamaríny hluboké a jiskřivé jako moře. Propalovaly se mlhou jako uhlíky, upíraly na ni tak pronikavý pohled, až se vyděsila a na okamžik se zpanikařené zazmítala v jeho pevném objetí. Pokusil se ji uklidnit a skutečně, hlas zdrsnělý vášní a něžné hlazení a laskání zaplašily její vzdor, takže se opět rozechvěla smyslnou slastí a celým tělem se mu vzepjala vstříc. Kyčlemi jí rytmicky bušil do klína, pronikal hluboko do ní a ze dna rozpáleného lůna čerpal rozkoš pro oba dva. Vypracované tělo měl nahé, ocelové svaly se pod zpocenou pokožkou přelévaly jak naolejované hedvábí. Mlha stoupající z jezera houstla kolem nich, rozmazávala mu rysy, takže jeho blízkost pouze cítila, vnímala jeho úd, klouzající dovnitř a ven. Zmocňoval se jí tak vášnivě a bezvýhradně, jako by ji chtěl připoutat k sobě navěky, jako by se do ní chtěl navždy vepsat. Tvář mu tonula v mlze a ona se marně snažila proniknout skrze tu clonu pohledem, zbytečně křičela zoufalstvím. Bělostným oparem se propalovaly pouze ty žhnoucí drahokamy očí, právě těch očí, které už viděla předtím, jak se propalují jinými, dávnými mlhami –

Thea se prudce probudila úlekem, tělo rozechvělé dozvukem vášně… a slastného vyvrcholení. Kůži měla orosenou horkým potem a v uších jí zaznával vlastní dech, nejprve zrychlený a chraptivý, ale postupně se zpomaloval spolu s tím, jak se jí v prsou zklidňovalo splašené srdce.

Tenhle sen z ní pokaždé vysál všechny síly, takže zůstala ležet, zhroucená a bezvládná vyčerpáním.

Cítila se otřesená, neschopná jediné souvislé myšlenky. Zalykala se smrtelným zděšením i vášnivou slastí. V klíně jí

horce tepalo, jako by se právě vášnivě pomilovala; zmítala se v pomuchlaných přikrývkách, svírala stehna těsně k sobě a snažila se vymazat pocit, že ho má pořád ještě hluboko v těle. *Jeho.* Muže bez jména, bez tváře, ale vždycky to byl *on.*

Zadívala se na řídké světlo rodícího se úsvitu, který dosud připomínal spíše zřídlou tmu, pronikající zvenčí nezakrytým sklem. Bylo zbytečné dívat se na hodiny; tento sen ji navštěvoval vždy v té temné němé hodince těsně před rozbřeskem a pravidelně se rozplynul s prvními doteky světla.

Byl to jenom sen, připomněla si v duchu. Snažila se najít aspoň nějakou útěchu. *Pouhý sen.*

Ale úplně jiný, než jaký kdy zažila.

V myšlenkách jí všechny ty vracející se sny splývaly v jeden jediný, ale přitom se vzájemně – i když jen v detailech – lišily. Sny – sen – začaly skoro před měsícem. Poprvé to považovala zkrátka a dobře pouze za nezvyklý sen, sice neobyčejně živý a děsivý, ale pořád jenom sen. Jenže hned následující noci se opakoval. A té další znovu. A další noc tu byl zas. A potom každičkou noc bez výjimky, takže od té doby se bála usnout. Zkusila si nastavit budík na hodně časné ráno, aby sen předběhla a probudila se dřív, ale bezvýsledně. Ach jistě, budík skutečně zazvonil, ale když tak ležela v posteli, naštvaně litovala ušlého spánku a čekala, kdy sebere sílu vstát, sen se zákeřně připlížil jako šelma. Cítila, jak se v ní zatmívá vědomí, jak se propadá hluboko pod jeho hladinu do temného světa, kde se kolébaly pronikavě živé výjevy. Pokoušela se vzdorovat, zůstat vzhůru, ale nebylo to v lidských silách. Ztěžklá víčka jí klesla a sen opět zaútočil…

Hněval se na ni, zuřil, že se mu pokusila uniknout. Dlouhé temné vlasy mu vířily kolem ramen, černé prameny jako by silou jeho vzteku téměř obživly. A jeho oči… och bože, oči divoce živé jako celý sen, žhavý modrozelený nůž rozřezávající oblaka jemné moskytiéry, jež jí halila lůžko. Ležela jako zkamenělá, ale pronikavě vnímala chladné lněné prostěradlo pod zády, těžkou vůni tropicky horké noci, vedro, v němž i její tenká noční košile byla na obtíž… a především svou vlastní kůži, rozechvělou zděšením z přítomnosti muže v zšeřelé ložnici, muže, který ji přes záhyby síťoviny spaloval upřeným pohledem.

Zděšená byla, to ano, ale současně cítila zvláštní vítězoslávu. Věděla, že to povede k těmto koncům. Provokovala ho, dráždila, škádlila ho až k hranici snesitelnosti. Uzavřela s ním ďáblovu smlouvu. Byl její nepřítel. A kromě toho se stal i jejím milencem.

Přišel k ní. Jeho výcvik válečníka mu doslova čišel z chůze i z každého pohybu, sálajícího sice zkrocenou, nicméně stále zběsilou silou. „ Chtěla ses mi vyhnout!“ obvinil ji hlasem zlověstným jak podvečerní hřmění. Vztek kolem něho doslova vibroval, hrozil ničivou silou uragánu. „ Zahrávala sis se mnou, záměrně jsi ve mně vybičovala živočišný chtíč hřebce kryjícího klisnu… a teď se přede mnou odvažuješ ukrývat? Nejradši bych tě zaškrtil!“

Podepřela se o loket. Srdce jí bušilo jako zvon, bolestivě ji mlátilo do žeber. Dostala strach, že omdlí. Ale její tělo se o své vůli probudilo, vzrušilo se jeho blízkostí, takže nebezpečí pro ně bylo druhořadé. „Měla jsem strach,“ přiznala prostě a svou upřímností ho odzbrojila.

Zarazil se, ale oči mu zahořely ještě zuřivěji než dřív. „Čert tě vem,“ zašeptal. „Čert nás vem oba!“ a poté silnýma rukama válečníka uchopil moskytiéru, uvolnil ji a spustil na její horní polovinu těla. Přejemná síťovina se na ni snesla jako sen, ale ona přesto měla dojem, že jeho rysy i nadále vnímá přes síťovinu, která jí – stejně jako hustá mlha – brání vidět ho jasně a zřetelně. A když se jí pak dotkl, ze rtů jí unikl tichý, užaslý a jakoby zmučený sten. Drsnýma a horkýma rukama jí zvolna klouzal vzhůru po nahých nohou, laskal ji, vyhrnoval jí noční košili, jedinou překážku mezi jeho chtíčem a jejím ženstvím. Když konečně shlédl k stinnému soutoku jejích stehen, lačný chtíč v něm vybuchl jako granát, žhavé šrapnely zasáhly i ji a roznítily v ní vášeň, neplánovanou, ale o to zběsilejší.

Nebylo úniku. Takže osud to takhle chtěl, pomyslela si a připravila se na nejhorší. Chystal se ji připravit o panenství, a to bez toho, že by ji na to předem připravil. Nu, dobrá. Děj se vůle boží. Pokud si ten temný násilník představuje, že ji donutí plakat bolestí a hrůzou, čeká ho zklamání. Byl zocelený válečník, ale ona mu dokáže, že odvahou se mu více než vyrovná.

A přesně takovým způsobem se jí zmocnil. Ležela vtisknutá k zadnímu okraji lůžka, odhalenou měla jen dolní část těla a mezi nimi se houpala polospuštěná moskytiéra. Zmocnil se jí zuřivě a přitom něžně. Zmocnil se jí s vášní, která ji spalovala jako výheň, s vášní, jež ji roztála vejpůl, s bezvýhradností, která ji nadosmrti ocejchovala jako jeho majetek, a nakonec se už neovládla a hlasitě se rozplakala. Tohle vítězství patřilo nakonec jemu. Ale ona nekřičela bolestí, nýbrž, slastí a ukojením a nádherou, o jejíž existenci dosud neměla vůbec tušení.

To bylo vůbec poprvé, co se s ní pomiloval, poprvé, co se po probuzení ještě pořád třásla křečí tak sladkého a propastného vyvrcholení, že se po jejím odeznění rozplakala, osaměle se choulila ve zmuchlaných přikrývkách a celým tělem prahla dostat víc, ještě víc. To bylo poprvé, ale v žádném případě naposledy.

Thea vyklouzla z lůžka a bosá přistoupila k oknu. Neklidně si dlaněmi přejížděla po nahých pažích nahoru a dolů a vyhlížela na tichý dvůr před svým činžákem. Vyčkávala, až se zrodí celé ráno, až jásavé světlo zvítězí nad skomírajícím a přízračným pocitem neskutečna. Je možné, že ji začíná zrazovat zdravý rozum? Vypadá takhle šílenství, to postupné vymazávání reality, až nakonec člověk nedokáže rozlišit, co je skutečné a co ne? Protože přítomnost jí už dlouho nepřipadala skutečná, rozhodně ne tolik jako sny, které k ní přiváděl úsvit. Trpěla tím její práce, nebyla schopná se soustředit, vydržet pořádně u čehokoliv. Kdybych byla někde zaměstnaná a nepracovala samostatně, pomyslela si kysele, co nevidět bych si zadělala na pořádný průšvih.

Na současné problémy ji nemohla připravit žádná předchozí zkušenost. Až dosud bylo všechno naprosto *normální,* tak typické pro rodinu Cleaverishových. Báječní rodiče, pokojný rodinný život, dva bratři, z nichž navzdory všem předchozím náznakům vyrostli milí a zajímaví muži, které zbožňovala. Dokonce ani během dospívání nezažila nic traumatického; škola byla nudná, ale ne stresující, plná oddaných polodětských přátelství, bez kterých se tento věk neobejde, k tomu obvyklé rozmíšky a sváry a hlavně dlouhé, idylické letní prázdniny

strávené u jezera. Každé léto její kurážná maminka naložila věci do kombíku a odvážně se rozjela k jejich chatě, kde se většinu léta úplně sama starala o tři neposedné potomky. Tatínek za nimi jezdil každý víkend a strávil s nimi i část dovolené. Thea si pamatovala na nekonečné horké dny vyplněné plaváním a rybařením, na včely bzučící v trávě, na ptačí cvrlikání, světlušky pomrkávající soumrakem, na cvrkání cikád a kvákání žab, na plesknutí, to když želva hupla do vody, na hamburgery, které se grilovaly na rozpáleném uhlí a voněly, až se všem sbíhaly sliny. A vybavovala si i nekonečnou nudu a touhu vrátit se do města, ale než přišlo další léto, už zase se jí stýskalo po dnech u jezera.

Pokud by se na jejím životě přece jen našlo něco neobvyklého, pak to bylo povolání, které si sama vybrala. Ale práce malíře pokojů a natěrače ji úžasně bavila. Byla schopná přijmout jakoukoliv práci s barvou, každé malování i natírání v domě i venku, a zákazníci oceňovali její pečlivost a láskyplný přístup k práci. Navíc dostávala stále víc zakázek na nástěnné malby, protože lidé v okolí se postupně dozvídali o jejím neobvyklém talentu a nechávali si vyzdobit zdi moderní a osobitou freskou. Ale i tyhle její výtvory byly veselé a normální, nečišelo z nich nic záhadného ani trpitelského. Tak proč ji zčista jasna začaly obtěžovat ty šílené a pravidelně se vracející sny, ve kterých vystupoval tentýž beztvářný muž, noc co noc co noc?

Ve snech se jmenoval pokaždé jinak. Jednou byl Markus, oblečený jako římský setník. Byl Luc, norský nájezdník. Byl Neill, byl Duncan… Zosobňoval tolik odlišných mužů, že normálně by si jejich jména neměla pamatovat, ale přesto si dokázala vybavit každé z nich. A v různých snech mívala různá jména i ona sama: Judith, Willa, Moira, Anice. Byla všechny tyto ženy a všechny ty ženy byly ona. I její milenec byl vždy tentýž muž, bez ohledu na svoje momentální jméno.

Přicházel k ní ve snech, a když se s ní miloval, bral si víc než její tělo. Vnikal jí až do duše a vléval do ní touhu, která ji nikdy úplně neopouštěla, prosákl ji pocitem, že bez něho je v jistém smyslu neúplná. Prožívala s ním tak šokující slast, tak skutečné pocity, že když se poprvé probudila a v pláči se

choulila pod přikrývkou, bála se dotknout rozpáleného klína ze strachu, že nahmatá jeho semeno. Žádné tam nebylo, jak jinak. Neexistoval, leda snad v její mysli.

Za necelý týden měla oslavit už třicáté narozeniny, a přesto nikdy v průběhu předchozích let neměla k žádnému muži tak skutečný, vášnivý a intenzivní vztah jako k tomu drsnému i svůdnému přízraku, který ji pronásledoval ve snách.

Nedokázala se soustředit na práci. Nástěnná malba, kterou právě dokončila pro Kalmanovy, postrádala její obvyklou pečlivost a puntičkářskou dotaženost detailů, ačkoliv paní Kalmanová byla z výsledku nadšená. Thea si však sebekriticky přiznávala, že práce nedosahuje jejích obvyklých kvalit, i když Kalmanovi to nepoznali. Musí o něm přestat snít, okamžitě. Možná by neškodilo navštívit psychoterapeuta nebo dokonce psychiatra. Ale všechno v ní se proti té představě bouřilo – že by měla své sny vyprávět cizímu člověku? Bylo to pro ni stejně nepřijatelné, jako by se měla milovat na veřejnosti.

Ale něco s tím udělat musí. Sny byly stále intenzivnější, děsivější. Vypěstovala si v sobě takový děs z vody, že včera se málem zbláznila hrůzou, když autem přejížděla přes můstek. Ona, která zbožňovala vodní sporty všeho druhu a plavala jako ryba, jestli ne líp! Ale nyní musela sebrat všechnu odvahu, aby se na řeku či jezero třeba jen podívala, a ten nesmyslný strach se v ní navíc soustavně prohluboval.

V posledních třech snech se milovali na břehu jezera. Jejího jezera, kde trávila nádherná léta svého dětství. Zmocnil se jí v jejím vlastním království a ona prožívala tak hluboké zděšení, paniku, propletenec fobií, jaké dosud za celý život nepoznala! Měla pocit, že ji ve snech špehuje, že jí jde po stopě, neúprosně se blíží a blíží – k tomu konci, který už předem znala.

Protože v těch snech se s ní miloval jen někdy. Občas ji zabil.

2.

Chata sice vypadala stejně, ale během těch let, co ji neviděla, se nevysvětlitelně scvrkla. V dětských očích to bylo prostorné, mírně magické místo, domek, kam samozřejmě patřila legrace a smích, chata jako stvořená pro dlouhá nádherná léta. Thea zůstala sedět v autě a vyhlížela na jezero a chatu a cítila, jak se v ní vzdouvá láska a vnitřní mír, jak překonává strach z vědomí, že je skutečně tady, na scéně svých posledních snů. K tomuto místu se jí pojily výhradně krásné a láskyplné vzpomínky. Ve čtrnácti dostala svou první pusu od Sammyho Kdoví jak támhle ve stínu smuteční vrby. Tehdy byla do Sammyho osudově poblázněná po celé léto, a dnes si nevzpomene ani na jeho příjmení! Tomu se říká láska.

A dnes před sebou viděla malou chatu, která zoufale potřebovala natřít! S úsměvem usoudila, že o tuhle maličkost by se mohla postarat vlastnoručně. Tráva tu byla vysoká po kolena a houpačka zavěšená na silné větvi mohutného dubu se nakláněla k jedné straně. Thea se vzchopila a chvatně se ohlédla k jezeru. Molo taky potřebovalo opravit, a tak se honem snažila myslet pouze na rozsah škod a materiál, který si musí obstarat, ale stačil jediný pohled na širokou modrou jezerní hladinu za molem, aby jí úzkostí na čele vyrazil pot. Žaludek se jí zazmítal v návalu nevolnosti. Křečovitě zapolykala, honem uhnula očima k zchátralé chatě a snažila se nemyslet na nic jiného než na oprýskanou přední verandu.

Zrovna včera večer – ji zabil. Když ji držel pod hladinou studené jezerní vody, v těch akvamarínových očích mu seděl pokojný, až zrůdně nepřítomný výraz. Svíral ji v ocelovém objetí, dokud její zpanikařené zápolení nezesláblo, ze

zmučených plic neunikl poslední drahocenný kousek kyslíku a ona se nenadechla vlastní smrti.

Probudila se do raného úsvitu, zpocená a roztřesená. Vmžiku si uvědomila, že takhle to už moc dlouho nevydrží, že neodvratně spěje k nervovému zhroucení. Vstala, dala vařit vodu na kávu a následujících pár hodin se nalévala kofeinem a promýšlela si plány na nejbližší dny. Zrovna neměla žádnou akutní pracovní zakázku, takže volný čas si vyšetří bez problémů. Možná to nebylo nejrozumnější, protože právě během léta vydělala největší část svých celoročních příjmů, ale velký problém v tom neviděla. Až bude jisté, že oba rodiče jsou už vzhůru, zavolá jim a požádá o dovolení, aby mohla strávit pár týdnů u jezera. Přesně jak očekávala, rodiče byli celí nadšení, že dcera se konečně rozhodla dopřát si dovolenou. Theiini bratři s rodinami jezdili na chatu pravidelně, ale Thea se kdovíproč k jezeru nepodívala už od svých osmnácti. Jedenáct let, to jistě byla dlouhá doba, ale život už je zkrátka takový. Nejdřív studovala na vysoké škole a v létě si přivydělávala na studium, později se soustředila na řešení problémů v zaměstnání, protože i když ve svém oboru vyzkoušela hned několik míst, práce ji hrozně nudila.

O práci natěrače a malíře pokojů zakopla vlastně čirou náhodou v době, kdy byla nezaměstnaná a zoufale sháněla cokoliv, čím by si obstarala aspoň nějaký výdělek. Ke svému úžasu zjistila, že práce s barvami je sice namáhavá a zabere spoustu času, ale jí se zamlouvá, a jak běžel čas, zakázek přibývalo. Během zimy dostávala objednávky pouze občas, protože bylo možné dělat jen práce pod střechou, ale v létě obvykle pracovala jako ďas a zkrátka a dobře si nemohla dovolit ten luxus, aby se připojila k rodině na jejím letním pobytu u jezera.

„Ale počkej, co tvoje narozeniny?“ vyhrkla maminka, která nemohla na blížící se výročí zapomenout. „Copak je neoslavíš s námi?“

Thea zaváhala. Rodina si na oslavy narozenin velmi potrpěla a v současnosti, když bratři byli ženatí a měli i děti, neuběhl jediný měsíc, aby se neslavily *něčí* narozeniny. „Nevím,“ odpověděla nakonec po pravdě. „Ale cítím se

unavená, mami. Vážně si potřebuju odpočinout.“ To sice nebyl hlavní důvod, proč chtěla odjet k jezeru, ale nebyla to ani lež. Pořádně se nevyspala už měsíc a únava se na ní začala podepisovat, táhla ji ke dnu jako olověné závaží. „Co oslavu prostě trochu odložit?“

„No, jak vidím, asi se s tím budem muset spokojit,“ broukla maminka pochybovačně. „Dám to chlapcům vědět, ano?“

„Jasně, mrzelo by mě, kdyby mi provedli nějakou narozeninovou rošťárnu v nesprávný den,“ odvětila Thea suše. „Pokud už objednali fůru hnoje, aby mi ho vyklopili před dveře, musejí dodávku zkrátka o pár dní pozdržet.“

Matka se kupodivu zasmála. „Tak daleko ještě nikdy nezašli.“

„Jedině proto, že jim je jasný, že bych jim provedla něco dvakrát tak hnusnýho.“

„Hezky si to u jezera užij, holčičko, ale buď opatrná. Přiznám se ti, že se mi vůbec nezamlouvá představa, že v té pustině budeš úplně sama.“

„Neboj se, budu si dávat pozor,“ slíbila Thea. „Jsou v chatě nějaké zásoby?“

„Mám dojem, že ve spíži zbylo pár plechovek s polévkou, ale to bude zhruba všechno. Ohlas se, až tam dorazíš, ano?“

„Ohlas se“ byla šifra pro povinnost, kterou otec nazýval „Zvedni sluchátko a dej mamince vědět, že jsi v pořádku, aby tě nenahlásila na policii jako pohřešovanou osobu“. Paní Marlowová normálně dětem do života nemluvila, ale kdykoliv řekla to své „ohlas se“, hned všichni věděli, že je trochu nervózní.

„Zavolám, jen co dorazím do obchodu pro zásoby.“

Thea skutečně dodržela slib a zavolala domů hned v tu minutu, co dojela k malému koloniálu, kde vždycky během letních prázdnin nakupovali potraviny. Stejně jako tehdy tam měli telefonní automat. A teď seděla v autě před chatou, ochromená hrůzou z blízkosti jezera, a na zadním sedadle zatím zvolna roztávaly mražené potraviny.

Nakonec sebrala odvahu, odhodlaně se nadechla a potlačila strach. No tak jo, tak ji pohled na vodu děsí. Tak se na ni prostě nebude dívat a rychle vyloží nákup z vozu.

Síťové dveře při otvírání skříply a ten důvěrně známý zvuk ji trochu uklidnil, zaplašil vnitřní napětí. Přední veranda se sítěmi v oknech se táhla přes celé průčelí chaty a během Theina dětství byla zakrámovaná pestrou sbírkou plátěných lehátek, proutěných křesílek a stoliček. Maminka tam často sedávala celé hodiny, šila nebo četla a přitom dohlížela na Theu s bratry při jejich dovádění v jezeře. Ovšem teď byla veranda prázdná, židličky a proutěná křesílka už dávno zmizely. Maminka se však zmínila, že plátěná lehátka jsou uložená v kůlně za chatou. Thea by nemohla přísahat, že si dá práci s jejich vyndáváním; rozhodně se nebude dívat na jezero víc, než bude nezbytně nutné.

Ne, to není pravda. Přijela sem přece právě kvůli tomu, aby zvítězila nad strachem, který v ní probouzely její noční můry, a pokud toho dosáhne právě mnohahodinovým koukáním na vodní hladinu, pak právě to bude dělat. Nedovolí, aby ji to noční – i když děsivé a s děsivou pravidelností se vracející – šílenství okradlo o potěšení ze života.

Když odemkla vchodové dveře, do obličeje ji udeřil prudký závan horkého zatuchlého vzduchu. Zhnuseně pokrčila nos a chvatně vešla dovnitř, aby co nejrychleji odemkla, pootvírala okna a vpustila tak dovnitř čerstvý vzduch. Než do chaty nanosila nákupy a potraviny nastrkala do lednice, mírný vánek osvěžil místnosti a provoněl chatu létem.

Ze zvyku si Thea chtěla uložit oblečení do stejného pokojíku, kde v dětství spávala, ale sotva otevřela dveře, zůstala ohromeně stát na prahu. Její stará železná postel zmizela a místo ní tu stála dvě dvoulůžka. Pokojík byl mnohem menší, než si vzpomínala. Se svraštělým čelem se rozhlédla po místnosti. Holá prkenná podlaha se nezměnila, ale stěny byly vymalované jinou barvou a na oknech viselo žaluzie místo záclonek s karnýrky, které jako holka měla docela ráda.

V chlapeckém pokoji odjakživa stávala také dvojlůžka – dokonce hned tři – a tak tam nakoukla, aby se přesvědčila, jestli to ještě pořád platí. Dvoulůžka tam zůstala, ale pouze dvě. Thea si povzdechla. Ráda by přespávala ve svém starém pokoji, ale změnil se natolik, že by se tu cítila cize. Zřejmě bude rozumnější přespat v ložnici rodičů, tam už tehdy stávalo

dvoulůžko. Ne snad, že by měla takové nároky na pohodlí, šlo spíš o zvyk. Doma Thea měla extra velkou postel vyrobenou na zakázku.

Kliku třetí ložnice stiskla s pocitem vetřelce, ale sotva tam nakoukla, hned vybuchla smíchy. No ano, pokoj překonal její očekávání. Většinu plochy zabírala superpostel, jakou tu ještě neviděla, kolem stěn zbylo sotva dost místa, aby se tam dalo projít při stlaní. Vedle dveří stála dvoukřídlá skříň. Thea si bude muset dávat pozor, aby si o rohy nábytku neukopla palec, ale jinak se jí tu bude spát jako královně.

Začala si věšet oblečení do skříně, když k ní dolehlo známé vrznutí síťových dveří, těžké kroky po prkenné verandě a dvě krátká zvučná klepnutí na rám otevřených vchodových dveří. Vylekaná Thea znehybněla jako socha. V útrobách se jí začala zatínat ledová pěst děsu. Neměla sebemenší potuchy, kdo u těch dveří může být. Nikdy dřív se tady nebála – kriminalita v kraji byla tak nízká, že se blížila nule – ale stejně hrůzou sotva dýchala. Co když ji při vykládání věcí z auta tajně sledoval nějaký pobuda, a tak zjistil, že sem přijela úplně sama? Thea se už stačila ohlásit matce, ujistila ji, že dojela v pořádku, takže další „ohlášení“ od ní nebudou čekat nejméně týden. Mamince se zmínila, že v chatě by chtěla zůstat čtrnáct dní. Kdyby ji někdo zavraždil nebo unesl, klidně mohou uběhnout dva týdny, možná víc, než ji někdo začne pohřešovat.

U jezera stály další dvě chaty, to ano, ale ani jedna nebyla na dohled. Ta nejbližší, kterou majitel pronajímal různým zájemcům, byla skoro kilometr odtud, ukrytá za úzkým poloostrovem trčícím hluboko do jezera. Vzpomněla si, že rodina Sammyho Kdovíjak si tuhle chatu najala právě to léto, když ona slavila čtrnácté narozeniny. A těžko říct, kdo si chatu pronajímá teď, tedy pokud se někdo vůbec obtěžuje formalitami s jejím pronájmem a jednoduše se tam nevloupal.

Nezaslechla přijíždět jiné auto ani člun, takže ať už na verandě stál kdokoliv, musel přijít pěšky. A po svých se sem dalo dojít v podstatě jen od té pronajímané chaty. To ovšem znamenalo, že dotyčný je někdo cizí, těžko člen známých rodin, s nimiž se zde v dětství pravidelně setkávala každé léto.

Musím se zklidnit, napomenula se v duchu, příliš se nechávám unést fantazií. Už ale nedokázala ovládnout strachem zrychlený dech ani splašený tlukot srdce. Nezmohla se na nic víc, než že bezmocně stála se svěšenýma rukama jako zvíře ochromené hrůzou z blížící se šelmy.

Vchodové dveře nechala dokořán, natož aby je zamkla. Pravda, za nimi byly ještě síťové dveře jako u verandy, ale do těch stačilo lehce strčit. Neexistovalo tedy nic, co by návštěvě bránilo vejít do chaty a třeba i vystoupat po schodech až sem nahoru. Sem k ní.

Pokud je příchozí nepřítel, pak Thea uvízla v pasti. Neměla v chatě žádnou zbraň, snad jen pár kuchyňských nožů, ale k těm se nemohla dolů dostat bez toho, aby ji vetřelec nezahlédl. V panice se obrátila k oknu. Je aspoň nějaká šance, že by ho mohla neslyšně otevřít a spustit se dolů? Nulová, zvlášť vzhledem k tomu, jaké je v domě ticho.

Znovu se ozvalo to dvojité zvučné zaklepání. Přinejmenším je pořád ještě na verandě.

Nejspíš se *vážně* zbláznila. A jak vlastně přišla na to, že to musí být muž? Podle těch těžkých kroků? Ale co když je to jen statná tělnatá žena?

Kdepak. Musí to být muž. Tím si byla jistá. Dokonce i to klepání znělo mužsky, příliš tvrdě, než aby ho způsobila jemnější ženská ruka.

„Haló? Je někdo doma?“

Sotva se domem rozlehl hluboký hlas, Theu zamrazilo až do morku kostí. Hlas naprosto jednoznačně patřil muži a připadal jí prazvláštně povědomý, i když si byla jistá, že ho nikdy předtím neslyšela.

Panebože, pomyslela si. Náhle se jí nad vlastní zbabělostí zvedl žaludek. Copak je vadná? Pokud jí ten muž na verandě chce ublížit, pak jí ta schovávačka v ložnici beztak není nic platná, a navíc ještě upozorňuje na její zbabělost. A kromě toho, zločinec by normálně otevřel dveře a vřítil se dovnitř, vlastně už by tady byl. Takže host je zřejmě nějaký úplně milý pán, který si vyšel na procházku a všiml si, že dorazili noví sousedé. A kdoví, třeba ji ani neviděl přijíždět a neví, že je tu sama, zkrátka

si všiml auta před chatou. A ona se chová jako cvok, když sama sebe k smrti děsí zbytečným podezřením a dětinskou panikou.

Prese všechno byla ta logika příliš slabá, než aby dokázala zaplašit všechny její obavy. Musela se hodně vzchopit a sáhnout až na dno sil, aby se napřímila v ramenou a zkrotila zběsilé lapání po dechu. V životě by nevěřila, kolik přemáhání ji bude stát vykročení ke dveřím. V polovině kroku se zastavila, to aby ještě pevněji sevřela berličku odvahy. Konečně vyšla z ložnice a sestoupila dolů do obývacího pokoje, odkud bylo vidět na verandu.

Podívala se k otevřeným dveřím a málem se v ní zastavilo srdce. Na pozadí zářivého denního světla spatřila pouze siluetu, takže rysy návštěvníkova obličeje vůbec nerozeznala, ale byl nadprůměrně vysoký, nejméně metr devadesát, a statný, protože rameny vyplňoval rám dveří téměř beze zbytku. Určitě se jí to pouze zdálo, jak jinak, ale v držení jeho těla vyčetla nepřirozené napětí, které působilo zlověstně a současně i ostražitě.

Za žádnou cenu se nedokázala přinutit, aby hostu popošla vstříc. Uvědomovala si jediné, a sice pokud muž pohne rukou, aby otevřel vnitřní síťové dveře, ona skočí dozadu do kuchyně. Kabelku nechala nahoře v ložnici, takže se k ní už těžko dostane, ale klíčky od vozu měla v kapse džin, takže kdyby se jí podařilo doběhnout až k vozu, snad by stihla za sebou zamknout dveře dřív, než by ji muž dohonil, a pak by se bleskově rozjela hledat pomoc.

Odkašlala si. „Ano?“ zachraptěla vyschlým hrdlem. „Co si prosím přejete?“ I když se hodně snažila, hlas jí zněl přiškrceně a zastřeně. Ale k jejímu úžasu to působilo skoro… svůdně. Ano, snad to bylo lepší, než kdyby se otevřeně zajíkala hrůzou, ale dovolila si o tom pochybovat. Co je pro dravce lepší výzva k útoku, strach, nebo sexuální provokace?

Nech toho! okřikla se v duchu vztekle. Vždyť její návštěvník zatím neudělal nic, aby v ní zažehl tak hysterický stihomam.

„Jmenuju se Richard Chance,“ ozval se muž a jeho hluboký hlas se jí opět zařízl hluboko pod kůži a vsákl až do kostí. „Na letošní léto jsem si pronajal sousední chatu. Na příjezdové cestě

jsem zahlédl váš vůz, tak jsem se zastavil, abych se seznámil se sousedy.“

Úleva Theu ochromila skoro stejně jako předchozí děs. Napjaté svaly se jí uvolnily, jen taktak že se nezhroutila k zemi. Honem natáhla třesoucí se paži, aby se podepřela o stěnu.

„Já – Těší mě, že vás poznávám. Jsem Thea Marlowová.“

„Thea,“ zopakoval tiše. Pronesl její jméno zvolna a soustředěně, skoro jako by ho vychutnával. „Rád vás poznávám, Theo Marlowová. Je mi jasné, že teď máte určitě spoustu práce s vybalováním, takže nebudu zdržovat. Na shledanou zítra.“

Obrátil se k odchodu a Thea chvatně popošla blíž ke dveřím, jeden krok, druhý. Než se dostal k síťovým dveřím verandy, ocitla se na prahu. „Jak víte, že pořád ještě vybaluju?“ vyhrkla, už zase napjatá podezřením.

Zastavil se, ale neohlédl se po ní. „Nu, každé dopoledne vyrážím na dlouhou procházku, a dnes ráno tu žádné auto nebylo. A když jsem si sáhl na kapotu, plech byl ještě zahřátý, takže tu nejste dlouho. Prostě jsem došel k logickému závěru, to je všechno.“

Ano, bylo to všechno vysvětlitelné, logické. Ale proč kontroloval, jestli je motor už vychladlý? Podezření jí svazovalo jazyk.

A náhle se k ní muž zvolna otočil. Zářivá sluneční zář se mu zatřpytila na lesklých tmavých vlasech, hustých a zářivých jako kožich norka, a zřetelně vykreslila každý výrazný rys jeho obličeje. Pohlédl jí přímo do očí a koutky úst mu povyjely v pomalém, nevyzpytatelném úsměvu. „Na shledanou zítra, Theo Marlowová.“

Thea opět zkameněla. Z hlavy jí vyprchala všechna krev, dostala strach, že omdlí. Vytřeštěnýma očima sledovala, jak se muž vzdaluje. V uších jí hučelo, rty měla zmrtvělé, bez citu. Náhle se všechno kolem temně rozmazalo a ona pochopila, že *skutečně* omdlévá. Neohrabaně se spustila na kolena a sklonila hlavu až k podlaze. Čekala tak dlouho, dokud závrať nepřešla.

Můj ty bože. *Byl to on!*

O tom nebylo sebemenších pochyb. I když mu v žádném snu neviděla jasně do tváře, poznala ho. Když se po ní ohlédl a

zablýskl na ni těma jiskřivýma akvamarínovýma očima, každičká buňka jejího těla zpanikařila – protože věděla.

Richard Chance byl muž z jejích snů.

3.

Theu to zjištění natolik šokovalo, že dokonce zase začala nakládat věci do auta a chvatně se chystat k útěku domů do White Plains, do pochybného bezpečí svého bytu. Ale nakonec, pořád ještě rozklepaná z toho setkání, zase všechno vyndala a vrátila zásoby i oblečení zpátky do chaty. Hned nato se rozhodla hledat útěchu u dlouhým časem prověřeného léku – kávy. Co by odjezdem domů získala? Problém byl ve snech, které ji vy stresovaly do té míry, že zpanikařila i v tak obyčejné situaci, jako když ji přijde mírumilovně pozdravit zdvořilý soused. No tak má zvláštní barvu očí, a co má být? To ještě neznamená, že to je muž z její noční můry.

No dobře, ale teď je nejvyšší čas, aby převládla realita, přikázala si přísně nad třetím šálkem kávy. Nikdy nedostala příležitost pohlédnout Markusi-Neillu-Duncanovi do tváře, protože je pokaždé oddělovala clona mlhy. Dokázala rozeznat nejvýš jeho dlouhé černé vlasy a akvamarínové oči. Na druhou stranu důvěrně znala jeho vůni, jeho doteky, každičký centimetr svalnatého těla, sílu a vášeň, s jakou se s ní miloval. Jak by se teď měla zachovat? Požádat Richarda Chancea, aby se vysvlékl, protože si ho potřebuje podrobně porovnat s násilníkem ze své noční můry?

Spousta lidí na světě má tmavé vlasy; vlastně většina z nich, a mnoho tmavovlasých mužů má pronikavé modrozelené oči. Byla to obyčejná náhoda, že potkala zrovna Richarda Chancea v období, kdy ji dokázala vytočit i nezvyklá barva cizích očí. Teď jenom potřásla hlavou nad vlastní pošetilostí a vstala, aby se nadopovala čtvrtým šálkem kávy.

Přijela sem za konkrétním účelem. Odmítala se smířit s tím, že jí sen, bez ohledu na to, jak je zneklidňující a živý, kazí radost z toho, co odmalička milovala. Nehnusil se jí pouze ten nový strach z vody, ale i vědomí, jak ty sny deformují její vzpomínky na dětství, na nádherné prázdninové dny u jezera. Kdyby přišla o tohle, ztratila by vnitřní rovnováhu, osu, kolem níž se dnes otáčelo celé její já. K čertu s tím, však ona se naučí vodu znovu milovat. Ano, možná že zatím nesnese ani pohled na jezerní hladinu, ale přísahala si, že než odtud odjede, bude tu opět plavat. Nedopustí, aby ji hloupý stihomam ohledně Richarda Chancea ovládl a udělal z ní duševního mrzáka.

A vůbec, ani v nejmenším nebylo podstatné, že její jméno vyslovil mazlivě a zkoumavě, jako by ho vychutnával na jazyku. Po pravdě, jistý význam to mělo, ale souvisel spíš s jeho sexuálním pudem než s jejími sny. Thea věděla, že není žádná ohromující krasavice, ale na druhou stranu jí bylo jasné, že mužům připadá přitažlivá. Kolikrát se vztekala nad kšticí hustých kaštanových kudrn, protože je za nic na světě nedokázala zkrotit do trochu přijatelného účesu, ale mužům se z nějakých záhadných důvodů právě tohle zamlouvalo nejvíc. Pod kaštanovou kšticí měla zelené oči a obličej s pravidelnými, čistě řezanými rysy. Fyzicky namáhavá práce ji udržovala v kondici a ušetřila jí starosti s případnou nadváhou, a teď, když se její rozjitřené nervy maličko uklidnily, musela připustit, že mužovy nevšední oči se na ni dívaly spíš se zájmem než s výhrůžkou.

To by ovšem mohl být taky problém, protože ona se sem přijela zbavit jistých problémů, a ne si užít nezávazný letní úlet s neznámým sousedem. Na milostné hrátky neměla sebemenší náladu, i kdyby měly představovat jen krátké zpestření každodenní rutiny. Tak dobrá. Kdyby po ní nějak vyjel nebo přišel s návrhy, třeba i jen s pozváním na společnou procházku, ona se bude chovat odtažitě a lhostejně. Jistě mu svitne, že Thea nemá zájem, a rychle zařadí zpátečku.

„Pojď.“

Ohlédla se a spatřila ho stát venku pod vrbou. Vztahoval k ní ruku. Samozřejmě že jít k němu nechtěla, každý instinkt ji

hystericky vybízel k útěku, ale současně v ní košatěla touha po něm, až zvráceně prahla poslechnout, podřídit se. Bylo to jako stravující hlad, který může ukojit pouze on.

„Pojď!“ vybídl ji podruhé a její nohy se proti své vůli zabořily do chladivé orosené trávy. Noční košile jí vířila kolem kotníků a Thea si pronikavě uvědomovala, že pod tenkou látkou je úplně nahá. Ale i kdyby na sobě měla sebevíc, kdyby ji kryl bezpočet vrstev oblečení, před ním by si stejně připadala neoblečená a zranitelná. Bylo jí jasné, že v noci by neměla vycházet sama ven, zvlášť ne, když se kolem chaty potlouká on, ale nic na světě by ji nedonutilo se obrátit a zase se zamknout v chatě. Jistě, byl nebezpečný, ale kdoví proč jí to nevadilo. Záleželo na jediné věci; zásady slušného chování, podle kterých se v životě dosud úzkostlivě řídila, pro ni náhle znamenaly míň než mokrá tráva pod bosými chodidly.

Když došla až k němu, zůstali stát tvář v tvář jako dva soupeři. Nehnuli se a nepromluvili tak dlouho, až dostala strach, že ze vzrůstajícího napětí začne nekontrolovatelně ječet. A on? Celé týdny ji stopoval a pronásledoval jako dravec a nyní neomylně vytušil, že ji má nadosah. Uchopil ji za loket a ten dotek ji sežehl jako živý oheň. Ucítil, jak se zachvěla, a koutky pevných úst se mu zvlnily úsměvem. „Myslíš, že ti chci ublížit?“ otázal se s neskrývaným pobavením.

Opět ji zamrazilo v zádech. „Ano,“ přiznala a bezmocně k němu vzhlédla. „ Tak či onak… ano.“

Nemilosrdně ji přitahoval blíž k sobě, až se spoře oblečeným tělem přitiskla k jeho tělu. Živočišný žár jeho pokožky jako by rozehnal noční chlad. Automaticky zvedla obě ruce a dlaněmi se mu vzepřela o prsa. Dotek toho ocelově tuhého svalstva jí vyrazil dech. Ještě nikdy se jí nedotýkal tak mužný a samčí vitalitou sršící muž, jako byl tenhle – tenhle snový válečník, jehož Život stál na základech života a smrti. Ráda by se mu vzepřela, odvrátila se od něho, ale vzdorovat by mu nedokázala, stejně jako list nedokáže vzdorovat nelítostné vichřici.

Překvapivě něžně jí otřel rty o kudrnatou hřívu. Podobné gesto by od něho nikdy nečekala. „Až se mnou ulehneš, „ pošeptal jí, „seznámím tě s tou nejsladší bolestí na světě.“

Thea se s trhnutím probrala ze spánku. V temné ložnici pořád ještě doznívaly její drásavé výkřiky. Udělal to; ach bože, a jak! Ležela na zádech, noční košili vykasanou a zmuchlanou až u pasu, nohy roztažené a pokrčené v kolenou. V klíně jí pořád ještě tepaly dozvuky slastného vyvrcholení.

Přikryla si obličej dlaněmi a bouřlivě se rozplakala.

Tohle už nebylo jen zneklidňující – navíc ji to ponižovalo. Ten proklatý chlap se zmocnil nejenom jejích snů, ale i jejího těla. Celým vědomím svého já byla pevně zakotvená v neprůstřelné normálnosti, vždy a bez výjimky se řídila zdravým rozumem. Thea se odjakživa považovala za *spolehlivou osobu,* ale teď ta charakteristika přestala naráz platit. Kvůli těm snům si vzala čtrnáctidenní dovolenou právě uprostřed nejrušnější pracovní sezony, což byl projev nespolehlivosti. S Theou se dělo něco, co se vymykalo jejímu chápání, a ty děsivě intenzivní orgasmy, které noc co noc prožívala, i když v lůžku spala sama – tak to už vůbec nebylo normální!

Spolkla slzy, vyklopýtala z ložnice a došla do koupelny, kde si stoupla pod sprchu a snažila se ze sebe spláchnout vzpomínky na tisíce doteků neviditelných rukou. Když se nepatrně zklidnila, vydrhla se osuškou a přesunula se do kuchyně, kde si uvařila čerstvou kávu, posadila se s ní k oknu a sledovala, jak se z úsvitu rodí zářivě slunné ráno.

Kuchyně byla v zadní části chaty, takže z ní nebyl výhled na jezero. Při pohledu na drobné pestré ptáčky, kteří vesele hopsali a švitořili ve větvích nedalekého stromu, se Thea nepatrně uvolnila.

Nesmí dovolit, aby ji ty sny tolik děsily a rozrušovaly, i kdyby byly sebevíc stresující, pořád to byly jenom sny. Když se na ně podívala racionálně, pak jediné, čím jí zasáhly do života, byl ten iracionální strach z vody, jejž si vypěstovala právě jejich vinou. K jezeru se vypravila právě za tím účelem, aby se toho strachu zbavila, aby se přiměla postavit se mu čelem. Kdyby se jí ho podařilo překonat, byla by šťastná. Možná že tyhle sexuálně intenzivní sny nebyly úplně normální, stejně jako snění o stále stejném muži, který jí v některých z těch snů působil skoro vražednou slast, ale s tím by se už nějak vypořádala. Ostatně, kdoví, co ty sny odstartovalo? Třeba něco

četla, možná viděla film, který je spustil, případně obojí. S nejvyšší pravděpodobností přestanou stejně záhadně, jako se objevily.

A mezitím už promarnila jeden den z těch drahocenných dvou týdnů, které si předepsala jako lék, protože pokud se nepočítá ten jediný pohled na jezero hned po příjezdu sem – pohled, při kterém se jí zvedl žaludek – vodu bohužel úplně ignorovala.

Tak poslyš, Theodoro, napomenula se v duchu. *Přece nebudeš takový poděláne*k*! Tak zvedej zadek a pusť se do toho, kvůli čemu jsi sem přijela!*

Podvědomě se k tomu zásadnímu kroku začala připravovat – prsty si pročísla vlasy, které jí při pití kávy a odsouvání nevyhnutelného stačily skoro uschnout. Cítila, jak jí pod prsty pruží nepoddajné, husté a životem sršící kudrny. Nejspíš vypadám jako čarodějnice, ušklíbla se v duchu a byla ráda, že ji nikdo nevidí. Přesto se rozhodla, že během zdejšího pobytu se na péči o vzhled vykašle, omezí se na základní hygienu a pořádně si tu svobodu užije.

Pro útěchu si nalila poslední hrníček kávy a odnesla si ho na verandu. Přitom klopila oči k hrníčku, aby si horkou tekutinu nevyšplíchla na prsty. No jasně, pomyslela si, je to senzační výmluva, abych hned po otevření síťových dveří nemusela kouknout na jezero.

Pořád se sklopenýma očima otevřela domovní dveře a ucítila, jak jí kolem bosých nohou prosvištěl chladivý ranní vzduch. Po osprchování si opět natáhla noční košili a tenká látka ji v nejmenším nechránila proti chladu, který vycházející slunce ještě nestačilo zaplašit.

No dobře. Nejvyšší čas to udělat – skočit do toho po hlavě. Pevně sevřela hrníček jako záchranný kruh a pomaloučku zvedala oči, nejprve k podlaze verandy, potom pohledem sklouzla na přerostlý trávník a nakonec po mírném svahu dolů k jezeru. Záměrně se soustředila jen na úzkou výseč svého zorného pole, takže všechno ostatní zůstalo rozmazané, nezřetelné. Vlevo stála smuteční vrba a –

Stál pod převislými větvemi, stejně jako v dnešním snu.

V Thee se málem zastavilo srdce. Kristepane, tak teď se jí sny začnou zhmotňovat i během hodin, kdy je vzhůru. Začíná mít halucinace. Pokusila se zamžikat, zaplašit ten výjev, ale nezmohla se na víc, než že zkamenělá děsem třeštila oči na nehybnou mužskou postavu. I na tu dálku ji akvamarínové oči stravovaly jako elektrický výboj.

Náhle se muž pohnul a Thea sebou zděšeně trhla, protože si rázem uvědomila dvě věci – a obě byly stejně zneklidňující, i když každá jinak.

Za prvé, ta „halucinace“ byl Richard Chance. Postava pod vrbou byla skutečný člověk, ne pouhý výplod fantazie.

A za druhé, i když předtím si to neuvědomila, včera v noci poprvé viděla snovému milenci do obličeje – a ta tvář patřila Richardu Chanceovi.

Silou vůle se pokoušela zkrotit splašené srdce. Ale samozřejmě, že její podvědomí si do tváře tajemného milence dosadilo Chanceovy rysy; koneckonců, právě včera ji vyděsilo zjištění, že ti dva mají podobné oči. Přinejmenším tyhle hrátky jejích snů měly svůj logický základ.

Hleděli na sebe přes orosený trávník. Přísně sevřené pevné rty se mu zvlnily náznakem úsměvu a Thee málem vyskočilo srdce z hrudi. Už ze soucitu se svými cévami doufala, že se na ni nebude usmívat příliš často.

A pak k ní Richard Chance natáhl ruku a vyzval ji: „Pojďte!“

4.

Z Theina obličeje vyprchala poslední stopa barvy. „Co jste říkal?“ zachraptěla přiškrceně.

Bylo vyloučeno, aby ji zaslechl. Stál od ní dobře deset metrů daleko; sama měla co dělat, aby uslyšela to jediné slovo, které pronesl, ačkoliv zaznělo nepřirozeně zřetelně, jako by se jí ozvalo přímo uvnitř lebky. Ale výraz jeho obličeje se viditelně změnil, vypadal číhavěji, oči měl pronikavější. Vztažená ruka náhle působila pánovitě, i když z hlasu mu čišela prosba. „Theo. Pojďte se mnou.“

Nejistě ucouvla a chystala se zabouchnout dveře a otočit klíčem v zámku. Určitě to byla pouhá náhoda – ale přízračná náhoda.

„Neutíkejte,“ prosil ji tiše. „Je to zbytečné. Já vám přece neublížím.“

Thea si o sobě nikdy nemyslela, že je zbabělec. Její bratři by o ní jistě tvrdili, že sobě na škodu projevuje až nezdravou kuráž, zarputile šplhala na stromy a na provaze se nejdřív vyhoupla proklatě vysoko, než se pustila a dolétla daleko do jezera. A navzdory přízračné shodě jejího snu s tím, co právě řekl, Thea se vzdorně napřímila v ramenou a zahleděla se na Richarda Chancea stojícího pod smuteční vrbou v lehkém ranním oparu. Opět dopustila, aby ji ta podivná souhra náhod vystrašila, a toho strachu už začínala mít plné zuby. Instinktivně vytušila, že každý strach nejlépe přemůže právě tím, že se mu postaví – ostatně to byl smysl výletu k jezeru – takže se rozhodla pořádně si pana Chancea prohlédnout a přesvědčit se, zda a v čem se podobá jejímu snovému milenci. Prohlédla si ho a vzápětí toho skoro zalitovala.

Ta podobnost nespočívala pouze v barvě očí a vlasů. Nacházela ji i ve výrazných liniích jeho těla, urostlého a statného. Na sobě měl džíny, pohorky a košili s krátkým rukávem, jež odhalovaly jeho svalnaté paže. Všimla si, jak má silná zápěstí, jako muž pravidelně vykonávající těžkou fyzickou práci… *zápěstí šermíře*.

Zděšená tou představou jen lapla po dechu. Jak ji napadlo zrovna tohle? Co vlastně ví o šermířích? Člověk na ně nenarazil zrovna na každém kroku; například ona sama nikdy žádného šermíře nepotkala. Ale sotva si představila elegantní pohyby šermířů, naráz to přirovnání zavrhla. Kdepak, nebyl šermíř, ale *bojovník s mečem*, rytíř, který se v bitvách ohání a seká těžkým obouručákem jako sekerou. Hlavou jí bleskl útržek vzpomínky, náhle viděla Richarda Chancea s mohutným dvousečným mečem v pravici, ale tehdy se představil jako Neill… a potom byl Marcus a svíral krátký římský meč –

Ne. Podobné myšlenky musí okamžitě vyhnat z hlavy. Sny jsou jen fantazie splétané podvědomím, nic víc. Kdepak, na Richardu Chanceovi jí nebylo povědomé ani to nejmenší, byl to zkrátka a dobře normální muž, na kterého náhodou narazila v situaci, kdy byla emocionálně vykolejená a zranitelná, skoro jako by se zotavovala z nešťastné lásky. Musí se vzpamatovat a nepředstavovat si nesmysly, protože tenhle muž nemá s jejími sny společného, co by se za nehet vešlo.

Pořád tam stál s napřaženou pravicí, jako by svou výzvu pronesl teprve před vteřinou, a ne před celou minutou – aspoň jak se zdálo Thee.

A pak se znovu usmál a v koutcích zářivě živých očí se mu rozprskly vějířky vrásek. „Nechcete si prohlédnout želvátka?“ navrhl.

Želvátka. Ta nabídka ji odzbrojila a až překvapivě okouzlila. Thea bezmyšlenkovitě popošla o pár kroků dopředu a zastavila se až u síťových dveří nad schůdky verandy. Tam se rozpačitě koukla na svou noční košili. „Nejdřív se musím převléknout.“

Přejel po ní pobaveným pohledem. „Mně se takhle zamlouváte.“ Chraptivý podtón hlasu svědčil dokonce o

uznalém obdivu. „A kromě toho, když nepůjdete hned, mohou se zatím rozprchnout.“

Thea si váhavě hryzala ret. Ale co, ta noční košile nebyla žádné koketní krajková titěrnost, ale dlouhá říza z bílé bavlny, s nevelkým výstřihem a krátkými nabíranými rukávky, dole jí sahala až ke kotníkům. Opatrnost se v ní svářila s touhou prohlédnout si roztomilá mláďátka. Náhle jí ta představa připadala neodolatelně lákavá. Rázně se rozhodla, strčila do síťových dveří a vkročila do vysoké trávy. Tam si musela dolní lem košile vytáhnout do poloviny lýtek, aby si ho neucourala v rose a nepromočila. Obezřetně se blížila k vysokému muži, který čekal pod smuteční vrbou.

A teprve pár kroků od něho si uvědomila, jak moc se přiblížila ke břehu jezera, čili k vodě.

Zkameněla doslova uprostřed kroku, neschopná třeba jen pohlédnout doprava, kde jí těsně vedle chodidel šeptaly drobné vlnky. Místo toho přilepila zpanikařený pohled k mužově tváři, jako by ho instinktivně prosila o pomoc.

Muž se napřímil a každičký sval v těle se mu číhavě napjal. Reagoval tak na její prosbu? Pozorně přimhouřil oči a prudce jimi zatěkal do stran ve snaze zjistit, co ji tak příšerně vyděsilo. „Copak je?“ zachraptěl, chytil ji za loket a ochranitelsky přitáhl blíž k sobě, k hřejivé ochranné zóně svého těla.

Thea se zachvěla a užuž otvírala ústa, aby se mu svěřila, ovšem blízkost jeho těla, tak konejšivá i děsivá současně, ji hluboce zmátla a nedovolila jí sestavit souvislou myšlenku, natož srozumitelnou odpověď. Vlastně sama nevěděla, co ji vyděsilo víc, jestli blízkost jezera, nebo blízkost Richarda Chancea. Jezero odjakživa milovala a tento muž ji nutil k ostražitosti, ale jeho automatická reakce na její rozrušení v ní zažehla pocit blízký vděčnosti. Náhle zatoužila opřít se o něho celým tělem, přitisknout se k útěšlivému žáru silného těla. Horká vůně jeho těla jí vnikala do nosu a plic jako vonná silice – opojná kombinace mýdla, svěžího vzduchu, čistého potu a syrového samčího pachu. Přivinul si ji k levému boku a pravou ruku si nechal volnou. Cítila povzbudivě klidný rytmus jeho srdce, pravidelně tlukoucího v mocné klenbě jeho hrudního koše.

Prudce, s pronikavým úlekem si uvědomila, že pod noční košilí je úplně nahá. Ňadra přitisknutá k jeho paži se jí bolestně napjala, stehna se jí roztřásla jakoby v zimnici. Panebože, co to vyvádí tady s ním, takhle oblečená? Kam se poděl její zdravý rozum, praktičnost, kterou se vždycky oháněla? Ode dne, kdy začaly ty sny, jako by úplně přišla o rozum. Nikdy, ani v těch nejdivočejších fantaziích, by ji nenapadlo takhle důvěrně se přiblížit k muži, s nímž se znala jen jediný den – a to ještě šlo o obyčejné zdvořilostní pozdravení. Proklatě dobře si uvědomovala, že by se měla ihned odtáhnout, ale sotva se jí dotknul, zaplavil ji podivný pocit vzájemné důvěrnosti, jako by se chovala jediným *správným* způsobem. Jako by se prostě jen samozřejmě vrátila na místo, které podrobně znala, kde byla už mnohokrát.

Prsty volné ruky jí pročísl vlhké kučery. „Theo?“ zašeptal naléhavě, ale to ostražité napětí mu ze svalů vyprchalo. „Čeho jste se polekala?“

Odkašlala si a snažila se zaplašit závrať, z níž se jí zatmělo před očima. Ta ruka ve vlasech jí připadala tak známá, jako kdyby… Prudce uťala myšlenku v půli. Ne, takhle prostě nesmí uvažovat! „Ta voda,“ přiznala nakonec. Hlas měla ještě přiškrcený strachem. „Já – bojím se vody a až teď jsem si všimla, jak blízko jsem u břehu.“

„Áha,“ zabručel pomalu, jako by mu zvolna svítalo. „Tak to je úplně pochopitelné. Ale jak se chcete podívat na želvátka, když se děsíte vody? To bude menší problém, nemám pravdu?“

Popleteně k němu vzhlédla. „Na to jsem nepomyslela.“ Těžko mu mohla vysvětlit, že její strach z vody je natolik čerstvý, že se ještě nenaučila automaticky odhadnout, na co v blízkosti vody dokáže nebo nedokáže najít odvahu. Vzápětí však její pozornost upoutalo něco jiného, a sice úhel jeho čelisti, jak ho viděla ze svého místa. Všimla si, že Richard Chance má silné čelisti a zarputilou bradu, kde pod kůží viditelně prosvítaly husté černé vousy, i když bylo zřejmé, že je čerstvě oholený. Opět ji zasáhl pocit čehosi důvěrně známého, jako by se ta situace opakovala už posté. Zatoužila přitisknout mu dlaň k tváři, dotknout se ho. Napadla jí nesmyslná myšlenka: Jestlipak je dost ohleduplný, aby se před milováním

vždy oholil, a náhle si až nesnesitelně živě představila, jak se jí brada pokrytá strništěm jemně otírá o oblinu nahého ňadra.

Polekaně sebou trhla, nepatrný záchvěv, který stačila potlačit skoro ještě v zárodku, ale on ho přesto zaregistroval, zesílil stisk kolem jejího pasu a přivinul ji k sobě ještě pevněji. „Želvy jsou hned tady, sotva dvacet metrů odtud," broukl chlácholivě a přitom jí bradou zavadil o kučery. „Zvládnete se na ně podívat, když zůstanu mezi vámi a břehem a navíc vás budu držet, abyste měla jistotu, že nespadnete do vody?"

Ach, byl neuvěřitelně laskavý. Přiznala si to navzdory té změti splašených myšlenek, které jí panika rozvířila v hlavě. Kdykoliv udělal něco, čím by ji vylekal – vlastně, co by ji *mělo* vylekat, například že ji objal kolem pasu – vmžiku odvedl Theinu pozornost a uklidnil ji nezávaznou poznámkou na úplně jiné téma. Nebyla hloupá, ten trik byl skrznaskrz průhledný, ale… želvátka jsou přece tak roztomilá. Zamyslela se nad jeho návrhem. Pravděpodobně to byla nebezpečná iluze, ale v jeho objetí se cítila bezpečně, vychutnávala žár jeho těla a ochranu té svalnaté hrudi. A přesně v tom okamžiku se v ní vy líhla touha, křehký, něžný záchvěv se hluboko v ní rozvinul jako rašící poupě… nebo možná se zrodila už dřív, hned při jeho prvním doteku, a mezitím zesílila natolik, že si ji začala uvědomovat. Proč jinak by si představovala drsný dotek jeho brady na svém těle? Nikdo jí nemusel připomínat, že by se měla okamžitě obrátit a zmizet v chatě. Už v předstihu přece dospěla k logickému závěru, že nemá čas a náladu ani na naprosto nezávazný románek. Bohužel, logika neměla nic společného s divokou změtí pocitů, které se jí zmocnily při prvním pohledu na tohoto muže, strach, panika, touha utéct a touha vyjít mu vstříc, to všechno se v ní svářilo tak zběsile, že nemohla ručit za to, co udělá a jak se zachová ne za hodinu, ale ani v příští minutě. Nelíbilo se jí to, ani trochu se jí to nelíbilo. Chtěla zůstat tou starou známou Theou, zato s tímhle nervózním a nelogicky uvažujícím stvořením nechtěla mít pranic společného.

No dobře, tak logiku vem čert. Beztak jí během doby, co trvají ty sny, nebyla vůbec nic platná. Vzhlédla k těm pozorným akvamarínovým očím a vykašlala se i na opatrnost. Usoudila, že

pro jednou by se mohla řídit ryzím instinktem. „Třeba to bude fungovat. Vyzkoušíme to!“

Thea měla dojem, že v těch průzračných očích zahlédla zákmit vítězoslávy, ale při bližším pohledu se z toho vyklubalo jen obyčejné mužské samolibé potěšení. „Ale nejdřív poodejdeme pár kroků od břehu,“ navrhl a přitom ji tam už směroval pevnou paží ovinutou kolem jejího pasu. „Myslím, že všechny želvičky ještě neutekly. A vy mi řekněte, kdyby se vám voda zdála moc blízko, platí? Nechci vás zbytečně znervóznit.“

Thea se tiše zasmála a vzápětí sama nad sebou užasla. Těžko mohla necítit nervozitu. Jednak byla příliš blízko vodě, jednak příliš blízko jemu. „Kdybych byla obutá, strachy bych se z těch střevíců vyklepala,“ přiznala s nepatrnou nadsázkou.

Sklopil oči k jejím bosým nohám a zřejmě si až teď uvědomil, jak si Thea jednou rukou přidržuje lem noční košile nad kotníky, aby si ji nezmáčela rosou. „Mohly by tu být trny,“ prohodil, jako by tím vysvětloval i omlouval svůj následující krok; shýbl se a volnou paží podebral Theu pod koleny. Tiše vykřikla překvapením a chytila se ho za košili, aby neztratila rovnováhu, ovšem mezitím už ji zvedl do náruče. S úsměvem si ji přitiskl k hrudi. „Jaké to je?“

Děsivé. Vzrušující. Srdce se jí bláznivě roztřepetalo v hrudi a ten původní záchvěv touhy se změnil na pronikavé mravenčení po celém těle. Sklopila oči k zemi a zamumlala: „Vysoko.“

„Takže vy se bojíte i výšek?“

„Ne, kdepak. Jenom vody.“ *A tebe, ty hromotluku.* Ale daleko víc mě přitahuješ, přiznala si v duchu.

Nesl ji podél břehu a dával si záležet, aby se moc nepřiblížil k vodě, zatímco Thea se dívala všude kolem, jenom ne na jezero. Těsně před očima měla jeho hrdlo, silné a osmahlé, s jemnou zranitelnou jamkou pod tvrdým uzlem ohryzku. Blízkost jeho kůže v ní probouzela chuť ji políbit, přitisknout rty právě do té jamky, kde mu tak svůdně tepala žílka.

„Musíme být úplně zticha!“ pošeptal jí a posledních pár kroků urazil pomalu, našlapoval opatrně a neslyšně. Vzdálili se od relativně upraveného trávníku do džungle plevele a houští, kde na bosé nohy mohla skutečně číhat spousta trnů. Teď byla

skoro ráda, že ji nese. Stromy tu rostly hustě vedle sebe a clonily téměř celý výhled na jezero. „Jsou pořád tady, na tom padlém kmeni u samého okraje vody. Pozor, nesmíte dělat žádné prudké pohyby, ano? Teď vás co nejpomaleji postavím na zem. Chodidly se mi postavte na boty."

Než se stačila optat proč – v jeho náruči měla totiž dokonalé pohodlí – spustil paži, kterou ji držel v podkolení, a nechal ji nohama sklouznout na zem. Dal si sice záležet, aby jí noční košile neuvízla mezi jejich těly a nevyhrnula se jí, nicméně vzájemné tření jejich těl v ní vybičovalo mocné vzrušení. Zatajila dech, protože ňadra i stehna jí pulzovaly bolestným žárem jako živá rána. Poslepu zašátrala chodidly, aby nahmátla svršky jeho bot, a pak se na ně celou vahou spustila. Bylo jasné, že vzrušení se nevyhnulo ani Richardovi, protože tuhá oblina v jeho rozkroku byla výmluvná ažaž.

Ovšem na rozdíl od They dokázal lépe předstírat, že se nic zvláštního neděje. Oběma pažemi ji objímal v pase a jemně k sobě tiskl, nicméně hlavu měl otočenou k jezeru, jako by to bylo to jediné, co ho v dané chvíli zajímá. Thea cítila, jak mu celým tělem proudí záchvěvy vzrušení jako probíjející elektřina, ale navzdory jeho částečné erekci nebylo jisté, zda je sexuální, smyslné.

„Je jich sedm," pošeptal jí zastřeným hlasem milence. „Sedí na kmeni v jedné řadě jako stříbrné dolary s nožičkami po stranách. Pootočte hlavu a mrkněte se. Budu vás držet, abyste se celou tu dobu cítila bezpečně."

Thea zaváhala. Bojovala mezi touhou prohlédnout si želvátka a strachem z blízké jezerní hladiny. Křečovitě zabořila prsty Richardovi do bicepsů. Přivinul si ji trochu blíž a svaly se mu přitom napjaly jako pružní hadi. „Jen klid, nespěchejte," poradil jí stále šeptem a teplým dechem jí ovanul kučery.

Zhluboka se nadechla a vzchopila se. Už ale o vteřinu později mu v panice zabořila tvář do prsou a celá roztřesená bojovala s návalem žaludeční nevolnosti. Přivinul ji k sobě, začal ji chlácholivě kolébat a broukal jí jako malému vyděšenému dítěti.

O dvě minuty později to Thea zkusila znovu, ovšem zhruba se stejným výsledkem.

Při čtvrtém pokusu se jí z očí už valily vodopády slzí. Richard se ji pokusil odvést zpátky k chatě, ale mezitím se k slovu přihlásila Theina tvrdohlavost, o níž by její bratři mohli leccos vyprávět, a odejít prostě odmítla. Ať se propadne, ale na ty želvičky se podívá!

Ani po dalších deseti minutách neudělala žádný pokrok, protože jediným kratičkým juknutím si vysloužila záchvat paniky a prudký nával žaludeční nevolnosti. Teď už se Thea na sebe navztekala. Želvičky se sice zatím spokojeně vyhřívaly, ale každou vteřinou se mohly rozprchnout.

„Tentokrát to už dokážu!“ prohlásila s naštvaným odhodláním.

Richard si povzdechl. „Jak chcete.“ Thee bylo nad slunce jasné, že by ji mohl bez řečí popadnout a odnést nazpátek, ale kdovíjak vycítila, že s ní takhle zůstane tak dlouho, dokud sama nepožádá o odnesení k chatě. Přesto tušila, že už ho to musí zmáhat. Znovu se obrnila vůči strachu a pomaloučku začala otáčet hlavu. „Tak zatímco se budete dobrovolně mučit, budu si krátit dlouhou chvíli vzpomínkou na to, jak když jste šla přes ten trávník, viděl jsem vám skrz noční košili,“ prohodil.

Šokovaná Thea zůstala zírat na želvičky rovné dvě vteřiny, než jí došel plný význam toho, co právě řekl. A když k němu opět prudce obrátila hlavu, z očí jí čišelo víc zuřivosti než předchozí paniky. „ *Cože?*“

„Viděl jsem vám skrz noční košili,“ zopakoval ochotně. Koutky úst mu cukal úsměv a průzračné modrozelené oči prozrazovaly mnohem víc pobavení, než by se v téhle situaci dalo čekat. „Slunce zrovna svítilo v šikovném úhlu. A tak jsem viděl…“ Záměrně nechal větu nedokončenou.

Zvedla paže a zkusila ho od sebe odstrčit, ovšem bezvýsledně. „No, tak co jste tedy *viděl*!“

„Všechno.“ Očividně si tu vzpomínku vychutnával, dokonce se tichounce rozesmál. „Máte fantasticky tvrdé bradavky.“

Thea se krvavě zarděla a pak zrudla ještě víc, protože ucítila, jak jí bradavky ztvrdly doslova na kámen. Navíc cítila, že podobná reakce se odehrává i Richardovi v kalhotách.

„Páni, podívejte na ty želvičky,“ vybídl ji.

Bez rozmýšlení ho poslechla. Současně s tím ji k sobě tvrdě přitiskl, takže vzdutá boule v jeho rozkroku se jí zabořila do břicha. Thea se náhle nemohla nadechnout. Nevidomě civěla na želvátka, ale soustředila se výhradně na pocity ve vlastním rozkroku. Potlačila zasténání a měla co dělat, aby se ovládla a nezačala se o Richardovo vzrušené mužství třít. Cítila, jak jí v lůně probíhají změny, jak se jí svaly zatínají a opět povolují, jak vlhne v klíně. Současně v ní vyšlehly oslepivé plameny vášně.

Proboha, vždyť je to cizí člověk! Copak se dočista zbláznila, že tu s ním stojí v tak provokativním objetí? Ale ačkoliv rozumově nezapomínala, že Richard Chance je neznámý muž, tělem mu vycházela vstříc, jako by ho znala odjakživa. Výsledný emocionální konflikt ji zbavil schopnosti reagovat – jakkoliv.

Ano, želvátka byla skutečně velká jako stříbrňák s mrňavými hadími hlavičkami a pahýlky nožek. Hověla si na zpola ponořeném kmeni a těsně pod nimi jemňounce pleskaly vlnky. Thea hleděla na vodu několik vteřin, než si uvědomila, co dělá a že ji Richard úspěšně přiměl zapomenout na strach.

„Richarde," vydechla.

„H-mmm?" Hlas mu zněl hlouběji než obvykle a oddechoval zrychleně.

„Já se dívám na želvičky."

„Vím, drahoušku. Věděl jsem, že to dokážete."

„Blíž prosím nechoďte, ale já se vážně koukám na vodu."

„To je senzace." Odmlčel se. „Postupně jste se mi naučila důvěřovat, a tak jste překonala strach."

To je zvláštní názor, pomyslela si. Co má ten člověk společného s jejím strachem z vody? Vyvolaly ho v ní sny, ne Richard osobně. Ráda by se ho zeptala, jak to myslel, ale těžko mohla souvisle uvažovat, když ji svíral v tak intimním objetí a s každou další vteřinou ji jeho erekce dloubala do břicha se stále větší naléhavostí.

Náhle želvičky vyplašilo jakési neviditelné nebezpečí nebo se zkrátka jedna z nich rozhodla, že už má toho slunění ažaž, a ostatní ji rychle následovaly, prostě všechny skoro současně sklouzly z klády a pleskly do vody. Ten hromadný úprk nezabral ani vteřinu. Kolem klády se v kruzích rozlily vlnky a

přivolaly k Thee známé nutkání zvracet. Chvatně zapolykala a uhnula pohledem. Smyslné kouzlo se rozplynulo.

Richard si to uvědomil současně s ní. Než stačila pronést slovo, věcně ji zvedl do náruče a odnesl zpět na trávník před chatu.

Thea si mimoděk vybavila, co Richard říkal o její noční košili, a sotva ji postavil na zem, v obličeji se opět zalila žhavým ruměncem. Při pohledu na její rozpálené tváře mu v očích zajiskřilo pobavením.

„Nesmějte se mi, ano?“ zahučela podrážděně a zamířila pryč. Možná dost opožděně, ale přesto se pokusila neztratit důstojnost. „Děkuju, že jste mi ukázal želvátka a měl se mnou takovou trpělivost.“

„Rádo se stalo,“ pronesl vážným tónem, z kterého však stále čišel tajený smích.

Zaškaredila se. Zaboha se nedokázala rozhodnout, zda je lepší couvat, nebo se obrátit a dovolit mu, aby si ji pořádně prohlédl i zezadu. Neměla dost rukou, aby si zakryla všechny body jeho zájmu, a navíc bylo už beztak pozdě. Nakonec se v zoufalství rozhodla pro kompromis a vzdalovala se k chatě krůček po krůčku, ale – bokem.

„Theo!“

Zastavila se a tázavě povytáhla obočí.

„Šla byste se mnou dnes odpoledne na piknik?“

Piknik? Zůstala na něho vytřeštěně zírat a opět se snažila roztřídit tu znepokojivou kombinaci pocitů cizosti a důvěrnosti, které v ní probouzela jeho blízkost. Podobně jako představa želvátek jí i vyhlídka na piknik připadala neodolatelně svůdná; byl to stejný pocit, jako když člověk otevře tak zajímavou knížku, že se prostě nedokáže zarazit a vytrvale obrací stránku za stránku. Přesto zkusila z té vábivé pasti vykličkovat. „Radši ne –“

„Asi dva kilometry odtud je na úhoru zajímavý strom,“ přerušil ji a v očích modrozelených jako oceán už nejiskřila jediná pobavená jiskra. „Je mohutný, větve má silnější než můj trup. Člověk by věřil, že tam stojí od věků. Rád bych do jeho stínu rozprostřel přikrývku, položil vám hlavu do klína a vyprávěl vám o svých snech.“

5.

Thea měla sto chutí utéct. Proklatá odvaha; zásady slušnosti a ženské zdrženlivosti jí velely vyrazit na útěk, ale i kdyby chtěla, nohy ji stejně odmítly poslechnout. Celé tělo jako by jí zmrtvělo, ochablo. Lem noční košile nechala klesnout do vlhké trávy a zůstala tupě civět na Richarda. „Kdo vlastně jste?“ zeptala se po chvíli váhání šeptem.

Všiml si, že v očích se jí vylíhl děs. Zatvářil se soucitně. „Už jsem vám to řekl,“ pokrčil udiveně rameny, ale podle všeho jí tu zapomnětlivost neměl za zlé. „Jmenuju se Richard Chance.“

„A co – jak jste to myslel s těmi sny?“

Richard se zarazil. Nespouštěl pohled z Theina obličeje, jako by nechtěl, aby mu unikla sebemenší změna v jejím výrazu. „Pojďme dovnitř,“ navrhl a popošel blíž. Vzal ji za loket a nasměroval klopýtající Theu k chatě. „Promluvíme si v klidu, ano?“

Náhle Thea napnula roztřesené nohy a zaryla se patami do trávníku, aby Richarda přinutila zastavit. Či spíše on dovolil, aby ho zastavila. Ještě nikdy v životě nevnímala mužskou fyzickou sílu tak pronikavě jako tu jeho. I když navenek neměl svalnaté tělo kulturisty, o ocelové síle jeho svalů nemohlo být pochyb. „Co má být s vašimi sny?“ dorážela neodbytně. „Co vlastně chcete?“

Povzdechl si, uvolnil stisk na jejím lokti a konečky prstů jí přejel po jemné pokožce vnitřní strany předloktí.

„Nechci, abyste ze mě měla strach,“ odpověděl. „Právě jsem vás našel, Theo. To poslední, oč bych stál, je vyplašit vás a zahnat na útěk.“

Mluvil klidně a upřímně a Theu jako by očaroval zvláštním kouzlem. V duchu si přiznala, že ten rozumný, vyrovnaný hlas by dokázal uklidnit každou ženu. Panika z ní trochu vyprchala a Thea se pokorně nechala vést zpátky k chatě. Už se ho nesnažila zastavit. Přinejmenším se může v chatě převléknout do něčeho vhodnějšího. Potom s ním bude o jeho vábném návrhu moct diskutovat jako rovný s rovným.

Sotva překročili práh, Thea se od Richarda bleskově odtáhla a zahalila se do své pocuchané důstojnosti jako do královského pláště. „Kuchyně je támhle," ukázala. „Postavte prosím na kávu a já hned přijdu. Jenom se obléknu."

Věnoval jí další neskrývaný pohled ryze mužského uznání. Očima jí přejel od hlavy k patě. „Ale kvůli mně se nemusíte obtěžovat," zamumlal provokativně.

„Teď jste dokázal, že právě kvůli *vám* se obtěžovat musím!" odsekla, ale když se usmál, v žaludku ji zašimralo hejno třepetajících se motýlů. Proti své vůli se nad potvrzením, že mu připadá přitažlivá, cítila polichoceně. „Kávu najdete ve skříňce vlevo od dřezu."

„Rozkaz, paní!" Zamrkal na ni a zamířil ke kuchyni. Thea unikla do podkrovní ložnice, zavřela za sebou dveře a s úlevou se o ně opřela zády. Nohy se jí třásly jako po dlouhém běhu. Co se s ní proboha děje? Měla pocit, že se řítí do hluboké černé propasti. Je to cizí člověk, seznámila se s ním teprve včera a navíc jen zběžně, a přesto v jistých okamžicích – které se vracely stále častěji – měla pocit, že ho zná stejně dobře jako sama sebe, kdy jeho hlas rezonoval hluboko v ní, jako by v sobě měla skrytý vzrušující zvon. Tělesně na něho reagovala jako ještě na nikoho, a navíc s tak přirozenou samozřejmostí, jako by byli milenci už dlouhá léta.

Říkal a dělal věci, které až strašidelně zrcadlily její sny. Ale copak mohla snít o muži, kterého nikdy předtím nepotkala? Tohle se absolutně vymykalo jejím zkušenostem. Neměla na to žádné vysvětlení, ledaže by se z ní zčistajasna stala jasnovidka.

Hm, to zrovna. Thea zavrtěla hlavou, rázně si přetáhla noční košili přes hlavu a otevřela prádelník, aby vytáhla kalhotky a podprsenku. Uměla si živě představit, co by říkali její bratři, kdyby se o takovém nesmyslu před nimi jen zmínila. „Cha

chá!“ řvali by smíchy, až by se za břicho popadali. „Honem jí sežeňte turban a skleněnou kouli! Madam Theodora nám bude věštit budoucnost!“

Natáhla si džíny a tričko a vklouzla do tenisek. V bezpečné zbroji oblečení se cítila dost silná, aby Richardu Chanceovi opět pohlédla do obličeje. Jen šílenec mohl věřit, že se s ním už dávno zná z vlastních snů, ale Thea věděla o způsobu jak se o tom najisto přesvědčit. V každém snu měl její snový válečník jizvu na levém stehně, dlouhou nerovnou rudou rýhu, jež mu končila jenom pár centimetrů nad kolenem. V podstatě stačí požádat, ať spustí kalhoty a ukáže nohu, a celá záhada bude vyřešena jednou provždy.

Senzace. Už se viděla, jak mu podává hrníček kávy: Chcete smetanu, nebo cukr? Nemáte chuť na skořicové sušenky? A mohl byste si prosím stáhnout kalhoty?

V ňadrech pocítila horké pnutí a svaly v podbřišku se jí zaťaly jako pěst. Představa jeho nahého těla jí připadala svůdnější, než by se slušelo. Nebezpečně ji to lákalo. Byla si jistá, že kdyby ho požádala, ať se vysvlékne, bez váhání by vyhověl a celou tu dobu by mu pobaveně jiskřilo v očích. Stejně jako ona by si uvědomoval, že kdyby je někdo přistihl, zabili by ho –

Thea se z toho znepokojivého snu vytrhla s prudkým úlekem. *Zabili?* Kde to probůh sebrala? Že by už začala snít i během dne a s otevřenýma očima? Ale vždyť se jí zatím ještě nikdy nezdálo, že by zabili *jeho*, jenom ji. A navíc ji vždy zabil on sám.

Opět se jí sevřely útroby, tentokrát ne vzrušením, nýbrž příšerným strachem, který se jí poprvé zmocnil už v okamžiku, kdy na verandě zaslechla jeho kroky. Děsila se ho ještě dřív, než se s ním vůbec setkala. Jako by ho zlověstná pověst předcházela –

Tak dost! okřikla se Thea navztekaně. Co to plácám? Jaká pověst? O Richardu Chanceovi jsem v životě nezaslechla ani slovo! Zpanikařené se rozhlédla po ložnici, jako by hledala záchytné body své staré bezpečné normálnosti, ale všechno kolem sebe viděla rozmazaně, jakoby v mlze, jen obrysy nábytku vnímala s uklidňující přesností. Vzápětí si uvědomila,

že tu zamlženost má přímo v sobě, a opět se začala zalykat hrůzou. Panebože, vždyť proti své vůli začíná sklouzávat za tenkou hranici, která dělí skutečný svět od toho snového.

Možná že Richard Chance ani neexistuje. Možná je pouze výplodem její rozjitřené fantazie, který vzkřísila svými chorobnými sny. Čert aby je vzal!

Ovšem ta opojná vůně čerstvé kávy, to přece nebyl sen! Thea tiše vyšla z ložnice a sestoupila do obývacího pokoje. Odtud se nepozorovaně připlížila ke kuchyňským dveřím. Tedy, správně to mělo být nepozorovaně, protože podrážky jejích tenisek došlapovaly tiše jako kočičí tlapky, ale Richard Chance, který zrovna stál u otevřené ledničky a zkoumal zásoby, se k ní vmžiku obrátil s širokánským úsměvem a svým typickým provokativním pohledem akvamarínových očí. Bezostyšně si ji opět prohlédl od hlavy k patě se stejně uznalým obdivem, jako když na sobě měla jen tenkou noční košili, a očima se zdržel na jejích stehnech obtažených džínovinou. Podle všeho mu bylo úplně jedno, co má Thea na sobě, vnímal pouze její tělo, a ne jeho obal. Sotva si to Thea uvědomila, ve svalech jí v automatické reakci na jeho žhavě smyslný obdiv vzrušeně zatrnulo.

„Jste skutečný?“ vydechla, ačkoliv podobnou otázku neplánovala. „Zešílela jsem?“ Zatímco čekala na odpověď, ruce se jí podvědomě zaťaly do pěstí.

Zabouchl dveře lednice a rychle k ní přistoupil. Vzal ji za křečovitě sevřenou pěst a pozvedl si ji ke rtům. „Ale samozřejmě že nejste šílená,“ uklidňoval ji. Horkými rty jí klouzal po zbělelých kotnících, aby z ruky zahnal to zděšené napětí. „Všechno se zběhlo příliš rychle, takže jste z toho ještě trochu popletená. To je všechno.“

Thea si uvědomila, že Richardovo vysvětlení je další z řady jeho nejednoznačných, nicméně zvláštně konejšivých odpovědí. Hm. Pokud je pouhý výplod její fantazie, pak velmi hmatatelný, se svaly sálajícími žárem, dokonce i s mužnou vůní pokožky.

Dlouze, zamyšleně se na něho dívala a snažila se přijít na logický závěr. „Pokud jsem vážně zešílela,“ pronesla suše, „pak neexistujete. V tom případě nevidím důvod, proč bych vám měla věřit.“

Richard se srdečně rozesmál. Ve smíchu zvrátil hlavu dozadu a blýskl bělostným chrupem. „Věřte mi, Theo. Nejste blázen a tohle se vám nezdá. Nejsem sen."

Věřte mi. Ta slova jí v hlavě zvučela ozvěnou, obličej jí ztuhl a po zádech jí přeběhl mráz. Ochromeně k němu vzhlížela. Věřte mi. Tohle jí neřekl poprvé. Do téhle chvíle si na to nevzpomněla, ale takhle ji uklidňoval ve snech – v těch snech, ve kterých ji zabil.

Richard sledoval, jak se jí výraz v obličeji postupně mění, až se v něm objevil děs, a ten už zůstal. Viditelně zostražitěl, odvrátil se a nalil dva hrníčky kávy. Postavil je na stůl a potom Theu postrčil k bližší židli. Posadil se naproti ní, sevřel hrnek v obou dlaních a zhluboka se nadechl syté vůně kouřící tekutiny.

Thee neušlo, že se ani neobtěžoval s otázkou, jakou kávu pije nejraději, a ji také nenapadlo nabídnout mu smetanu nebo cukr. Pil kávu nejraději takovou jako ona: černou a hořkou.

A vůbec, kde vlastně vzala jistotu, že Richard před kávou nedává přednost čaji? Zmocnila se jí závrať. Podvědomě se zachytila stolu a nepřestávala ho provrtávat pohledem. Ovládl ji prazvláštní pocit, jako by byla schopná vnímat pouze jediný předmět či obrys naráz, i když jich kolem sebe musí mít bezpočet. A vůbec poprvé v životě se cítila neúplná, neplná, jako by jí chyběl podstatný kus vlastního já.

Ovinula prsty kolem horkého hrníčku, ale nenapila se. Nepřestávala si ho ostražitě prohlížet. „Tak dobrá, pane Chance, vyložíme karty na stůl. Co je s vašimi sny?"

Usmál se a otevřel ústa k odpovědi, jenže ihned si to zase rozmyslel a zatvářil se kajícně. Po chvíli pokrčil rameny, jako by uznal, že další kličkování nemá smysl. „Už skoro měsíc se mi o vás zdá."

Čekala to, ale přesto ji jeho přiznání příšerně šokovalo. Ruce se jí roztřásly. „Já-já mívám zase sny o vás," hlesla bezmocně. „Co to znamená? Existuje mezi námi nějaké psychické pouto? Na podobné báchorky jsem nikdy nevěřila!"

Richard upil kávy a přitom Theu zkoumavě pozoroval. „A čemu věříte, Theo? Věříte na osud? Náhodu? Shodu okolností?"

„Asi na to všechno," připustila váhavě. „Myslím, že něco je člověku souzeno… A něco se prostě přihodí jenom tak."

„A tohle byste strčila do které z těch škatulek? Je to náhoda, nebo jsme si souzeni?“

„A proč automaticky předpokládáte, že se jedná o ‚nás‘?“ namítla logicky. „Oba máme divné sny, ale to ještě nesvědčí o…“

„Intimním vztahu?“ dořekl a oči mu zaplály.

Sny byly rozhodně intimní. Při vzpomínce na smyslné a živé detaily jejich milování rozpaky celá zrůžověla. Mohla jen doufat, že jeho sny nejsou věrným zrcadlem těch jejích… ale to jistě byly. Pochopila to z jeho významného pohledu. Tváře jí zahořely ještě palčivějším žárem.

Pobaveně se rozesmál a tak zaplašil houstnoucí napětí. „Kdybyste se tak mohla vidět! Ten výraz je k nezaplacení!“

„Nechte toho!“ vybuchla Thea naštvaně a přitom zarytě civěla do černé hladiny ve svém hrnku, protože se styděla. Neuměla si představit, že se ještě někdy odváží se na něho podívat.

„Theo, holčičko.“ Hovořil trpělivě a k zešílení něžně. Bylo jasné, že se ji upřímně snaží ukonejšit. „Miloval jsem se s vámi každým myslitelným způsobem, jakým muž může pomilovat ženu… ale pouze ve snech. A copak sen se dokáže vyrovnat skutečnosti?“

Pokud by skutečnost byla ještě intenzivnější než sny, pomyslela si Thea, tak bych to stoprocentně nepřežila. Prstem začala čmárat po desce stolu, jako by objížděla neviditelné obrysy. Získávala čas, aby našla ztracenou rovnováhu. Potíž je v tom, že neměla ponětí, jak *moc* se její sny blíží skutečnosti a kde Richard bere tu drzost, že ji tak klidně oslovuje „holčičko“, a proč jí to připadá naprosto v pořádku? Honem si připomněla, že od jejího prvního setkání s Richardem neuplynulo ani čtyřiadvacet hodin, ale současně si přiznávala, že čas neznamená vůbec nic. Oba podvědomě, jen s pomocí smyslů, okamžitě poznali, že jsou staří známí, a vůbec nesešlo na tom, kolikrát mezitím vyšlo a zapadlo slunce.

Pořád ještě nesebrala dost odvahy, aby mu pohlédla do tváře, ale ani nemusela. Jeho přítomnost si pronikavě uvědomovala každičkou rozjitřenou buňkou svého těla. Podobný pocit až bolestně intenzivního vlastního já a

přítomnosti dalšího těla zažila právě a výhradně ve snech o tomhle muži. Netušila, jak ani proč se jejich sny propojily navzájem, ale všechny důkazy byly příliš nezpochybnitelné, než aby to popřela. A vůbec, jak moc se sny mohou blížit skutečnosti? Váhavě si odkašlala. „Chápu, že moje otázka vám bude připadat zvláštní… Ale… máte na levém stehně jizvu?“

Richard chvíli mlčel a nakonec s hlasitým povzdechem přiznal: „To mám.“

Thea zavřela oči, protože šok z jeho odpovědi jí otřásl až do morku kostí. Pokud byly sny přesné v tomhle detailu, pak se zákonitě musela zeptat na další věc – tentokrát na mnohem důležitější. Chvíli sbírala odvahu a nakonec hlasem přiškrceným hrůzou vydechla: „A v těch svých snech – zabil jste mě?“

Opět dlouho neodpovídal, tak dlouho, že Thea to napětí nakonec nevydržela a vzhlédla k němu. Upíral na ni pevný, soucitný pohled. „Ano,“ potvrdil.

6.

Thea se s židlí bleskově odsunula od stolu a vrhla se k domovním dveřím. Dohonil ji ještě před nimi, jednoduše ji zezadu objal kolem pasu a pevně k sobě přitiskl. „Můj ty bože, proč se mě tolik děsíš?“ zašeptal jí do zcuchaných kučer. Hlas měl ochraptělý láskou a soucitem. „V životě bych ti neublížil. Věř mi.“

„Já že ti mám věřit?“ vyhrkla ohromeně. Se slzami na krajíčku se s ním rvala jako divoká kočka, jen aby se dostala na svobodu. „Věřit *til* Copak to jde? Copak je to *možné!“*

„Tak aspoň v tomhle máš absolutní pravdu!“ utrhl se na ni stroze. „Snížila ses k tomu, žes mi dovolila dotýkat se tě, působit ti rozkoš, ale nikdy jsi mi neuvěřila, že tě miluju.“

Thea se hystericky rozesmála a cítila, že se postupně přestává ovládat. „Vždyť jsem se s tebou potkala poprvé včera! Jsi blázen – oba jsme se museli zbláznit! Nic z toho nedává sebemenší smysl!“ Zaryla mu prsty do předloktí a snažila se mu vytrhnout ze sevření. Richard prostě jen nevzrušeně přehmátl, chytil ji za ruce a propletl si prsty s jejími, aby ho nemohla podrápat, a přitom ji nepouštěl z objetí. Zneškodnil ji tak dokonale, že ho mohla maximálně kopnout do holeně, ale byla jen v teniskách a on měl vysoké kožené boty, takže by mu stejně moc neublížila. Ale i když jí bylo jasné, že to nikam nevede, kroutila se a vzpírala, dokud se úplně nevyčerpala. Nakonec v sobě už nenašla ani špetku sil a třesoucí se svaly jí bezmocně ochably.

Hned v tu vteřinu si ji přivinul blíž a sklonil hlavu, aby jí rty dosáhl na spánek. Nechal tam ústa přitisknutá na jemné žilce tepající pod křehkou pokožkou. „Ale ne, my se nesetkali teprve

včera,“ šeptal jí chraptivě. „Známe se už celou věčnost – několik lidských životů. Čekal jsem tady na tebe. Věděl jsem, že přijedeš.“

Richardův dotek na ni zapůsobil zákeřným kouzlem, jako ostatně vždycky. Přítomnost jí splývala s výjevy z minulosti, najednou nedokázala rozlišit, co se děje teď a co se odehrálo kdysi. Přesně takhle ji svíral tu noc, kdy pronikl do ležení armády jejího otce a tajně jí vklouzl do ložnice. Hrůza v ní bušila jako zmítající se supí křídla, ale cítila se stejně bezmocná jako teď. Zacpal jí ústa roubíkem a tiše ji propašoval do svého vlastního tábora, kde ji držel jako rukojmí a jejímu otci tak znemožnil útok.

Unesl ji jako pannu, ale když ji o měsíc později vracel otci, už nebyla neposkvrněná. A byla tak zpitomělá láskou ke svému bývalému žalářníkovi, že lhala, aby ho ochránila, a nakonec dokonce zradila vlastního otce.

Thea mu vyčerpaně položila hlavu na rameno. „Nemám potuchy, co to všechno znamená,“ zamumlala ztěžklým jazykem, skoro jako by byla opilá. Ach ne, ty výjevy v paměti, to přece nemohly být jenom vzpomínky.

Rty jí sklouzl k mělké jamce pod uchem. „Tak jsme se znovu našli. Theo.“ a stejně jako včera, jako poprvé, vyslovil její jméno tak labužnicky, jako by ho vychutnával na jazyku. „Theo. Tohle jméno je ze všech tvých jmen nejkrásnější.“

„Jsem – celým jménem jsem Theodora.“ Nikdy jí nešlo na rozum, proč jí rodiče vybrali zrovna takové staromódní a neobvyklé jméno, ale když se na to vyptávala, maminka jen trochu zaskočeně přiznala, že se jí zkrátka líbilo. Theini bratři měli naopak úplně běžná jména – Lee a Jason.

„Aha. Tak to se mi líbí dokonce ještě víc.“ Jemně se jí ostrými zuby zahryzl do ušního lalůčku.

„Kým jsem byla dřív?“ unikla jí mimoděk otázka, ale hned nato chvatně zavrtěla hlavou. „Vždyť je to jedno. Stejně ničemu z toho nevěřím.“

„Ale samozřejmě že věříš,“ pokáral ji a lehýnce jí olízl odhalený zranitelný oblouk šíje. Zaregistrovala, že už je opět vzrušený, i když kdoví, možná v něm přetrvávalo původní smyslné vzrušení ještě od jezera. Tuhým údem se jí tiskl k

zadečku v obepnutých džínách. Ještě nikdy nezažila, aby na ni nějaký muž reagoval s tak nehoráznou touhou, aby po ní bažil tak mocně a nepřetržitě. *Teď by stačilo škádlivě zavlnit zadečkem proti němu, zhoupnout boky, což ho vždy vybičovalo k zběsilému chtíči, takže se jí pokaždé okamžitě zmocnil, přitlačil ji k hradní zdi, vyhrnul jí sukně –*

Thea se prudce, v pudu sebezáchovy, vytrhla ze snění, ale skutečnost nebyla míň dráždivá ani nebezpečná než předchozí sen. „Když já už neumím rozeznat, co je skutečné, a co ne!“ zanaříkala zoufale.

„My jsme, Theo. My jsme skuteční. Chápu, že jsi celá zmatená. Sotva jsem tě spatřil, hned mi bylo jasné, že ses teprve začala rozpomínat. Toužil jsem tě obejmout, ale věděl jsem, že by to bylo příliš brzy, věděl jsem, že jsi hrůzou bez sebe, protože nerozumíš ničemu, co se kolem tebe a s tebou děje. Pojď, vypijem si kávu a já ti přitom vysvětlím všechno, co tě zajímá.“

Richard opatrně uvolnil objetí a Thea si náhle připadala podivně prochladlá a opuštěná. Obrátila se tváří k němu a zadívala se na jeho silné lícní kosti, mohutnou bradu a soustředěný výraz pronikavých očí. Cítila, jak z něho vyzařuje chtíč, mocná vlna smyslnosti jako poryv vichru, který ji však zahalil do oblaku živočišného tepla, ne chladu. Ten pocit téměř nahradil horké bezpečí jeho náruče. A náhle na ni zaútočila další vzpomínka. Vybavila si podobnou příležitost, kdy mu takhle hleděla do obličeje a z očí mu vyčetla bezostyšnou, obnaženou touhu. Tehdy ji to šokovalo, nevinnou, nezkušenou mladou dámu, která se nečekaně ocitla v tísni a od nebezpečí ji dělila jenom nesmírně pochybná ochrana. Pochybná nikoliv proto, že by ochránci chyběly zkušenosti či schopnosti, ale protože podle jejího názoru jí hrozilo větší nebezpečí od něho než odněkud zvenčí.

Thea se zvolna a zhluboka nadechla. Opět ucítila, jak v ní splývá minulost s přítomností. Náhle pochopila, že je marné bojovat proti pravdě. I kdyby to stokrát bylo k nevíře, musela se zkrátka smířit s tím, co se s nimi děje. Celý svůj život – každopádně tento život – bezpečně uzavřená v nepatrném časovém úseku, za jehož hranice nedohlédla, zřejmě si je ani

neuvědomovala, ale teď jako by někdo vytáhl žaluzie a ona dohlédla až přespříliš daleko. Už pouhá nedozírnost nových obzorů jí vyrazila dech, nutila ji zapomenout na pohodlnou a bezpečnou kukličku její dosavadní existence a vrhnout se vstříc nebezpečí, neboť právě to s sebou přinesl Robert Chance, když jí opět zkřížil cestu i v tomto jejich současném životě. Milovala ho ve všech jeho ztělesněních, i když se mu vzpouzela sebevíc, a on po ní také toužil, bezhlavě, zběsile, a zpupně opovrhoval nebezpečím, jenom aby za ní mohl přijít, znovu a znovu. Ale navzdory vší své touze, pomyslela si bolestně, mě Richard nakonec stejně vždycky zničí. Její sny byly vlastně varování, seznamovaly ji s minulostí, aby věděla, čemu se vyhnout v přítomnosti a budoucnosti.

Uteč. To bylo jediné, co se dalo dělat, prostě se musí sbalit a vypadnout odtud. Místo toho zavedla Richarda do kuchyně, kde čekaly pořád ještě kouřící hrníčky kávy. Podrážděně si uvědomila, že od chvíle, kdy utekla z kuchyně, uběhlo jenom pár minut.

„Jak jsi věděl, kde mě máš hledat?“ vyhrkla stroze a napila se, jako by se chtěla posílit. „Jak dlouho už o mně víš?“

Zamyšleně se na ni zadíval, jako by zvažoval její ochotu přijmout pravdivou odpověď, ale pak se uvelebil na židli naproti ní. „Tak nejdřív bych odpověděl na tvoji druhou otázku: Vím o tobě skoro celý svůj život. Odjakživa jsem měl zvláštní, nesmírně podrobné sny o jiných životech a jiných časech, takže jsem to všechno přijal dávno předtím, než jsem byl dost starý, abych si uvědomil, že to prostě není možné.“ Sarkasticky se zasmál a dopřál si posilující doušek kofeinu. „Ale když už jsem o tobě věděl a čekal jenom na tebe, nebyl jsem schopný pořádného vztahu s jinými ženami. Nebudu ti lhát a tvrdit, že jsem žil cudně jako mnich, ale ani jedinkrát jsem se pořádně nezamiloval, dokonce jsem nepoznal ani klasickou první lásku.“ Zvedl k ní oči, ze kterých zasršely ledové jiskry. „Copak se s tebou mohly měřit rozhihňané puberťačky?“ zašeptal. „Když jsem měl jiné vzpomínky, když jsem věděl, jaké je to být muž a milovat se s tebou?“

Thee se zmíněné vzpomínky začaly vynořovat teprve nedávno, ale i ona prošla život nepříliš zjizvená milostnými

románky, prostě nedokázala se hluboce zamilovat do žádného z mužů, kteří o ni jevili zájem a dvořili se jí. Zato proti Richardovi neměla od začátku jedinou výhradu a proti jeho dotěrnostem nenašla žádnou účinnou zbraň. Jeho přítomnost vnímala psychicky i fyzicky, a to tak pronikavě, až to bolelo. Richard měl dost času si na podobné pocity navyknout, i když to jistě nebylo snadné. Bylo těžké si to představit, ale tehdy byl děcko a tohle poznání ho okradlo o normální dětství a dospívání, o normální *život*.

„A pokud tě zajímá, jak jsem tě našel," pokračoval Richard, „cestu sem mi ukázaly sny. Různé detaily, které jsem viděl ve snu, mi pomohly zúžit oblast hledání a zamířit sem. Sny byly stále silnější, důraznější. Pochopil jsem, že nemůžeš být daleko. Jakmile jsem dorazil k jezeru, naráz jsem poznal, že jsem na správném místě. Najal jsem si sousední chatu a vyčkával."

„A kde bydlíš jinak?" vyzvídala Thea zvědavě.

Richard se zvláštně pousmál. „Už nějakou dobu žiju v Severní Karolíně."

Měla neodbytný pocit, že neslyšela celou pravdu. Položila se na opěradlo židle a zkoumavě ho pozorovala. Další otázku si pečlivě promyslela. „A jak se živíš? Jaké máš povolání?"

Zasmál se, žalostně a současně nedůvěřivě, jako by předem počítal s tím, že ho Thea odsoudí… „Ach bože, některé věci se prostě nemění. Jsem u armády, cos čekala jiného?"

Ano. Pochopitelně. Byl rozený válečník, ať už žil v jakémkoliv životě. Úryvky informací, většinou zaslechnuté z televizního zpravodajství, náhle vytvořily celistvou mozaiku spolu s vrozeným, zděděným poznáním. Zkusila proto hádat, i když si byla téměř jistá. „Fort Bragg?"

Richard přikývl.

Takže zvláštní jednotka. Nevěděla by, kde slouží, kdyby se poslední dobou ve zpravodajství neobjevilo tolik informací kolem války v Zálivu. Náhle ji zachvátil ochromující děs. Zúčastnil se bojů osobně? Co kdyby ho tam zabili a ona ho nikdy nepoznala –

Pak by se ovšem nemusela strachovat o vlastní život.

To v ní ale nezmírnilo strach, který o něho měla. Odjakživa se o něho bála. Žil v nebezpečí a lhostejně nad ním mával rukou, ale ona by to nikdy nedokázala.

„Jak sis zařídil volno?“

„Měl jsem spoustu nevybrané dovolené. Nemusím se vrátit ještě rovný měsíc, pokud ovšem nedojde k něčemu nečekanému.“ Ale hluboko v očích mu číhal napjatý výraz, podivná rezignace, které nerozuměla.

Naklonil se přes stůl a uchopil ji za ruku. Dlouhými mozolnatými prsty ovinul její štíhlejší drobnější prstíky, jako by je chtěl zahřát. „A co ty? Kde žiješ? Co děláš? Čím vlastně jsi?“

Nejbezpečnější by bylo nic neprozradit, ale Thea tušila, že by to stejně nemělo smysl. Koneckonců, znal její jméno a pravděpodobně si opsal i poznávací značku jejího auta. Kdyby se mu zachtělo, bez problémů by ji vystopoval. „Bydlím ve White Plains. Vyrostla jsem tam a mám tam i celou rodinu.“ Zjistila, že odpověď ze sebe chrlí doslova o překot, jako by se ani nemohla dočkat, kdy ho seznámí se všemi podrobnostmi svého života. „Pořád mám oba rodiče a taky dva bratry, jeden je starší než já a druhý zase mladší. A ty máš nějaké sourozence?“

Zavrtěl hlavou a usmál se na ni. „Našlo by se pár tetiček a strýců a taky řádka bratranců a sestřenic roztroušených po celých Státech, ale blízký už nikdo.“

Ano, i v těch snech byl osamělý a samotář, nikoho si nepouštěl k tělu – kromě ní. V tomto ohledu byl stejně bezbranný jako ona.

„Jsem malířka domů,“ vyhrkla skoro nedočkavě, protože toužila po tom, aby se vzájemně poznali co nejlépe. „Myslím tím, že maluju pokoje a natírám na domech všechno, co se dá, nedělám obrazy domů. Zato dělám nástěnné malby, víš, takové moderní fresky.“ S napětím čekala, co na to Richard poví, zda se jejímu povolání nebude divit jako spousta jiných lidí.

Stiskl jí prsty a zase je pustil. „Hm, to zní logicky. Odjakživa jsi s nadšením zkrášlovala a vylepšovala nejen svůj domov, ale i široké okolí, ať už šlo o kožešinovou předložku na podlaze nebo záhonek z lučních květin na zahradě.“

Dokud to nevyslovil, na nic podobného si nevzpomínala, ale náhle v duchu uviděla vydělané kožešiny, kterými vystýlala

jejich lože ve vojenském stanu, a okvětní lístky lučních květin pod širým nebem i v plechové misce na kaši, kterou postavila na jídelní stůl. Kvítky pokyvovaly hlavičkami pokaždé, když někdo nazvedl plachtu u vchodu do stanu.

„Ty si pamatuješ úplně všechno?“

„Myslíš, každičký detail? Ne, vždyť si nevzpomínám na všechny detaily ani z toho současného života. To prostě není v lidských silách. Ale to důležité ano, to si jasně pamatuju.“

„A kolikrát jsme…“ Polkla a větu nedokončila, protože ji opět zaskočilo vědomí, že to je ryzí nesmysl.

„Se milovali?“ dořekl, ačkoliv věděl proklatě dobře, že na tohle se zeptat nechtěla. Přesto mu v očích zadoutnal smyslný, ospalý žár. „To se ani nedá spočítat. Nikdy jsem se tě nedokázal nasytit.“

Tělo jí na jeho touhu zareagovalo tak prudce a vášnivě, že málem nadskočila. Rázně se ovládla. Odmítla se vzdát vlastního života, a tak by to dopadlo, kdyby se opět podřídila stravující touze se mu odevzdat. „Žili,“ opravila ho.

Cítila, že Richard váhá, ale původně slíbil, že jí odpoví na každou otázku. Byl muž zvyklý dodržet dané slovo. „Dvanáctkrát,“ přiznal a opět jí stiskl ruku. „Teď žijeme podvanácté.“

Málem znovu vyskočila. Dvanáctkrát! To číslo jí neúprosně doznívalo v hlavě. Dokázala si vybavit sotva polovinu z těch životů, a to pouze útržkovitě. Vyplašeně se od něho pokusila odtáhnout. Strachovala se, že ty neuvěřitelné, doslova šílené informace jí zavaří mozek a navždy ji připraví o zdravý rozum.

Jako ve snách cítila, že Richard ji táhne kolem stolu a posazuje si ji na klín. Smířila se s důvěrností této situace, protože si nezastírala, že takhle ji předtím držel už mnohokrát. Pod hýžděmi cítila jeho tuhá stehna, jeho hrudník se nad ní klenul jako ochranný štít, jeho paže jí připomínaly podpůrné ocelové zábradlí. Thea si přiznávala, že odporuje zdravému rozumu, když se cítí tak bezpečně a hýčkaně v objetí muže, který pro ni představoval tak obrovské nebezpečí, ale dotek jeho těla na ni měl neuvěřitelně uklidňující účinek.

Vykládal jí něco konejšivého, ale Thea se na obsah jeho slov nedokázala soustředit. Opřela si mu hlavu o rameno. Ze

změti protichůdných emocí se jí zmocnila závrať. Shlédl k ní a zatajil dech. Odmlčel se, protože se jí pohledem pověsil na ústa.

Bylo jí jasné, že by se měla odvrátit, ale neudělala to, nemohla. Místo toho objala Richarda kolem krku a pevně se k němu přivinula ve stejné vteřině, kdy sklonil hlavu a přitiskl jí rty na ústa.

7.

Chuť jeho rtů jí připadala tak důvěrně známá, jako by se po dlouhé době vrátila z ciziny domů. Jejich ústa se k sobě přimkla bez rozpaků a nejistého tápání. V hrdle mu zachrčel smyslný hlad a sotva jí mezi rty vklouzl jazykem, prudce se celý napjal, jako by dostal ránu bičem. Se samozřejmostí dlouholetého milence jí rukou zkušeně vklouzl pod tričko a podebral jí ňadro. Prsty se prodral pod krajkovou podprsenku, takže nakonec jí tiskl nahý prs. Bradavka se jí nalévala přímo pod jeho dlaní. Theu pod Richardovým dotekem slastně zamrazilo v zádech, rozechvěla ji touha protkaná úlevou, jako by předlouho snášela bolest z odloučení, a teď si mohla konečně vydechnout. Hlavou jí mimoděk blesklo, že v tomhle životě nepotkala podobného muže a nikdy ani nepotká. Ačkoliv se stali zajatci prokletého tance lásky se smrtí, Thea nemohla Richarda přestat milovat. Bylo by to stejné, jako kdyby se pokusila zastavit tlukot vlastního srdce.

A Richard na ni zareagoval stejně bezvýhradně a nezkrotně jako ona na něho. Cítila křečovité záchvěvy jeho těla, jeho přerývaný dech a zoufalou touhu v každičkém doteku. Tak proč ji tedy ve všech společných životech nakonec zničil? Přimkla se k němu a zpod řas jí prosákly slzy. Může snad za to dravost jeho touhy a chtíče? Nedokáže se smířit s představou, že jí je vydán na milost a nemilost? Připadá mu vědomí vlastní zranitelnosti natolik nesnesitelné, že v náhlém výbuchu vzteku zničil zdroj té touhy? Ne; tento scénář ihned zavrhla, protože k jejím nejvýraznějším vzpomínkám patřil láskyplně klidný pohled jeho akvamarínových očí právě ve chvíli, kdy ji násilím strkal pod hladinu a tam ji držel tak dlouho, dokud jí z plic

neunikl všechen kyslík a všechno kolem ní se nezakalilo temnotou.

Slza jí skanula až do koutku úst a Richard ochutnal její slanou chuť. Zasténal a odtrhl rty od Theiných úst. Sjel jimi výš po její tváři a slíbával slzy, jako by pil živou vodu. Nezeptal se, proč pláče, nedal najevo úzkost ani rozpaky. Pouze ji k sobě přitiskl ještě úžeji a němě ji konejšil svou blízkostí. Ano, Thea se rozpomněla, že její pláč s ním nikdy nehnul. Výjevy z minulosti jí klouzaly pamětí jako hedvábné šátky, prchavé, ale přesto postižitelné. Ne snad, že by byla uplakánek nebo že by se ho slzami snažila vydírat, to v povaze nikdy neměla; ale když už se *rozplakala*, pak skoro bez výjimky býval příčinou jejích slzí on a pokaždé zareagoval navlas stejně jako teď: svíral ji v objetí a dovolil jí, ať se vypláče. Málokdy však změnil svoje rozhodnutí, i kdyby se kvůli němu trápila sebevíc.

„Nikdy jsi mi neustoupil, neudělals sebemenší kompromis!“ zavyčítala vzlykavě Thea a zabořila se mu tváří do ramene, aby si otřela slzy do jeho košile.

Bez problémů pochopil, co se jí honí hlavou. S povzdechem jí něžně mnul ňadro a vychutnával hedvábnou pokožku i tvrdý kamínek její bradavky. „My dva jsme vždycky stáli proti sobě. Nemohl jsem přece zradit svou vlast, své přátele.“

„Ale ode *mě* jsi to očekával!“ připomněla hořce.

„Ne, nikdy. Vzpomínky máš pořád ještě nezřetelné a zamlžené, nemám pravdu? Miláčku, musela jsi dospět k řadě nesnadných rozhodnutí, ale ty vycházely z tvého vlastního smyslu pro spravedlnost, víš, pro férovost. Nikdy jsem tě k ničemu nenutil.“

„To tvrdíš ty.“ Popadla ho za zápěstí a vytáhla mu šátrající ruku zpod svého trička. „Takže jen proto, že se na minulost nerozpomínám jasně, nemám právo ti odporovat, ano?“

„Mohla bys mi zkusit důvěřovat.“ Pronesl ten návrh klidně, ale přitom Theu probodával soustředěným pohledem. Má rentgenové oči, pomyslela si.

„To opakuješ pořád dokola.“ Neklidně se mu zavrtěla na kolenou. „Ale vzhledem k současné situaci chceš po mně trochu moc, nemyslíš? Nebo že by mi od tebe nehrozilo nebezpečí, dokud se budeme držet dál od jezera?“

Richardova ústa se stáhla do trpké křivky. „No ano, vzájemná důvěra pro nás odjakživa představovala problém.“ Zvedl ruku, právě tu, která si před okamžikem pohrávala s jejím ňadrem, a začal si na ukazováček navíjet jednu zbloudilou kučeru. „Přiznávám, že tohle dělalo potíže i mně. Nikdy jsem si nebyl jistý, že zase nezměníš názor a nezradíš mě, echm, místo…“

„Místo svého otce, tos chtěl říct?“ Thea se náhle navztekala. Pokusila se Richardovi seskočit z klína, vyprostit se mu z objetí, ale on pouze zesílil stisk paží a přidržel ji u sebe jako mnohokrát předtím.

„Jsi pořád stejný vzteklounek jako dřív,“ poznamenal a skrze slupku jeho zasmušilosti blýsklo skoro uličnické potěšení.

„To teda nejsem!“ vyštěkla Thea. i když jí bylo nad slunce jasné, že její bratři by se její námitce srdečně vysmáli. Nebyla sice typ, co vyletí při každé maličkosti, ale nebezpečně se té charakteristice blížila. „To se rozumí, že ne,“ zavrkal a přitulil si ji blíž na hruď. Z nezměrné lásky v jeho hlase jí málem puklo srdce. Jak ji může tak hluboce milovat, a přesto jí tak strašně ubližovat? Jak ji může – *zabíjet?* A jak je možné, že ona mu tu lásku tak bezvýhradně oplácí?

Chvíli ji mlčky objímal. V tichu slyšela tlukot jeho srdce, které tepalo přímo pod jejím ňadrem. Ten pocit byl až bolestně známý, v minulých životech ho zažila bezpočtukrát, když se mu tulila k levému boku, aby měl volnou pravici, ruku, kterou ovládal meč.

Uvědomila si, že po tomhle toužila. Toužila po *něm* prahla po něm po celý tento život. Odjakživa. V žádném z předchozích životů spolu nestrávili víc než pár měsíců, někdy dokonce jen týdnů, ale jejich milování bylo tak trýznivě palčivé a stravující, že občas až zpanikařila nad mocným přílivem emocí, které jí zmítaly jako dravý proud drobnou rybkou. Ani jedinkrát se jim nepodařilo zestárnout bok po boku, spolu, nikdy se nemohli vzájemně milovat bez zoufalství a strachu. A teď měla před sebou životně závažné rozhodnutí: má utéct, má si zachránit život… nebo zůstat a bojovat za jejich soužití, za jejich společnou budoucnost? Zdravý rozum, kterým se v životě řídila až doposud – přinejmenším do té doby, než všechno rozbily a

vykolejily její živé sny – jí radil vzít nohy na ramena. Zato srdce jí radilo, aby ho co nejpevněji objala. Možná, i když jen *možná*, když si bude dávat veliký pozor, tentokrát to bude ona, kdo vyhraje. Musí si dávat obzvlášť velký pozor na všechny situace, při nichž by se ocitli blízko vody. Teprve teď, zpětně, si uvědomila, že v žádném případě se s ním neměla jít radovat nad želvátky. Byla to nebezpečná pošetilost a Thea mohla děkovat osudu, že se jí nestalo nic šeredného. Zřejmě ještě nenastala vhodná chvíle, aby se zopakovalo to, co v minulosti už tolikrát.

Ale současně nezapomínala, že tentokrát je tu obrovský rozdíl. Okolnosti jejich setkání se propastně lišily od všech minulých setkání. Tělem jí projel záchvěv radostného vzrušení, protože jí svitla naděje, že tentokrát by to *mohlo* být jiné. „Ale my teď proti sobě nestojíme," připomněla šeptem. „Můj otec je báječný a skrz naskrz obyčejný člověk a nestojí v čele žádné armády."

Richard se krátce zasmál, ale okamžitě zase zvážněl. Když Thea vzhlédla, všimla si, že se tváří velmi zachmuřeně. „Musíme to zvládnout, dotáhnout do konce, ale správně," připomněl zastřeným hlasem. „Tohle je naše dvanácté setkání a já nevěřím, že dostaneme ještě další šanci."

Thea se od něho maličko odtáhla. „Nejspíš by pomohlo, kdybych chápala, proč jsi udělal… to, cos udělal. Nikdy jsem v tom neviděla logiku, nenašla jsem jediný důvod, proč to skončilo právě tak. *Prozraď* mi to, Richarde. Tak bych se aspoň mohla mít na pozoru před –"

Zavrtěl hlavou. „Nemůžu ti to říct. Všechno stojí a padá s otázkou důvěry. To je klíč k celé záhadě, k našemu soužití a štěstí. Musíš mi věřit… *a to dokonce i tváří v tvář důkazům, který svědčí o naprostém opaku.*"

„To po mně chceš hodně," poznamenala suše. „A musíš i ty důvěřovat mně stejně bezvýhradně?"

„Já ti už věřím." Jeden koutek úst mu povyjel výš v trpkém úsměvu. „Ale naposledy, a to zřejmě zapříčinilo, že se změnily okolnosti našeho současného setkání."

„Co se vlastně stalo?"

„Bohužel ti nesmím prozradit ani tohle. Tím bych zvrátil přirozený řád věcí. Buď se rozpomeneš, nebo ne. Buď to tentokrát zvládneme správně – nebo prohrajeme navždy.“

Thee se vůbec nezamlouvalo, že život je zahnal takhle do kouta. Buď – anebo… Nejradši by začala vřískat, dala průchod svému zuřivému zoufalství nad nemilosrdným osudem, ale bylo jí jasné, že tím by ničemu neprospěla. Měla jedinou možnost, a sice pustit se do boje s vědomím, že pokud prohraje, prohrála celý život. Ale kdoví, možná že právě o to šlo, aby si každý z nich uvědomil, že za svůj osud nese zodpovědnost výhradně on sám. Ovšem pokud to bylo skutečně tak, Thea osobně nebyla za tu lekci příliš vděčná.

Začal Theu opět líbat, hlavu jí zvrátil dozadu a hluboce se jí vpíjel do rtů. Thea by jeho polibky dokázala vychutnávat celé hodiny, ale až příliš brzy se odtáhl. Jeho přerývaný dech a potemnělé oči svědčily o téměř nesnesitelném vzrušení. „Pojď se se mnou milovat,“ zašeptal horce. „Je to tak dávno. Potřebuju tě, Theo.“

Nelhal. Na zadečku cítila jeho ocelově tvrdou erekci. Ale přesto, i kdyby se v minulých životech znali sebevíc důvěrně, v *tomhle* životě se teprve seznámili a Thea neměla chuť nechat věci zajít příliš rychle příliš daleko. Z výrazu její tváře vyčetl odmítnutí dávno předtím, než je stačila vyslovit, a neslyšně zamumlal kletbu.

„Tohle mi děláš pokaždé,“ přiznal se s ryzím zoufalstvím. „Dohániš mě k šílenství. Buď mě nutíš čekat tak dlouho, dokud mi z touhy není na umření, nebo mě svádíš k milování ve chvílích, kdy proklatě dobře víš, že nemohu – nebo že bych aspoň neměl.“

„Vážně jsem taková?“ podivila se Thea, sklouzla mu z klína a přes rameno po něm hodila smyslným pohledem. Ještě nikdy v životě nikomu nevěnovala smyslný pohled a trochu ji zaskočilo, že to vůbec umí, ale náhle ji to gesto připadalo naprosto přirozené. Možná že v minulosti bývala tak trochu koketka. Ta představa se jí zamlouvala. Bylo to tak správné, protože Richard byl tak dominantní osobnost, že ho prostě *musela* nějak usměrnit.

Zamračil se na ni a podvědomě zaťal pěsti. Thee bylo jasné, že kdyby se v tomhle životě znali déle, určitě by se nespokojil s odmítnutím – přinejmenším ne tak snadno. Nejprve by se proklatě moc snažil ji svést – zatím mu to skoro vždycky vyšlo. Ať už se jmenoval jakkoliv, ať už žil kdykoliv, Richard byl bez výjimky až nebezpečně smyslný milenec. Naštěstí i jemu svazovalo ruce vědomí, že jejich vztah je ještě příliš čerstvý a Thea že je zatím natolik nervózní a nejistá, že by nemělo cenu ji k něčemu nutit.

Prkenně se zvedl a v rozpacích potřásl hlavou. „V tom případě navrhuju, abychom odtud vypadli. Co takhle zajet si do města na oběd? Nebo spíš na snídani," opravil se, když se podíval na hodinky.

Thea se usmála pobaveně i maličko dojatě, protože na podobnou ohleduplnost nebyla u něho zvyklá – ano, na veřejnosti s ním bude ve větším bezpečí než v soukromí chaty. „Vypadá to skoro jako schůzka," zasmála se. „A tu jsme spolu ještě nikdy neměli."

Užili si báječný den, naplněný radostí z nově objevovaných vzpomínek. Nejprve se v blízkém městečku zastavili na snídani v prázdné kavárničce a pak se projížděli polními cestami a vedlejšími silničkami, po každých pár kilometrech si udělali zastávku a vydali se pěšky na průzkum okolí. Richard se pečlivě vyhýbal všem potokům a rybníčkům, takže Thea se zklidnila a opět se mohla soustředit na poznávání tohoto muže, kterého odjakživa – a tolikrát – milovala. Každou chvíli se v ní probudila další vzpomínka, někdy milá či blažená, jindy ponurá a zneklidňující. Popsat jejich vztah v minulých životech jako bouřlivý, to byl velmi krotký a nevýstižný termín. Thea si s hrůzou vybavila okamžik, kdy se mu bránila s nožem v ruce. Ten incident skončil krvácením – tekla jeho krev. A pak se s ní Richard pomiloval.

Ale s každou novou vzpomínkou se cítila úplnější, celistvější, jako by další dílek zapadl do skládačky. Měla pocit, jako by po celých devětadvacet let nebyla trojrozměrná bytost,

ale pouhý plochý obrazec, z kterého se teprve teď rodila skutečná živá osoba.

A navíc na Richardovi objevovala i řadu nových věcí. Nebyl žádná oživlá relikvie, ale moderní muž se vzpomínkami a zkušenostmi, které se jí netýkaly. Tu a tam mu ujel nějaký archaický výraz nebo slovní obrat, což pro ni představovalo zdroj pobavení do chvíle, než se přistihla, že dělá navlas totéž.

„Tak by mě zajímalo, proč se tentokrát na všechno rozpomínáme," přemýšlela nahlas, když se loudali po opuštěné stezce, nad kterou se pnula tak hustá klenba větví, že tvořila stinný tunel, kam slunce téměř neproniklo. Richardův džíp nechali zaparkovaný na kraji cesty, aby nepřekážel případné – ale tady zřejmě neexistující – dopravě. „Nikdy předtím se to nestalo, viď?"

„Možná to bude tím, že je to naposledy." Vedli se za ruce. Thea toužila na něho pořád, nepřetržitě hledět, vstřebávat každičký detail jeho vojensky vzpřímené postavy, zpupně vztyčenou černovlasou hlavu, úhel zarputile vysunuté brady. Málem se zalkla panikou při pomyšlení, že by to mohlo znamenat konec, že jestli nepřelstí osud, ztratí Richarda navždy.

Křečovitě mu sevřela prsty. Ano, přesně to musí udělat: bojovat s osudem, a pokud vyhraje, čeká ji šťastný život s mužem, jehož miluje už dvě tisíciletí. Prohraje-li, musí zemřít. Je to velmi jednoduché.

8.

Druhý den ráno Thea ležela za úsvitu v hlubokém spánku a pravidelně, klidně oddechovala. V podvědomí se jí začal odvíjet sen a přehrával jí dávné zapomenuté zážitky.

Svítalo a v šeru se před ní rozprostíralo jezero v celé své tiché a přízračné kráse. Thea stála na molu a sledovala zlatý východ slunce, jež se zvedalo zpoza hradby vysokých tmavých stromů. Viděla, jak se černá hladina rozpaluje temně růžovým odstínem žhnoucí oblohy. Milovala jezera ve všech jeho podobách, ale při východu slunce ho měla nejraději. Trpělivě čekala a dočkala se odměny v podobě tesknéhо křiku potápky. Tím jako by se jezero probudilo a pozdravilo nový den.

V lůně se jí pohnulo dítě, ucítila jemné zatřepetání nožek a ruček. S úsměvem sjela dlaní k oblině, pod níž se choulil zdroj těch něžných pohybů. Láskyplně vychutnávala projevy toho budoucího drahocenného života. Její dítě – a jeho. Už pět měsíců je nosila pod srdcem a těšila se z každého dalšího dne, kdy se jí tělo měnilo a vyzrávalo. Původně nenápadně vzduté břicho se už začínalo viditelně kulatit. Tady u jezera žila o samotě, ale co nevidět už svůj stav nedokáže dál skrývat. Pak se tomu problému bude muset postavit čelem, navíc ji čeká i otcův hněv, ale za žádných okolností nedopustí, aby jejímu děcku kdokoliv ublížil.

Ještě stále se každé ráno probouzela s pláčem; truchlila po svém nepřítomném milenci, po ukradeném štěstí, z nějž by se mohla těšit, kdyby byl někdo jiný, kdyby ona byla někdo jiný. K čertu s muži a k čertu s jejich válkami! Šla by za ním světa kraj, jen kdyby jí tu příležitost poskytl, ale on to neudělal. Místo toho

jí prostě odjel ze života, protože nevěřil, že ho dost miluje. Vůbec netušil, že do těla jí zasel nový život.

Prkenné molo se jí náhle rozechvělo pod nohama, jak se k ní blížily těžké kroky v jezdeckých botách. Polekaně se ohlédla a vzápětí zkameněla úlekem. Nevěděla, zda je to sen nebo jestli se v zázračné záři úsvitu zhmotnil předmět její touhy. Blížil se k ní skrze rozvířené spirály mlžného oparu, který stoupal z jezera jako pára z kotle s vřící vodou. Srdce jí pukalo bolestí. I kdyby nebyl skutečný, stejně děkovala Bohu, že jí dopřál opět ho vidět tak jasně – tu hustou černou kštici, ty mořsky zbarvené oči sršící energií, svalnatou souměrnost jeho těla.

Pár kroků před ní se zastavil, jako by prudce vrazil do zdi. Ohromeným pohledem jí sklouzl od prsou k břichu, tak jasně se rýsujícímu pod tenkou noční košilí. Látku zezadu prosvítilo slunce a vykreslilo oblinu jejího podbřišku, na kterou si tiskla ruku instinktivně ochranitelským gestem nastávající matky.

Byl skutečný. Dobrotivý Bože, byl skutečný! Vrátil se pro ni! Viděl, jak se mu v očích kmitl šok z poznání, že se co nevidět stane otcem. Dlouho a mlčky jí civěl na břicho, než jí konečně pohlédl do očí. „Proč jsi mi o tom neřekla?“ udeřil na ni chraplavě.

„Sama jsem o tom nevěděla, „ šeptla. „Zjistila jsem to až po tvém odjezdu.“

Přistoupil k ní tak obezřetně, jako by stál proti dravé šelmě, a pomaloučku natáhl ruku, aby se dotknul jejího břicha. Pod žhavým dotekem jeho dlaně ji zamrazilo v zádech. Potlačila hlasitý sten bolesti nad tíhou dlouhých měsíců odloučení, které jí zrovna spadly z ramenou. Jestlipak tuší, jak úděsně jí ublížil? Dokáže vytušit, že jeho nepřítomnost ji málem zabila a jediným smyslem jejího života se stalo jeho nezrozené dítě?

A pak ucítila, že sotva jí dlaněmi obemkl v pase celý se rozechvěl. Mezi těly jim sršel pekelný žár jako elektrický výboj. Dlouze, přerývaně se nadechla, zalykala se touhou, která jí zahřála a zvlhčila klín v instinktivním očekávání smyslného splynutí.

„Dovol mi se podívat!“ sykl a přitom už jí hrnul noční košili k pasu.

Aniž by věděla, jak k tomu došlo, ležela na molu a nahé tělo se jí koupalo v stříbřitém ranním světle. Vykasaná noční košile jí chránila hebkou pokožku před drsnými prkny mola, vedle kterých a pod kterými jemně pleskaly vlnky, aniž by se jí dotýkaly. Měla pocit, že se vznáší, přidržovaná pouze jeho silnýma rukama. Zavřela oči a dovolila mu, aby se důvěrně seznámil se změnami jejího těla, se změnami, které ona vídala a sledovala denně. Drsnýma rukama jí klouzal po kůži tak hebce, jako by hladil křehké sklo, dotýkal se ztmavlých nateklých bradavek, v dlaních potěžkával nalitá ňadra. Potom jí sjel k břichu a obemknul drobný tuhý pahorek skrývající jeho dítě.

Nechala oči zavřené i poté, když rozevřela nohy a pokrčila kolena a roztáhla je tak doširoka, aby si ji mohl bez zábran prohlédnout. Zatajila dech v svěžím ranním vzduchu a vnímala jeho i svou touhu, slité do jednoho mocného výšlehu vášně. Copak necítí, jak zběsile po něm prahne, jak propastně ho potřebuje, copak pod dlaněmi necítí její smyslností rozezmítané tělo? Ach ano, cítí to, ví to. Nikdy nedovedla svůj chtíč po něm maskovat, i když se o to snažila sebevíc. Slyšela, jak se mu zadrhl dech, jak nepravidelně lapá po vzduchu, a vědomí jeho touhy v ní zažehlo stravující požár.

„Jsi tak krásná, až mě pohled na tebe bolí, „ pošeptal jí. Cítila dlouhý mozolnatý ukazovák zkoumající hebkou vláhu v jejím rozkroku. Hladil ji, dráždil a nakonec jí vklouzl do lůna. V šoku nad tím vetřelectvím se v ní začaly vařit všechny smysly. Záda na prkenném molu se jí vzepjala do luku, ale ihned ji začal chlácholit něžným broukáním a potom se k ní přesunul ještě blíž, vtiskl se jí mezi stehna a šátral ve svém oblečení, zatímco ležela v trýznivém očekávání okamžiku, kdy opět splynou v jedno, kdy opět budou spolu, spojeni, místo dvou bytostí jedna, dvoj jediná. Vyplnil ji tak hladce, jako by byl její součástí, a oba tou bezvýhradnou a dokonalou slastí doslova lapli po dechu a pak už nezbýval prostor pro myšlenky, pouze pro smysly a pocity, dokázali se pouze spolu pohybovat, tisknout se k sobě, jeho sílu doplňovala její křehkost, muž a žena, odvěká dvojice, Bohem si souzená.

Thea zasténala ze spaní, protože její snový milenec ji přivedl k vyvrcholení, ale vzápětí se ztišila, protože sen – změněný – pokračoval dál.

Voda se jí zavřela nad hlavou, ostrůvek bílé pěny označil místo, kde se ponořila pod hladinu. Šok z této změny, střídající slast, kterou s ním zrovna zažila, ji ochromil na dlouhé, drahocenné vteřiny. Vzápětí si však vzpomněla na dítě, které jí roste v těle, a v duchu zavřískla zuřivostí z obavy, že by mu mohlo hrozit nebezpečí. Začala se zběsile vzpouzet stisku, který ji držel a táhl do hloubky, daleko od vzduchu, daleko od života. Nesmí dopustit, aby se jejímu děcku cokoliv stalo, a to bez ohledu na jeho otce a na to, co právě udělal. Navzdory všemu ho milovala – a milovala i jeho dítě.

Zaboha se však nedokázala vyprostit ze sevření, které ji tlačilo do hloubky. Noční košile se jí ovíjela kolem nohou a znehybnila jí je. Plíce jí pukaly šíleným vypětím, jak bojovaly o doušek vzduchu. Snažila se potlačit impulzivní potřebu se nadechnout, protože věděla, že by vdechla pouze smrt. Bojovat! Musela bojovat za své děťátko!

Silné ruce ji držely za ramena a strkaly stále hlouběji. V zoufalství se zakalenýma očima podívala nazelenalou vodou do chladných, upjatých očí muže, kterého milovala tak nepopsatelně, že by ho následovala až na konec světa-a on ji strkal stále hlouběji pod hladinu, dolů, dolů, co nejdál od životodárného vzduchu.

Proč? zasténala v duchu. Vražedná voda jí zalila ústa, nos, vhrkla jí hluboko do krku. Už. neměla šanci vydržet to dál. Sílu k dalšímu boji jí dodávalo pouze pomyšlení na dítě, jen díky tomu se rvala s těma silnýma rukama, snažila se je odstrčit, servat ze sebe. Její dítě, miminko… musí zachránit dítě! Ale temnota houstla, světlo v očích jí pohaslo a ona pochopila, že tohle je konec. Prohrála… a její poslední myšlenka v tomto životě měla podobu neslyšného výkřiku zoufalství: Proč?

Theu probudily vlastní bezmocné vzlyky, které jí rozezmítaly celé tělo. Stulila se na boku do klubíčka a tonula v bolesti, plakala pro svoje nenarozené dítě, truchlila pro muže, jehož milovala tak hluboce, že dokonce ani smrt z jeho rukou nedokázala zabít její lásku k němu. *Nedávalo to smysl.*

Pomiloval se s ní a zavraždil ji. Utopil ji. Jak je možné, že muž nejprve cítí pohyby vlastního dítěte v milenčině lůně a poté záměrně uhasí plamínek jeho ještě nenaplněného života? Ale čert vem, co cítil k ní, ale jak dokázal zavraždit vlastní dítě?

Ta bolest byla k nepřežití. Zaslechla vlastní tiché, kvílivé vzlyky. Choulila se pod přikrývkou jako zděšené dítě, neschopná pohybu, neschopná souvislé myšlenky.

Pak zaslechla přijíždět džíp. Prudce zabrzdil na příjezdové cestě, štěrk se rozstříkl od pneumatik. Zkameněla, hrůza jí protékala žilami jako ledová voda. Byl tady. Měla si vzpomenout, že on mívá stejné sny jako ona; věděl, že *ona* právě zažila ty šílené poslední okamžiky pod vodou. Nedokázala si ani vzdáleně představit, proč se ji Richard v každém životě v průběhu tolika staletí snažil znovu a zase zabít, ale náhle nepochybovala, že pokud tady zůstane, zanedlouho ji potká stejný osud. Po tomhle posledním snu bylo vyloučeno, že by jí dokázal její strach vymluvit jako předtím.

Vyskočila z postele, ani se nezdržovala oblékáním. Po bosých chodidlech neslyšně vystřelila z ložnice, seběhla dolů do obývacího pokoje a odtud do kuchyně. Po klice zadních dveří sáhla přesně v tu vteřinu, kdy na přední dveře zabušila mohutná pěst. „Theo!“ Měl naléhavý hlas, ale tlumený, jako by sám sebe přesvědčoval, že jí nehrozí žádné nebezpečí.

Místnosti pořád ještě tonuly v hlubokých stínech časného úsvitu, šedavé denní světlo bylo příliš slabé, než aby naplno proniklo okny dovnitř. Thea strnula jako bezbranné zvířátko na útěku před dravcem, naklonila hlavu k rameni a číhala na sebeslabší šustnutí, z nějž by vyčetla, kde Richard zrovna je.

Podaří se jí vyklouznout z chaty a neprozradit se přitom žádným zrádným zvukem? Nebo Richard už nyní tiše obchází chatu, aby zkusil právě tyhle dveře? Při představě, že otevře a ocitne se mu tváří v tvář, se jí děsem udělalo na omdlení.

„Theo, poslouchej mě!“

Stále stál na verandě. Thea chvatně zašátrala po řetízku a v duchu se modlila, aby ji rozklepané ruce nezradily. Nahmatala konec řetězu a mučivě pomalu ho vyvlékla. Přitom všechny kovové články pečlivě přidržovala v dlani, aby o sebe necinkly. Potom sáhla po klíči.

„Není to tak, jak si myslíš, miláčku. Nemusíš se mě bát, přísahám! Prosím, důvěřuj mi.“

Důvěřovat mu! Málem vyprskla smíchy nahlas, navzdory všem jejím snahám se jí do hrdla tlačilo hysterické zavytí. Naštěstí se jí to nutkání podařilo potlačit. Tahle dvě slova opakoval tak často, až se změnila v mantru – bohužel zcela bez obsahu. Vždyť mu důvěřovala tolikrát, pořád a pořád dokola – celým svým srdcem, tělem, svěřila mu svůj život i život svého dítěte – a pokaždé se jí to vymstilo.

Sevřela klíč a potichu jím otáčela.

„Theo, já vím, že jsi vzhůru. A taky vím, že mě slyšíš.“

Opatrně, po centimetrech, otvírala dveře a se zatajeným dechem se děsila, že nějakým zavrzáním upoutá Richardovu pozornost. Rozšiřující se škvírou proniklo dovnitř šedavé světlo. Ráno se blížilo rychlým krokem a s sebou přinášelo zářivý jas, ve kterém se před pronásledovatelem skryje jen stěží. Vzápětí si vzpomněla, že nemá klíčky od vozu, a málem se zhroutila beznadějí. Ale ne, vrátit se pro ně neodvážila. Zkrátka, musí uprchnout pěšky. Ostatně, bude to tak zřejmě nejlepší. Kdyby Richard zaslechl startování a odjezd auta, ihned by ji začal pronásledovat. Pěšky je Thea sice zranitelnější, ale snáz se může na útěku skrývat.

Konečně byly dveře otevřené natolik, že se jimi dokázala protáhnout. Se zatajeným dechem vyšla z nejistého bezpečí chaty. Původně ji napadlo, že se schová ve skříni nebo třeba pod postelí, ale byla si jistá, že Richard co nevidět rozbije okno nebo vykopne dveře a vnikne dovnitř třeba násilím. Byl válečník, zabiják. Nebude mít zábrany. Kdepak, ve stěnách chaty jí hrozí stejné nebezpečí, jako kdyby mu dobrovolně šla naproti.

U zadních dveří nebyla žádná veranda, jenom pár schůdků se stříškou proti dešti. I tam však byly síťové dveře proti hmyzu. Thea pozvolna odsunula zástrčku a pak následoval mučivě pomalý proces jejich otvírání, přičemž se jí nervy napínaly k prasknutí. Se zuřivým soustředěním civěla na panty a silou vůle se je snažila umlčet. Ozvalo se jedno tichounké vrznutí, které nemohlo být slyšet dál než na pár kroků, ale Theu po celém těle zalil chladný pot. Centimetr, dva, deset. Otvor se

rozšiřoval. Dvacet pět centimetrů. Třicet. Začala se protahovat ven.

Zpoza rohu chaty se vyřítil Richard. Vrhl se na ni jako útočící tygr.

Thea zavřískla a uskočila, zabouchla kuchyňské dveře a zatápala po klíči. Příliš pozdě! Byl rozhodnutý dostat se do chaty a kašlal na všechny zámky. Vytušila jeho odhodlání, a tak nechala klíč plavat a využila šance získat jednu dvě vteřiny k dobru a tryskem vystřelila k předním dveřím.

Zadní dveře se hlučně rozlétly přesně v tu vteřinu, kdy Thea popadla kliku u těch předních. Byly stále zamčené. Zpanikařeně lapala po dechu a cítila, jak se jí splašené srdce zaseklo mezi žebry a zoufale se třepetá, jako by ho drtila surová pěst. Třesoucími neposlušnými prsty se snažila sundat řetěz a odemknout zámek.

„Theo!“ zaburácel Richardův hlas čišící zuřivostí.

Vzlykající Thea konečně rozrazila venkovní dveře a vyřítila se na verandu, strčila do vnějších síťových dveří, prolétla jimi a ze schůdků spadla na kolena do vysoké mokré trávy.

Richard mezitím proběhl domovními dveřmi. Thea se chvatně vyhrabala na nohy, pustila se k cestě a v běhu si stahovala noční košili.

„K čertu, tak si mě přece poslechni!“ hulákal za ní a snažil se jí nadběhnout. Zakličkovala, ale přesto se mu podařilo odříznout ji od cesty.

Ze zoufalství se jí zatmělo před očima, dusila se pláčem. Vyhrál. Teď ji zabije a ona nemá možnost se bránit.

Pustila lem noční košile, takže látka jí zakryla kotníky. Upřela na něho oči zalité slzami. Šedavé světlo zesílilo, takže dobře rozeznala zuřivý výraz v očích, zaťaté zuby, jemný film potu na pokožce. Na sobě měl jenom džíny, žádnou košili nebo tričko, žádné boty. Svalnatý hrudník se mu výrazně zvedal a klesal v rytmu zrychleného dechu, ale to bylo rozrušením. Vůbec nebyl udýchaný, zatímco ona byla se silami na dně. Neměla proti němu sebemenší šanci.

Pomalu před ním začala couvat, bolest se v ní rozvíjela jako masožravá květina, až málem nebyla schopná dýchat. Čekala,

kdy jí pukne srdce. „Jak jsi mohl?“ vzlykala a křečovitě lapala po vzduchu. „Naše dítě… *Jak jsi mohl?*“

„Theo, tak přece poslouchej!“ Rozpřáhl paže v gestu, které ji mělo uklidnit, ale ona ho znala až příliš dobře, než aby se dala ošálit vnějším projevem. Nepotřeboval zbraň, uměl ji zabít holýma rukama. „Upokoj se, miláčku. Chápu, že jsi rozrušená a nešťastná, ale teď se vrať do chaty a promluvíme si.“

Vztekle si otřela uslzené tváře. „Promluvit si! A k čemu to bude dobré?“ křičela nenávistně. „Chceš snad popřít, co se stalo? Tys nezabil jenom mě, tys zavraždil i naše dítě!“ Nepřestávala před ním zděšeně couvat, protože ji stravovala tak příšerná bolest, že nesnesla ani jeho blízkost. Měla pocit, jako by ji žhavými kleštěmi trhali na kusy. Ten žal byl tak úděsný a nesnesitelný, že by ochotně přivítala smrt, jen aby těm mukám unikla.

Richard se podíval za Theu a výraz v obličeji se mu prudce změnil. V očích se mu rozhostila zvláštní prázdnota, skoro jako by netušil, co si počít, ale pak se celým tělem napjal, jako by se chystal ke skoku. „Přiblížila ses moc blízko k vodě,“ upozornil ji klidným, chlácholivým hlasem. „Pojď od toho břehu pryč.“

Thea riskla bleskový pohled za sebe a zjistila, že skutečně docouvala až k jezeru a že studená vražedná voda jí pleská těsně u bosých pat. I když přes slzy viděla rozmazaně, stejně rozeznala hladinu číhající tiše jako šelma.

Hysterický děs z jezera se do ní zaťal zabijáckými čelistmi, ale v porovnání s jejím nemilosrdným žalem nad ztrátou dítěte to nebylo nic, zhola nic. Honem uskočila stranou a ve zmatku začala couvat směrem k molu. Richard s ní držel tempo, nepřibližoval se, ale současně jí nenechal cestu k úniku. Nevyhnutelnost toho krutého konce z ní vysála všechnu sílu. Původně si slibovala, že přelstí osud, ale od samého začátku byla předurčena k prohře.

Bosými chodidly se dotkla prken a pozpátku vstoupila na molo. Richard zaváhal a pevně do ní zabodl akvamarínové oči. „Dál nechoď!“ napomenul ji přísně. „Molo není dvakrát bezpečné. Prkna jsou shnilá a uvolněná. Pojď z toho mola, maličká. Pojď ke mně. Přísahám, že ti neublížím.“

Maličká. Do útrob jí vystřelily střepy šílené bolesti. Hlasitě zanaříkala a rukou si sjela k břichu, jako by jí v něm i tentokrát spočívalo dítě. Zoufale couvala dál a němě vrtěla hlavou.

Jednou nohou si stoupl na molo. „To dítě ti už nevrátím," pravil chraptivě. „Ale můžu ti dát jiné. Budeme mít spolu tolik dětí, kolik si jenom budeš přát. Tentokrát mě neopouštěj, Theo. Ale prokristapána, slez z toho mola!"

„Proč?" Pořád ještě přes slzy neviděla a stékaly jí po tvářích, vyvěraly z bezedné studnice žalu. „Poslyš, a nač to odkládat? Co kdybychom si to odbyli hned a měli jednou provždy klid?" Opět ucouvla, cítila, jak jí prkna pod bosými chodidly skřípají a prohýbají se. Na tomto konci mola bylo docela hluboko; dokonalé místo pro dovádění tři neposedných školáků, protože ani při skocích do vody si nerozbili hlavu o dno. Pokud jí je souzeno tady zemřít, ať se tak tedy stane. Voda. Vždycky voda. Odjakživa ji milovala a ona ji nakonec vždycky pohltila.

Richard zvolna postupoval vpřed a se vztaženou paží se jí nepřestával dívat do očí. „Prosím. Chyť se mě za ruku, miláčku. Už necouvej, není to bezpečné."

„Nepřibližuj se!" zavřískla.

„Nemůžu," zašeptal. Rty se mu téměř nepohnuly. „Nechci ti ublížit. Nikdy jsem nechtěl." Udělal další krok. „Theo –"

Opět bezmyšlenkovitě ucouvla. Pod její vahou povolilo prkno, nejprve se prohnulo a pak začalo praskat. Cítila, jak ztrácí rovnováhu a bokem přepadá do vody. Koutkem oka zachytila nezřetelný, zmatený a možná i neskutečný výjev – Richard s obličejem zkřiveným bezmocným vztekem se vrhá kupředu a pak už se jí nad hlavou zavřela voda.

Byla studená, kalná. Thea klesala ke dnu, hlouběji a hlouběji, jako by ji stahovala neviditelná ruka. Tmavé trámy mola zmizely v temné vodě jako v noční temnotě a po vší té hrůze a bolesti to byla skoro úleva všechno skončit. Na okamžik se prostě poddala nevyhnutelnému vyústění všech těch nešťastných životů. Tohle byl konec všech konců. Ale vzápětí se v ní probudil pud sebezáchovy, neporazitelný stejně jako marný, a Thea začala kopat a bojovat, aby se opět dostala na hladinu. Ovšem noční košile se jí zapletla do nohou, stahovala

je a svírala o to těsněji, oč zběsileji zápolila, až si nakonec uvědomila, že látka se zachytila o prasklá prkna, která se vylomila z mola. Se svázanýma nohama neměla sebemenší šanci bojovat s jejich tíhou a zastavit pád.

Kdyby se pod vodou mohla smát, rozesmála by se na celé kolo. Tak tentokrát Richard nemusí hnout prstem. Podařilo se jí udělat tu práci za něho. Přesto se nepřestávala bránit a usilovně se snažila vyplavat i s tím vražedným závažím na nohou.

Hladina nad její hlavou se rozvířila. Richard se vrhl do jezera těsně po její levici. V kalné temné vodě sice nebylo skoro vidět, přesto rozeznala lesk jeho pokožky, čerň husté hřívy. Okamžitěji spatřil, protože ji prozradila bílá látka noční košile, a stočil se směrem k ní.

Do They vjel vztek. Jistě, potřebuje se přesvědčit, jestli se dílo povedlo až do konce. Pravděpodobně si chtěl ověřit, že nakonec se jí přece jen nepodaří vynořit.

Zvedla paže, aby ho odstrčila, a znásobila úsilí vyprostit se ze zajetí těžkých prken. Mezitím už jí v plicích došla zásoba kyslíku, dusila se a měla strach, že jí prasknou. V hlavě jí zůstala jediná myšlenka – vzduch! Ach bože, nadechnout se! Tak prostá věc! Richard popadl Theu za máchající ruce a začal ji strkat hlouběji, pořád níž, pořád dál od světla a života.

Thea zahlédla jeho oči, klidné a vzdálené, bezvýhradně soustředěné na to, co zrovna dělal a zamýšlel. Zbývalo jí tak málo času, tak strašlivě málo času. Bolest v ní vystřelila jako stlačená pružina a vzápětí ji vystřídal vztek na ten mizerný osud, který ji navzdory jejímu úsilí nakonec dostihl…

Navzdory všemu, navzdory tomu. že ho vždy tak beznadějně milovala, až za hranice rozumu, až za hranice smrti.

A to ji bolelo ještě víc než pukající plíce: vědomí, že ho navždycky opouští. Přes oponu kalné vody mu pohlédla do očí. Jeho obličej se vznášel tak blízko jejímu, že by ho mohla políbit, a skrze houstnoucí temnotu rozeznala, že pohled má prosycený úzkostí. *Důvěřuj mi*, naléhal opakovaně. *Důvěřuj mi… Dokonce i tváří v tvář moři důkazů svědčících o opaku. Důvěřuj mi…*

Důvěřuj mu.

To poznání v Thee vybuchlo jako východ slunce. Důvěra. Nikdy nebyla schopná důvěřovat ani jemu, ani jeho lásce. Vždy se k sobě chovali jako dvě ostražité šelmy, toužili být spolu, ale žádný z nich v sobě nenašel dost odvahy dát se tomu druhému na milost a nemilost, ukázat mu svou zranitelnost. Navzájem si nedůvěřovali a platili za to krutou cenu.

Důvěřuj mu.

Přestala se Richardovi bránit, ochabla, poddala se mu a dovolila, aby s ní dělal, co sám chce. Beztak jí už nezbývaly síly. Přesto si nepřestávali hledět do očí a právě jimi mu dala najevo, že mu věří, hleděla na něho s láskou. I když už bylo pozdě, chtěla mu aspoň takhle nakonec sdělit, že bez ohledu na všechno ho milovala.

Viděla, jak se mu rozšířily zornice, cítila jeho obnovené úsilí stlačit ji ještě hlouběji, až k samému dnu. Tam, když její noční košili přestala napínat těžká prkna, konečně mohl uchopit dost velký kus látky, aby ji škubnutím vytrhl ze škvíry v dřevu. A zrovna když jí ze rtů unikla poslední bublina vzduchu, ovinul ji paži kolem pasu a svalnatýma nohama se odrazil ode dna, aby je oba dopravil nahoru, nad hladinu a vstříc zázračnému kyslíku. Zpátky do života.

***

„Bože, ach Bože, prosím, prosím tě, Bože, prosím.“ Zatímco Richard táhl Theu na břeh, jakoby zdálky slyšela, jak drtí mezi zuby modlitby. Odpovědět však nemohla, nevzmohla se však ani na slovo, dokonce ani na jediný pohyb. V náruči mu plandala ochable jako hadrová panenka. Plíce jí odmítaly pracovat, křečovitě se jí zmítaly v žebrech jako rozdrcený pták a zoufale bojovaly o tolik potřebný hluboký nádech.

Richard položil Theu do trávy a začal jí bušit do zad. Zakuckala se, vyhekla a začala vykašlávat špinavou jezerní vodu, ale Richard jí bušil do zad dál, divže jí nezlámal žebra. Dusila se a kašlala – a konečně do zmučených plic vtáhla trochu vzduchu.

Vzápětí se Richard zhroutil vedle ní a teprve teď si dovolil zbavit vlastní plíce loků špinavé vody, které mu bránily pořádně

dýchat. Vyčerpaně ležel v trávě a mohutný hrudník se mu v křeči trhaně zvedal a zase klesal.

Thea se s námahou vytáhla na loket a vztáhla k němu ruku. Teď nepotřebovala nic víc než se ho dotýkat, ujistit se, že je skutečný, a skutečná že je i ona. Leželi v trávě, třásli se, kašlali a s vypětím všech sil lapali po dechu, zatímco nad jezero stoupalo slunce a zalévalo je prvními hřejivými paprsky. Thea se k Richardovi tiskla, jako by s ním chtěla splynout v jednu bytost, a on ji u sebe přidržoval v tak drtivém objetí, jako by se bál, že se mu v příštím okamžiku rozplyne. Po tvářích se mu valily slzy, cosi nesrozumitelně mumlal a zasypával jí tváře i hrdlo zoufalými polibky. Cítila, že má tělo napjaté, zaťaté jako pěst, a celý se chvěl napětím, které nepolevovalo. Překulil se s ní, takže ležela pod ním, a jediným škubnutím jí vyhrnul promáčenou noční košili k pasu. Thea poznala, že Richardova touha není jen smyslná, že přesahuje hranice pouhého chtíče. Byl to projev oddanosti jejich vztahu i hold životu. Nebránila se, když zápolil s mokrou, nepoddajnou džínovinou. Chvíli trvalo, než rozevřel zip, aby si mohl stáhnout kalhoty. Prudce jí roztáhl stehna a vnikl do ní, tak velký a žhavý a tvrdý, že se neubránila výkřiku, ovšem současně se ho držela tak pevně, jako by jí šlo o život.

Richard se s ní miloval tvrdě a chvatně, protože oba potřebovali to potvrzení, že dosud žijí, že oba jsou osudově propojeni i v tomhle svém životě. Theino vzrušení se vymykalo všemu, co dosud poznala, takže téměř ihned vyvrcholila a rozplakala se slastí i radostí z vědomí, že je u ní, s ní a v ní. Tiskla se k němu, držela se ho ze všech sil a pronikavě vnímala útoky jeho údu, jeho milostnou křeč při orgasmu i spalující vláhu jeho semene. Nakonec se sesul do orosených stébel po jejím boku.

Ležel bez hnutí a nekonečně dlouho ji objímal. Thea mu spočívala hlavou na rameni a se zavřenýma očima vychutnávala horký dotek jeho tuhého těla. Nemohli se jeden druhého nabažit, oba vpíjeli vzájemné doteky jako životodárný elixír. Z obličeje jí shrnul zcuchané promočené kučery, přejel jí dlaní po ňadrech, jemně je promnul, pohladil po pažích, políbil na spánek a rty jí něžně sklouzl po linii brady, přičemž ona mu

rukama bloudila po těle níž a níž, až k nahým bedrům. Thea si živě uměla představit, že spolu tvoří obrázek stoprocentní zhýralosti, když tak leží na louce, ona se špinavou noční košilí vyhrnutou do pasu a on s džínami spuštěnými ke kolenům, ale slunce nádherně hřálo a po únavě přišla těžká ospalost. Tělo měla ochablé vyčerpáním i ukojením a bylo jí jedno, jestli je tak někdo najde.

Po nekonečně dlouhé době se Richard pohnul, několika výkopy si vysvobodil nohy z mokrých džínů. Pak se protáhl a Thea se při pohledu na jeho skvostné nahé tělo jen blaženě usmála. Pokud si vzpomínala, nikdy netrpěl přehnanou cudností. Ovšem, na druhou stranu zakrývat takovéhle tělo by byl hotový hřích. Povzdechla si slastí a ušklíbla se, protože si představila všechny ty uličnické a maličko zvrhlé věci, které s ním hodlá provést později, až budou spolu ležet na jejím širokém dvoulůžku. Leccos bylo příjemnější na matraci než na trávě. Ačkoliv hromada kožešinových předložek se v minulosti – v minulých životech – osvědčila taky úžasně…

„Takže při všech těch tragédiích," zamumlala a políbila ho na rameno, „ses mě jen snažil zachránit!"

Pootevřel sršící akvamarínové oči a přivinul ji k sobě blíž. „Samozřejmě," přisvědčil. „Nemohl jsem bez tebe žít."

Ale žil jsi. Jenže ta poznámka jí odumřela na rtech, protože z jeho výrazu vyčetla, co se mu honí hlavou. Oči měl klidné a láskyplné. Thee se v prsou vzedmula změť emocí, ztěžkla jak závaží a málem jí znemožnila dýchat. Pod víčky jí zaštípaly slzy. „Čert tě vem!" sykla nejistě. Ne, *nežil.* Pokaždé, když se mu ji nepodařilo zachránit a on zůstal na světě, rozhodl se raději pro smrt, než aby žil dál bez ní. A to znamenalo, že tohle byla poslední šance pro něho stejně jako pro ni. A pro jejich společný život. „Čert tě vem!" zopakovala a pěstí ho praštila do prsou. „Jak jsi to mohl udělat? Proč jsi nežil dál?"

Na rtech se Richardovi vynořil pomalý úsměv. Než promluvil, chvíli si na ukazovák navíjel její mokrou kučeru. „A ty bys to dokázala?" odpověděl jí otázkou. Když se na něho zaškaredila, usmál se ještě zářivěji. Ne, kdyby zůstal pod vodou on, nepřežila by to. Zůstala by pod hladinou s ním.

„Ty moje milovaná fúrie,“ pošeptal něžně a opět ji k sobě přitiskl. „Byl to proklatě těžký hon, ale nakonec jsem tě přece jenom chytil! Konečně máme mezi sebou jasno.“

Epilog

O dva dny později Thea s Richardem seděli před chatou na houpačce, kterou už stačil opravit, a spokojeně se kochali pohledem na jezero. Bosými chodidly se mu opírala o klín a on jí je něžně masíroval a svěřoval se, že se procvičuje do budoucna, až bude mít Thea bříško a bolavé nohy uvítají úlevný odpočinek. Oba byli nesmyslně přesvědčení, že hned z jejich prvního milování se zrodí nový život, a Thea prožívala pocit tak opojného štěstí, až se jí z něj točila hlava.

Strach z vody ji přešel stejně rychle, jako se objevil. Pravda, zaplavat si ještě nebyla, ale spíš kvůli Richardovým než svým obavám. Kdykoliv se šli projít, dával si záležet, aby byl mezi ní a vodou. Moc by ji zajímalo, jestli se někdy uklidní a přestane být v neustálém střehu.

A pak tu byly plány. Spřádali nekonečné plány, jak bude vypadat jejich společný život. Tak zaprvé, Thea se odstěhuje do Severní Karolíny. Její válečník byl nejenom příslušníkem zvláštních jednotek, ale navíc měl hodnost plukovníka. Jelikož mu bylo teprve pětatřicet, zbývala mu spousta času na dosažení hodnosti generála, které zřejmě neunikne, ať o ni stojí nebo ne. Thea usoudila, že s její kariérou lakýrníka a malíře pokojů je konec, protože pro manželku generála by to nebylo vhodné povolání. Ovšem nástěnné fresky, to bylo něco dočista jiného…

Nyní však sobecky vychutnávali proces opětného poznávání a užívali si každičký okamžik společného soukromí. Vyhrabali trávník před chatou, Richard ho posekal a zrovna dnes ráno začali chatu připravovat pro nový nátěr zvenku i zevnitř. Ovšem většinu času trávili samozřejmě spolu v posteli.

Thea pozvedla tvář ke slunci a dlaní si něžně přiklopila břicho. Bylo tam. Věděla to. Nepotřebovala test z lékárny ani názor gynekologa, aby jí potvrdili to, co vnímala každičkou buňkou celého těla. Ano, ještě bylo příliš maličké, než aby je člověk viděl, ale stoprocentně tam bylo.

Richard jí ruku přiklopil vlastní dlaní, a když Thea otevřela oči, zjistila, že se na ni zamilovaně usmívá. „Holka, nebo kluk?“ popíchl ji.

Zaváhala. „Co myslíš ty?“

„Já se ptal první.“

„Tak to řekneme spolu. Raz, dva, tři!“

Otevřel ústa, ale vzápětí se zarazil a loupl po ní očima. „Málem jsem tě nachytala!“ zašklebila se lišácky.

„Jsi můj chytrolín. Tak dobře, je to kluk.“

Propletla si prsty s jeho a spokojeně si povzdechla. „Ano, kluk.“ Syn. Richardův syn. Dítě, které s ní tehdy zemřelo – byl to syn, nebo dcera? Mrkáním zaplašila slzy pro to dávné nenarozené děcko. Moc ráda by věděla, jestli bylo ztraceno navždy, nebo zda i ono dostalo další šanci.

„Určitě dostane další šanci,“ pošeptal jí Richard, jako by jí četl myšlenky. Zvedl jí ruku a přitiskl na ni rty. „Možná teď. Možná příště. Poznáme to.“

Ano, poznají. Včera v noci se jí vybavily další útržky vzpomínek, mozaika už byla téměř kompletní. Sny pokračovaly a Richard je s ní sdílel. Probouzeli se se spojenými těly, kterými dosud pulzovala slast, a to propojení se netýkalo jen jejich těl, ale i duší. Minulost se jim zjevovala a oni si uvědomovali, že patří mezi nepočetnou hrstku šťastných vyvolených.

Blížící se auta zaslechli dávno předtím, než se přiblížila na dohled. Thea se prudce posadila a spustila nohy k zemi. Richard vstal a automaticky se postavil mezi ni a nově příchozí, ať už to byl kdokoliv. Thea ho zatáhla za opasek, a sotva se ohlédl, uvědomil si, co udělal, honem ucouvl a ostýchavě se zazubil.

„To víš, starý zvyk,“ omlouval se a pokrčil rameny. „*Proklatě hodně* starý!“

Pak se ze zatáčky vynořily hned tři vozy najednou a Thea ohromeně vytřeštila oči, protože se k nim blížila celá její

rodina. Chvíli trvalo, než jí svitlo, co to má znamenat. „Dneska mám narozeniny!“ vyjekla. „Dočista mi to vypadlo z hlavy!“

„Narozeniny, říkáš?“ Objal ji kolem ramen. „No to mě podržte! Takže ti je… třicet, je to tak? Musím ti říct, že tohle je nejvyšší věk, jehož ses kdy dožila. Ale musím uznat, že vypadáš dobře!“

„Mockrát děkuju.“ Rošťácky se rozesmála, popadla Richarda za ruku a začala ho táhnout vstříc hostům. Schválně, jestli bude tak frajeřit i před početnou armádou její rodiny. Z otevřených dveří vozů vyskakovali neteřinky a synovečkové a hnali se k tetě, dospělí se blížili rozvážněji, ale neméně zvědavě. Lee s Cynthií a Jason s June i její rodiče se tvářili trochu nejisté a ostražitě, jako by se strachovali, že v tomto romantickém útočišti je budou považovat za vetřelce.

„Vůbec mě nenapadlo, že si přivezeš společnost, holčičko,“ usmála se rozpačitě maminka a kritickým mateřským pohledem si prohlížela Richarda od hlavy až k patě.

Richard se přátelsky a pobaveně rozesmál. „Taky že nepřivezla!“ oznámil a nabídl pravici Theinu tatínkovi. „Jsem Richard Chance. Pronajal jsem si sousední chatu.“

Otec se rozzářil. „Paul Marlowe, Thein otec. A tohle je moje manželka Emily.“ Vzápětí se zdvořile začali představovat i ostatní a Thea se hryzala do rtů, aby hlasitě nevyprskla smíchy. Ačkoliv tatínek se zdál úplně v pohodě a Cynthia s June se na Richarda příjemně zubily, maminka s bratry si podezíravě měřili vetřelce, který se snaží vnutit k nim do rodiny.

Než někdo z nich stačil vyplesknout něco trapného, Thea se zavěsila do Richarda a rozzářeně prohlásila: „Plukovník Richard Chance přijel na dovolenou z Fort Bragg v Severní Karolíně. A jen tak mimochodem, je to můj budoucí manžel.“

Tato zpráva provedla s těmi bojovně naladěnými členy rodiny hotový zázrak. Uprostřed pršky gratulací a jásání a výkřiků a taky maminčiných slziček Thea zaslechla otcův udivený dotaz: „To šlo nějak rychle. Jak dlouho se vy dva vlastně znáte, čtyři nebo pět dní?“

„Ale kdepak!“ mávl Richard ležérně rukou. „Známe se dlouhé roky, ale spíš nárazově, protože nebyla ta pravá chvíle.

Ale tentokrát všechno báječně klapne, uvidíte. Hádám, že to je osud.“

MODRÝ MĚSÍC

1.

Jeden úplněk měsíčně stačí ažaž, pomyslel si šerif Jackson Brody kysele. Dva už by byly nelegální. Zákon přírodního výběru, podle kterého přežijou jen ti nejschopnější, lidstvo kompletně znehodnotilo vinou pokroku moderní medicíny a všeobecně hájeného názoru, že lidský život je tak cenný, že stojí za záchranu. V důsledku toho po světě pobíhá spousta super podivínů anebo pitomců a při každém úplňku jako by všichni vylézali z děr.

Už měl za sebou výjezd k autohavárii na okresní silnici, což mu už beztak mizernou náladu ještě více pokazilo. Jako šerif neměl v popisu práce obhlížení automobilových vraků, ale ať se propadne, jestli to při úplňku nemusel absolvovat pokaždé. Okres byl malý a chudý, měl převážně zemědělský charakter, takže šerifovi nemohl platit tolik zástupců, kolik by jich potřeboval. Bez výjimky to skončilo tak, že osobně vycpával mezery v rozpisu služeb. Sečtěte magoření při úplňku s nedostatkem lidí ve službě a celý problém se mnohokrát znásobí.

Nehoda, kterou právě vyšetřoval, ho tak příšerně rozzlobila, že musel hrábnout až na samé dno svých zásob sebeovládání, aby jejím účastníkům vlastnoručně nevrazil pár facek. Těžko je mohl označit za oběti, leda za oběti jejich vlastní blbosti. Jedinou skutečnou oběť totiž představoval ten chudinka čtyřletý chlapeček, který seděl na sedadle spolujezdce.

Průšvih začal v okamžiku, kdy se řidič v prvním voze, což byla malá dodávka, probudil a uvědomil si, že svou odbočku už přejel zhruba o půl kilometru. Místo aby pokračoval v jízdě a našel místo, kde by mohl vůz otočit, ten idiot začal couvat a

pustil se opačným směrem po úzké dvouproudé asfaltce přímo do nepřehledné zatáčky. Koledoval si o bouračku, a jak taky jinak, moc dlouho na ni čekat nemusel. Ze zatáčky se vyřítila žena, na místě s omezením rychlosti na padesát si to švihala nejmíň devadesátkou a v plné rychlosti se napasovala přímo do zadku té dodávky. Neměla zapnutý bezpečnostní pás a neměl ho ani čtyřletý drobeček, co seděl vedle ní. Vzhledem k tomu byl hotový zázrak, že všichni tři přežili, ačkoliv dítě utrpělo těžká zranění. Jackson viděl při bouračkách dost zraněných lidí, aby poznal, že jeho šance na přežití je sotva padesát na padesát. Auto mělo naštěstí airbagy, takže ti dva při nárazu neproletěli předním sklem.

A když ženské odříkal, kolika dopravních přestupků se dopustila – překročení povolené rychlosti, nepoužívání bezpečnostních pásů a nepoužití bezpečnostní sedačky na dítě, začala na něho vřískat jako smyslů zbavená. A prý jestli už někdy zkusil udržet čtyřletého mrňouse v sedačce nebo se zapnutým bezpečnostním pásem, a vůbec, ten svinský pás ji vždycky odře ze strany na krku a stát nemá právo nařizovat lidem, jak se mají chovat ve svém soukromém majetku, jako je třeba auto, a to má airbagy, takže bezpečnostní pás je stejně na houby, a bla bla bla. A tak tam prosím stála a s vyvalenýma očima a zkrocenými pačesy předváděla hysterický záchvat kvůli pokutě za dopravní přestupky, zatímco její vřískající dítě odvážela záchranka. Jackson byl osobně toho mínění, že takoví lidé nemají nárok mít v péči vlastní děti, ale díky hrdinskému přemáhání si to nechal pro sebe.

A potom si ještě řidič dodávky, tlusťoch s pivním panděrem a smrdutým dechem, který by dokázal na padesát metrů porazit losa, připojil svůj názor, že on by správně neměl přijít o řidičák, protože všechno přece zavinila ta káča, co mu nabourala zadek vozu. Ovšem když ho Jackson upozornil, že se dopustil přestupku ohledně nedodržování silničních pravidel, kam mimo jiné spadala i jízda v nesprávném pruhu, tlusťoch se mohl vzteknout. Nepříčetně řval, že nehodu *nezavinil*, a vyhrožoval, že to tak nenechá, že se přece nenechá okrást o vyšší náhradu od pojišťovny jen proto, že nějaký debilní buranský šerif nemá páru, že bouračku vždycky zaviní ten, kdo najede zezadu do

předního vozu. A každý trouba přece jasně vidí, kde je jeho dodávka nabouraná a čí je to vina.

Jackson se neobtěžoval vysvětlováním toho, že dodávka sice byla nabouraná zezadu, ale jedině proto, že měla zařazenou zpátečku. Vypsal pokutové bločky a do hlášení o nehodě zaznamenal, že se provinili oba řidiči. V duchu vážně uvažoval, zda ty dva nemá strčit za mříže, čistě kvůli bezpečí celého vesmíru. Nevyléčitelná blbost ještě nepatřila ke kriminálním deliktům trestaným nepodmíněně, ale podle jeho názoru do seznamu patřila.

Nakonec se nějakým zázrakem ovládl, postaral se o převoz obou rozzuřených řidičů do nemocnice, aby je doktoři ještě proklepli, a o odstranění obou poničených vozidel. Když si konečně zalezl zpátky do džípu, blížila se čtvrtá. Takže oběd propásl dobře o tři čtyři hodiny. Byl unavený, hladový a navrch naštvaný a otrávený.

Když se to vzalo kolem a kolem, měl svou práci upřímně rád. V tomhle povolání člověk může pomáhat lidem, jednotlivcům i společnosti. Pravda, pesimista by v téhle branži neobstál; většinou musel jednat se spodinou společnosti a přitom manévrovat mezi kličkami zákonů a předpisů. Ale když všechno vyšlo a drogový dealer šel na pár let do chládku nebo vrah dostal doživotí, či když skřípli gang vykradačů bytů a nějaká chudák osmdesátiletá důchodkyně dostala zpátky svůj televizor, tak si blaženě vychutnával pocit dobře odvedené a užitečné práce.

Byl dobrý šerif, i když nenáviděl to povinné politikaření kolem toho, tu kampaň nutnou k získání i udržení funkce. V pouhých pětatřiceti byl na tuto funkci zatím dost mladý, ale okres neměl dost prostředků, aby si mohl dovolit člověka kvalifikovaného a přitom se spoustou zkušeností, protože takovému by musel dávat proklatě vyšší plat. Občané to s ním přede dvěma lety riskli a on měl svou práci rád a snažil se odvádět co nejlepší výkon. Upřímně si vážil příležitosti, která se mu nabídla.

Ovšem ve dnech, kdy na obloze zářil úplněk, většinou pochyboval o své vlastní příčetnosti. To pak vždycky věřil, že je buď blázen, nebo idiot nebo obojí, že má zájem o práci, která

ho vystavuje soustředěné palbě gejzírů podivínství, magoření, ujíždění a vůbec, šílenství ve všech stupních a podobách.

Sestřička z místní nemocnice si někde přečetla odborný článek o tom, že tvrzení o vlivu úplňku jsou pouhopouhé mýty a báchorky, že počet nehod a trestných činů se ve skutečnosti nezvyšuje, a čistě pro zajímavost si rok vedla podrobné záznamy. Nejenom že se zvýšil počet případů raněných, ale navíc se objevovaly ty nejpodivnější ze všech, třeba jako když jeden chlápek přibil kamarádovi hřebíkem obě ruce k sobě, aby ho manželka během volného dne nemohla otravovat kvůli pomoci v domácnosti: Přece člověk s dlaněmi přibitými k sobě moc práce nestrhne, no ne? Na celém případu nejvíc děsil fakt, že oba byli naprosto střízliví.

A tak jeden úplněk do měsíce byl maximum, co podle Jacksona člověk dokázal přežít. Modrý měsíc neboli druhý úplněk během jediného měsíce, už spadal do kategorie krutých a netypických trestů.

A právě vzhledem k tomu, že modrý měsíc zrovna vrcholil, vůbec ho nepřekvapilo, že sotva se rozjel od místa nehody někam k restauraci, aby si zakousl aspoň maličkost, dispečerka ho upozornila: „Možná že byste měl s jídlem počkat a vzít si soukromou linku.“

Jackson měl co dělat, aby nezasténal. Už předem šestým smyslem vytušil, že neuslyší nic, co by se mu líbilo. Tak zaprvé, ačkoliv dopravní kanál většinou sděloval jen suché informace, už kvůli slušným občanům, kteří možná poslouchají, se dispečerka snažila o osobnější tón, a zadruhé, hlášení na soukromém čísle byla většinou vyhrazena pro záležitosti, o kterých se veřejnost neměla dozvědět. To znamenalo buď něco choulostivého, například že některý z městských radních či vážených občanů se namočil do průšvihu, nebo něco soukromého. Jackson horečně doufal, že půjde o první případ, protože rozhodně neměl chuť zatěžovat si hlavu soukromými starostmi, třeba že jeho matku uprostřed každo středečního karetního dýchánku popadla vražedná mánie.

Zvedl mobilní telefon a ověřil si, zda v této části okresu má dost silný signál. Měl, i když to žádná sláva nebyla. Vyťukal číslo dispečinku. „Tady Brody. Co se děje?“

Jo Vaughnová pracovala na dispečinku už deset let a Jackson si neuměl představit nikoho, koho by na tom místě měl raději. Nejenom že znala každičkého člověka v malém okrese v jižní Alabamě, čímž mu mnohokrát úžasně pomohla, ale navíc měla dokonale vytříbený šestý smysl pro to, co je naléhavé a co ne. Občané, kterých se následný zásah týkal, s tím mnohokrát nesouhlasili, ale Jackson souhlasil vždy a bez výjimky.

„Mám takový nepříjemný pocit," oznámila mu. „Shirley Watersová zahlídla Thaniela Vargase, jak vleče svůj vychrtlý zadek po Old Boggy Road. No, a tím směrem není nic než dům Jonesových, a sám přece víte, co je Thaniel zač."

Jackson se na okamžik zamyslel. Tohle byla jedna ze situací, kdy jeho texaský původ tady v jižní Alabamě představoval těžký handicap. Věděl, kde je Old Boggy Road, ale jedině díky tomu, že si často prohlížel mapu okresu a učil se názvy ulic a silnic nazpaměť. Osobně tam však nikdy nebyl. A samozřejmě znal i Thaniela Vargase; kapánek natvrdlý průšvihář a otrapa, jaký se najde v každém městě i v každé vesnici. Thaniel byl horkokrevný a trošku hrubián a měl přehnanou slabost pro pivo. Párkrát se nepohodl se zákonem, ale nic vážnějšího, než co by se nedalo vyřešit pár pokutami a nějakým tím napomenutím.

Ovšem to bylo všechno, co Jackson o něm věděl. „Co myslíte konkrétně?"

„No, přece víte, jak je pověrčivý."

Povytáhl obočí. Čekal cokoliv, ale tohle tedy ne. „Tenhle detail mi unikl," poznamenal suše. „A jakou to má souvislost s tím, že šupajdí po Old Boggy Road, a kdo jsou Jonesovi?"

„Jonesová," opravila ho Jo. „Už jenom ona sama, protože starý Jones umřel před čtyřmi – ne, počkejme, stalo se to hned nato, co manžel Beatrice Marbutové umřel na infarkt v přívěsu své milenky, takže to bude už pět let –"

Jackson zavřel oči a spolknul otázku, jestli údaj, jak je starý Jones dlouho po smrti, tady vůbec hraje nějakou roli.

Zkusil naslepo hádat, aby se proboha dostal k jádru Joiných obav. „A Thaniel Vargas má na paní Jonesovou pifku, nebo co?"

„Slečna. Nikdy nebyla vdaná."

Risk tedy nevyšel. „Takže starý Jones byl –“

„Její otec.“

„Tak dobrá.“ Zkusil to nanovo. „Proč tedy Thaniel slečnu Jonesovou nesnáší?“

„Och, ale já bych neřekla, že ji *nesnáší.* Spíš je z ní k smrti vyděšený.“

Jackson se zhluboka nadechl. „Protože…?“

„No, kvůli těm čarodějnickým záležitostem, to se přece rozumí.“

A bylo to. Proti některým věcem nemělo cenu bojovat. Jackson to uznával a přistoupil na hru. „Čáry,“ zabručel. Jo ho stačila překvapit hned dvakrát během jediné minuty.

„Chcete říct, že jste o tom nikdy neslyšel?“ Jo tomu očividně nemohla uvěřit.

„Ani slovo.“ A přál by si, aby o tom neslyšel ani teď. „No, podle lidí je čarodějnice. Tedy já osobně si to nemyslím, ale poznám, že leckomu to může vadit.“

„Proč myslíte?“

„Víte, mladá Jonesová se drží stranou, v městě ji skoro nevidíte. Starý Jones, to byl teprve podivín, nikdy nedovolil, aby k nim chodily návštěvy. Dokonce i poštu jim doručují člunem, protože k Jonesovým nevede žádná silnice. Člověk se tam dostane jedině pěšky nebo po řece.“ Když tedy seznámila Jacksona se zákulisím, Jo se konečně pustila do vysvětlování. „A pochopte, že kdyby Thaniel chtěl rybařit, tak nejlepší to je po proudu řeky, ne proti proudu. A navíc, nemá smysl, aby vyjížděl z mola v Old Boggy, leda by jel proti proudu, a tam namouduši není nic než Jonesovic dům. A dejte na mě, že on by k tomu nesebral odvahu, pokud by se předem nenapil, protože Delilah se bojí jako čert kříže. Tak si říkám, že byste tam měl zajet a omrknout, jestli nemá za lubem nějakou lotrovinu.“

Jackson si v duchu položil otázku, kolik šerifů se nechá takhle honit od svých dispečerek. A taky by ho zajímalo, jak má kčertu vlastně udělat, jelikož Jo mu právě prozradila, že k domu Jonesových se člověk dostane jedině loďkou, a ne poprvé si položil otázku, zda tenhle proklatý modrý měsíc vůbec přežije.

Ach jo, ale dokud ho to nezabije, musí pokračovat v plnění svých povinností. Zhodnotil situaci a začal s řešením

nejakutnějšího problému. „Brnkněte Frankovi od požárníků a řekněte mu, ať na mě čeká u mola na Old Boggy –“

„Ale víte co, člun požárníků vám je nanic,“ skočila mu Jo do řeči. „Mají je moc pomalé a všichni hoši beztak mají zrovna plný ruce práce s odstraňováním nepojízdného traktoru i s přívěsem na jedné z hlavních výpadovek. Proto jsem zavolala Charlotte Watkinsové. Její manžel je povoláním rybář – přece znáte Jerryho Watkinse, ne?“

„Znám je oba dva,“ potvrdil Jackson.

„No, tak ten má člun, co dokáže jet jako střela. Momentálně je pracovně v Chattanooga, ale Charlotte s člunem dojede k molu. Měla by tam být zhruba ve stejnou dobu jako vy, když vyrazíte hned teď.“

„Tak dobře,“ souhlasil Jackson. „Už jedu.“ Štípnul se do čela nad kořenem nosu, protože ho začínala bolet hlava. Litoval, že nad Joiným tušením nedokáže jenom tak mávnout rukou, ale ze zkušenosti věděl, že pochybovat o ní se nevyplácí. „Jakmile bude někdo volný, okamžitě ho za mnou pošlete, ano? Mimochodem, jak k čertu najdu ten Jonesovic dům?“

„Prostě pojedete proti proudu a nemůžete ho minout. Je to zhruba osm kilometrů od mola. Tedy, rozeznat stavení je pořádná dřina, poměrně dost splývá s okolím, ale objeví se přímo před vámi. Chvilku budete mít dojem, že nabouráte přímo do něj, ale pak se řeka prudce stočí doprava a bude moc mělká, než aby se dalo pokračovat dál. A jo, taky dávejte pozor na kameny. Držte se uprostřed proudu.“ Jo se odmlčela. „Tedy, *umíte* řídit člun, ne?“

„Tak to teprve zjistím,“ zabručel Jackson a vypnul telefon. Jen ať se milá Jo chvíli hezky podusí a dumá, jestli náhodou neudělala šerednou chybu, když vyslala šerifa bez posil do potenciálně nebezpečné situace, proti proudu řeky, kterou vůbec nezná, a v motorovém člunu, který neumí ovládat. Pravda, motorový člun řídil poprvé v jedenácti, ale Jo o tom samozřejmě neměla potuchy. Však ono jí jenom prospěje, když si bude dělat starosti, jestli to se svou vševědoucností a všemohoucností trochu nepřehání.

I když Jackson nezapnul sirénu ani majáček, stejně přišlápl plynový pedál a svištěl k Old Boggy maximální možnou

rychlostí. Odhadoval, že na uvedené místo dorazí nejvýš za patnáct minut, ale cesta byla dlouhá a on neměl představu, kde přesně tam je molo. Silným motorovým člunem zřejmě dokáže jet i devadesátikilometrovou rychlostí, takže vlastní plavba po řece by mu neměla zabrat víc než pět minut, možná i míň. To ovšem znamenalo, že k domu Jonesových se nemůže dostat dřív než za dvacet minut, spíše však později. A pokud se Thaniel Vargas chystá k nějaké nepravosti, pak se dalo předpokládat, že k tomu bude mít moře času.

Do žil mu vtrhl příval adrenalinu, typický příznak, který zažíval každý policista před potenciálně nebezpečnou situací. Samozřejmě doufal, že na místě neobjeví nic neobvyklého. Proklatě moc v to doufal, protože pokud tomu bude jinak, pak to nemůže znamenat nic jiného, než že slečna Jonesová – měl dojem, že Jo se o ní zmínila jako o Delilah – je buď zraněná, nebo zavražděná.

Čarodějnice? Propána, ale proč se o tom nedoslechl trochu dřív? Žil v okrese tři roky, jako šerif tu působil už dva, a pomalu si začínal namlouvat, že zná všechny podivíny v okrese. Ale o Delilah Jonesové nikdy nezaslechl ani slůvko, a to jak od svých podřízených, tak od starosty či jeho sekretářky, což byla nejudrbanější baba, na jakou kdy narazil. Nezmínily se o nich ani místní mladé ženy, s nimiž si párkrát vyšel, ani chlapi v hospodě, dokonce mu o ní nevyprávěla ani Jo. Navíc mu neušlo, že Jo proklatě dobře věděla, jak se k domu dostat. Byl to jasný důkaz, že tam někdy sama byla. Ale co by tam pohledávala, pokud je pravda všechno, co o Jonesových uvedla – že dcera je podivínská samotářka a otec byl samotářský podivín?

Ale každý by Jonesovi jistě potvrdil, že pokud v jeho okrese někdo provozuje čarodějnické řemeslo, měl by o tom být informován. Podle jeho názoru šlo sice o kecy a nesmysly, ale jakmile to někdo začne brát vážně, pak by z toho mohly vzniknout problémy. A teď všechno nasvědčovalo tomu, že právě to se děje.

Nejdřív tedy vypuklo všeobecné šílenství vyvolané druhým úplňkem – neboli modrým měsícem, pak následovala bouračka

těch dvou idiotů, no a teď tohle. Padal hlady, byl unavený a bolela ho hlava. Začínal být parádně navztekaný.

2.

Jackson dorazil k Old Boggy Road v rekordním čase a vřítil se do ní tak zběsile, až se pneumatiky zarývaly do písku a rozstřikovaly ho na všechny strany. Po pravé straně proudila řeka a on na břehu vyhlížel přistávací molo. Stará cesta se postupně zužovala a posléze se změnila na polní cestu plnou výmolů, z obou stran lemovanou mohutnými duby, jejichž koruny se nahoře splétaly v téměř jednolitou zelenou klenbu. Hustý stín přinášel úlevu před odpoledním vedrem po celých sto metrů, ale sotva Jackson vyjel na slunce, spatřil molo. Táhlo se podél břehu pod mírným svahem. Husté kmeny stromů ho clonily až do posledního okamžiku.

Prudce zatočil volantem a sjel po svahu dolů. Zadek džípu se smýkl, ale okamžitě nabral správný směr. O kus dál parkovala modrá dodávka s prázdným přívěsem na člun. Blíže u mola stál červený kombík chevrolet a na břehu stála Charlottě Watkinsová v tričku a kraťasech. U boku se jí houpalo k úvazku zaháknuté lano červenostříbřité rybářské loďky, rukou otráveně odháněla komáry, kteří jí drze doráželi na holé paže a stehna.

Jackson chvatně popadl brokovnici a neprůstřelnou vestu a vyskočil na molo. „Díky, paní Watkinsová," děkoval, zatímco zručně přetáhl lano z úvazníku. Pravým chodidlem se opřel o čelo člunu a levou se prudce odrazil. Mrštně přehoupl váhu těla dopředu a vkročil na člun přesně v tom zlomku vteřiny, co se vzdálil od břehu.

„Rádo se stalo, šerife," přikývla a rukou si zaclonila oči proti slunci. „Hlavně pozor na dno, ať na něco nenarazíte. Kdybyste se stočil moc doleva, hned pod hladinou jsou velký pařezy a balvany. V tý rychlosti by vám urvaly dno."

„Dám pozor," slíbil a opatrně zastrčil brokovnici pod sedadlo, aby neskákala po celé lodi, a posadil se za řízení. Náhle si na něco vzpomněl a hodil paní Watkinsové klíčky od džípu. „Jeďte domů s ním, dodávku s člunem vám přivezu, jak nejdřív to bude možné!"

Zručně klíčky lapla v letu a mávla rukou, jako by starost o člun byla v téhle záležitosti to úplně poslední. „Hlavně mějte tam nahoře oči na stopkách. Doufám, že všechno dopadne fajn." Z obličeje jí čišela starost.

Jackson nastartoval a silný motor se s hlučným kašláním probudil k životu. Zařadil zpátečku a odcouval od břehu, aby člun obrátil přídí proti proudu. Potom přidal plyn, a jak nabral rychlost, příď se vyhoupla vysoko nad hladinu, ale hned nato mírně sklesla níž a měkce klouzala po vodě.

Řeka byla pomalá a rozbahněná jako močál, plná pařezů a balvanů a ostrůvků vodních plevelů a rákosů připravených vyzrát na každého, kdo o těch překážkách nemá dobrý přehled. Jackson se řídil varováním Charlottě Watkinsové – další osoby, která byla až nezvykle důvěrně obeznámená s nástrahami na cestě k domu Jonesových – a držel člun přesně ve středu řeky. Přitom se modlil, aby přece jen nezavadil o zbloudilý balvan, ale pocit naléhavosti převládl. Kdoví, možná že slečna Jonesová si užívá báječné letní odpoledne, ale možná že taky ne.

Nápor vzduchu mu chladil tváře a vysoušel pot na těle. Přilnavé letní vedro náhle působilo téměř příjemně. Míjel malé zátoky a poloostrůvky a i v té rychlosti si všechny dobře prohlížel v naději, že Thaniel nedělá nic horšího, než že chytá ryby na udici. Měl ovšem smůlu.

Vybral další z mnoha říčních zákrutů a zahlédl člun S plochým dnem vytažený na břeh a přivázaný ke stromu. Po Thanielovi nebylo ani vidu, ani slechu.

Jackson nezpomalil. Jonesův dům nemohl být o moc dál. Všechno nasvědčovalo tomu, že Thaniel se rozhodl zbytek cesty zvládnout po svých, zřejmě aby se k domu přiblížil nenápadně. To Jacksonovi dopřálo trochu víc času, možná dost nato, aby stihl zamezit všem problémům.

Ale sotva si to pomyslel, zpředu se ozval výstřel, temné prásknutí, jež se hromově rozlehlo nad hladinou a bylo snadno

slyšet i přes burácení motoru. Brokovnice, poznal ihned Jackson. Zastavil člun, navlékl si neprůstřelnou vestu a upevnil si ji. Pak opět přidal plyn a člun poskočil vpřed.

O patnáct vteřin později se objevilo stavení, vynořilo se naprosto nečekaně, přesně jak ho upozornila Jo. Zdálo se, že řeka tady končí. Dům byl ze starých a opršelých trámů, které barevně splývaly s okolními hustými kmeny, ale před ním se u břehu táhlo krátké molo, kde byla uvázaná stará loďka s plochým dnem – a ta Jacksonovu pozornost upoutala dřív než dům a upozornila na něj.

Ubral plyn, aby člun dojel k molu pomaleji, spíše setrvačností. Zatímco pravou rukou manévroval co nejblíž k úvazku a levou zvedl brokovnici. Pro jistotu. „Tady je šerif Brody!“ zahulákal. „Thanieli, okamžitě nechte všeho, co krucinál právě děláte, a vypadněte odtud, ano?“ Uznával, že to není zrovna profesionální postup, ale potřeboval oznámit Thanielovi svůj příjezd a současně ho upozornit, že jeho totožnost není žádné tajemství.

Po pravdě, vůbec nespoléhal na to, že všechno se urovná jen díky jeho přítomnosti, a skutečně se nepletl. Zahřměl další výstřel z brokovnice, jemuž vzápětí odpovědělo měkčí prásknutí z lovecké pušky.

Výstřely se ozývaly za domem. Jackson namířil člun přídí k přístavišti a vypnul motor. Vyskočil na břeh ještě dřív, než se člun dotknul břehu, automaticky přehodil smyčku lana přes jeden ze sloupků. Mnohaletý dril mu umožňoval nevynechat žádný z těchto základních kroků, i když byl uprostřed akce.

Tryskem se pustil po kratičkém molu. Rytmus kroků se shodoval s rytmem jeho splašeného srdce. Zmocnil se ho důvěrně známý stav absolutně jasné mysli, důsledek vzedmutého adrenalinu a nastřádaných zkušeností. Navlas stejně se cítil pokaždé, když při parašutistickém výcviku vyskočil z letadla. Jeho mozek zpracovával všechny okolní detaily až nadpřirozenou rychlostí.

Přední dveře starého dřevěného domu byly dokořán a za nimi bylo vidět vnitřní, pečlivě záplatované síťové dveře. Rovnou chodbou jimi dohlédl přímo k zadnímu východu, ale nikde nezpozoroval ani živáčka. Veranda připomínala džungli,

všude stály obrovské rostliny v květináčích a ze stropu visely košíky s květinami, ale kromě nich se tam jako ve většině domů, včetně toho jeho, nepovalovaly žádné krámy, nebyly tam sebemenší stopy po nepořádku. Jediným skokem zdolal tři schůdky na verandu a zády se přitiskl ke stěně.

Pokud o něco nestál, tak nechat se střelit přesně od té osoby, které se snaží pomoct, takže zopakoval, co je zač. „Tady šerif Brody! Slečno Jonesová, jste v pořádku?“

Následoval okamžik ticha, během nějž jako by umlklo i bzučení hmyzu. Poté se odkudsi zezadu ozval ženský hlas: „Jistě, nic mi není. Ale bude mi ještě líp, když z mého pozemku vypráskáte toho skunka.“

Když se uváží, že na ni právě útočil cvok s brokovnicí, slečna Jonesová mluvila až s překvapivým klidem, jako by Thaniel nebyl o moc nebezpečnější než otravní komáři.

Jackson se protáhl kolem rohu široké stinné verandy, která se kolem domu táhla ze tří stran. Ocitl se na pravé straně stavení a vpravo i přímo před sebou viděl hustý les. Kolem nebylo nic zvláštního, žádná nezvykle zbarvená skvrna, žádný šramot v mlází. „Thanieli!“ zařval. „Koukejte tu pitomou zbraň zahodit, než vám ustřelím zadek, slyšíte?“

Další dlouhé ticho, ale konečně se ozvalo trucovité zavrčení: „Ale já přece vůbec za nic nemůžu, pane šerif. Vona vystřelila první!“

Jackson sice na Thaniela neviděl, ale hlas se nesl od skupinky vysokých borovic za domem, prakticky kousek od něho. „To rozhodnu já, kdo co zavinil!“ Ucouvl blíž k domu a držel brokovnici připravenou k palbě. Zásah od slečny Jonesové mu tady nehrozil, ale Thaniel ho měl přímo na ráně. A co kdyby neodolal? „Takže koukejte udělat, co jsem vám přikázal, a odhoďte zbraň!“

„Jo, já poslechnu, a ta kráva blbá mě vodpráskne!“

„Ne, neodpráskne.“

„Možná že odprásknu!“ opravila Jacksona Delilah Jonesová, čímž celé situaci v žádném případě nepomohla.

„Tak vidíte, dyť vám to říkám!“ Thaniel strachy doslova pištěl. Ať už plánoval cokoliv, šeredně se mu to zvrtlo.

Jackson tiše zaklel a pokusil se nasadit co nejchlácholivější a současně nejrozhodnější tón. „Slečno Jonesová, kde přesně teď stojíte?“

„Na zadní verandě, vedle pračky.“

„Položte zbraň a vraťte se do domu, abych s Thanielem mohl prohodit pár slov!“

Opět následovala chvíle ticha, jako by Delilah Jonesová zvažovala, jestli má šerifa vůbec brát na vědomí. Jackson byl při své práci zvyklý na okamžitou reakci, ať už pozitivní nebo negativní, takže tohle zrádné váhání mu pěkně brnkalo na nervy. „Tak já jdu tedy dovnitř,“ souhlasila konečně. „Ale tu brokovnici nedám z ruky, dokud ten magor nevymázne z mého pozemku.“

Jackson toho měl už plné zuby. „Okamžitě uděláte, co jsem řekl!“ vyštěkl na ni. „Jinak vás seberu oba dva!“

Další nesnesitelné a významné ticho, ukončené hlasitým prásknutím zadních dveří. Jackson se zhluboka nadechl.

Vzápětí od hloučku borovic zakňučel Thaniel: „Hele, ale vona tu bouchačku nepoložila, jak jste jí nakázal!“

„Však vy také ne!“ připomněl mu Jackson naštvaně. Přikročil k rohu domku. „Já mám taky brokovnici, a jestli ten svůj krám okamžitě nehodíte na zem a nevylezete, tak to do vás do tří vteřin našiju!“ Vzhledem k tomu, v jaké byl náladě, vůbec nešlo jen o planou výhrůžku. „Jedna… dvě… t –“

Zpoza mohutného kmenu borovice vylétla puška a tupým žuchnutím přistála na zemi vystlané vysokou vrstvou jehličí. Po pár vteřinách se za ní pomalu vyštrachal Thaniel s rukama nad hlavou a vražedně načuřeným výrazem. Po pravé tváři mu stékal tenký potůček krve. Rána však nevypadala na to, že je od kulky, takže Jackson předpokládal, že otrapu zasáhla jen odštípla tříska. Ostatně, v kmeni svítila čerstvá rýha právě ve výšce jeho brady jako důkaz, že slečna Jonesová nestřílela Thanielovi nad hlavu, ale mířila přímo na něho. A podle vzhledu té rýhy v dřevu bylo zřejmé, že nepoužila broky na vrabce.

V následující vteřině se zadní síťové dveře prudce rozlétly a v nich se objevila Delilah Jonesová s namířenou brokovnicí.

Thaniel sebou švihl k zemi, zděšením se rozhýkal a oběma rukama si zakrýval hlavu, jako by mu to bylo něco platné.

Panebože, dej mi sílu, prosil v duchu Jackson, jenže modlitba mu nebyla příliš platná. Ruply mu nervy a vzápětí k ženě skočil, a to tak rychle, že neměla čas ho včas zahlédnout, natož zareagovat. Stačily mu dva dlouhé kroky, aby pravou rukou drapl hlaveň a brokovnici jí vyrval. „Zmizte!“ vyštěkl. *„Ihned!“*

Stála nehybně jako sloup a provrtávala Thaniela očima. Jacksonovi neráčila věnovat jediný pohled, jako by tady vůbec nebyl. „Jsi mrtvej!“ sdělila Thanielovi důrazně a přitom nevzrušeně.

Thaniel sebou škubl, jako by se do něho zaryla kulka. „Slyšíte ji?“ zavyl. „Vona mi vyhrožuje, šerife! Zabásněte ji!“

„Jo, právě to mám v úmyslu!“ procedil Jackson přes zaťaté zuby.

„Ale já mu přece nevyhrožuju,“ namítla pořád tím nevzrušeným tónem. „To ani nemusím. Zatřepe bačkorama a já nemusím hnout ani malíčkem.“ A poté vzhlédla k Jacksonovi a polapila ho pohledem zeleným jako hluboký les, pozornýma, ostražitýma a vědoucíma očima.

Nečekaně se ho zmocnila závrať. Prudce a kratičce potřásl hlavou. Nejspíš dostal úžeh. Všechno kolem jakoby vybledlo a v jeho zorném poli zřetelně vyplula pouze její tvář. Neurčitě mu kmitlo hlavou, že je mladší, než počítal, zřejmě něco pod třicet, zatímco on očekával venkovskou poustevnici ve středním věku, která se úspěšně vyhýbá všem vynálezům moderní doby. Měla hladkou opálenou pleť bez jediné poskvrnky, hřívu hnědých kudrn a z kraťasů jí čouhaly štíhlé a pěkně utvářené nohy. Zhluboka vtáhl vzduch do plic, aby se mu rozjasnilo v hlavě, a najednou s údivem zjistil, že mladá žena před ním zbledla jako křída a zírá na něho, jako by byl dvouhlavé tele.

Náhle se rázně a beze slova otočila na patě a vešla dovnitř. Síťové dveře za ní hlučně zapadly.

Jackson se pokoušel co nejrychleji najít ztracenou rozvahu, aby se mohl věnovat dosud nevyřešenému akutnímu problému. Zabavenou brokovnici opřel o stěnu, připravil si vlastní zbraň a opět se soustředil na Thaniela.

„Ty *grázle*!“

Thaniel využil okamžiku, kdy mu šerif nevěnoval plnou pozornost. Místo, kde předtím ležel, bylo prázdné, další pohled Jacksonovi prozradil, že zmizela i jeho brokovnice.

Seskočil z verandy a v podřepu sevřel zbraň obě rukama. Rozhlédl se do všech stran, ale kromě mírně rozvlněného houští nebylo po Thanielovi ani stopy. Jackson neslyšně vklouzl do lesa v místě, kde se větve keřů vlnily, a tam znehybněl a natáhl uši.

Thaniel mohl mít sebevíc nedostatků, ale v lese se vyznal. Uběhlo nejméně třicet vteřin, než Jackson zaslechl vzdálené lupnutí větvičky pod neopatrným došlápnutím. Pustil se tím směrem, ale hned se zarazil. Pronásledovat lesem ho nemělo cenu; koneckonců, vždyť přece ví, kde Thaniel bydlí. Pokud by slečna Jonesová chtěla na lotra podat žalobu za neoprávněné vniknutí na soukromý pozemek a případně kvůli dalším obviněním, které by přicházely v úvahu, neměl by to být problém.

Obrátil se a zadíval se na dřevěný dům, uhnízděný mezi stromy a splývající s okolím tak dokonale, že vypadal jako součást krajiny. Kdoví proč se mu dvakrát nechtělo vrátit se dovnitř a promluvit si se slečnou Jonesovou, protože situace se nevyvinula zrovna podle jeho představ, vymkla se jeho kontrole. Nechtěl se dozvědět nic dalšího, než co už věděl. Měl sto chutí nasednout do člunu Jerryho Watkinse a vrátit se k molu, kde stojí dodávka s přívěsem, dostat se do bezpečné vzdálenosti od podivné ženy s přízračnýma očima.

Bohužel, obstarání její výpovědi spadalo do povinností šerifa, a Jackson byl dobrý šerif. Také proto sem vůbec přijel, a tak nemohl zase jenom tak zmizet a slečnu Jonesovou nevyslechnout.

Zamířil zpátky k verandě, ale ten nepříjemný pocit ho neopustil ani na vteřinu.

3.

S lehkým překvapením zaregistroval, že pračka, za kterou se předtím schovávala, je hodně staromódní model. Zastavil se před síťovými dveřmi. Dovnitř neviděl, nikde se nesvítilo a stromy sem házely tak hustý stín, že uvnitř zůstával stálý chládek a šero.

Nejprve chtěl pěstí zabušit na dveřní rám, ale zarazil se a nakonec jemně zaklepal dvěma prsty. „Slečno Jonesová?“

„Tady jsem.“

Stála blízko, hned za dveřmi. Z hlasu jí čišelo napětí, které tam předtím nepostřehl.

Nevyzvala ho, ať jde dál, protože neměl chuť do toho domu vkročit třeba jen jedinou nohou. Ale hned nato ho nesmyslně naštval právě fakt, že ho dovnitř nepozvala. Vykašlal se na vyzvání, otevřel dveře a překročil práh.

V zšeřelé místnosti vypadala jako bledý přízrak, nehybně upírala na Jacksona oči. Možná že se při tom přechodu ze světla do šera ještě nestačil rozkoukat, ale neubránil se dojmu, že je z něho hrůzou bez sebe. Dokonce o krok ucouvla.

Nedokázal určit, proč ho to rozčílilo, ale bylo tomu tak. Strašně ho to štvalo. Znovu ho zaplavil vzedmutý adrenalin, napjal mu svaly jako šelmě před útokem, ale čert aby ho vzal, jestli mu bylo jasné jak se chovat v téhle situaci. Potřeboval zapsat její výpověď a odříkat jí paragraf trestního zákona, který zakazuje střílet na lidi mimo případy oprávněné obrany, a potom pokud možno okamžitě vymáznout. Nic víc a nic míň, takže by bylo s podivem, kdyby měl cítit oslepující vztek a podráždění.

Jenže přesto to *cítil* – bez ohledu na fakt, jestli měl k tomu důvod nebo ne.

Ticho mezi nimi se prodlužovalo, ticho, během něhož se oba navzájem číhavě hodnotili. Jackson netušil, jaké závěry načerpala z jeho zevnějšku ona, ale sám byl zvyklý pracovat se zákony, takže na každé osobě registroval i ten sebemenší detail a na jejich základě si pak bleskově vytvořil názor. V jeho profesi to jinak nešlo a navíc musel být značně přesný, protože na jeho znalosti lidí záviselo bezpečí i životy mnoha lidí i jeho samého.

V kalném přítmí viděl štíhlou pružnou mladou ženu, které to ve světle žluté halence bez rukávů zastrčené do khaki šortek velmi slušelo. Kolem útlého pasu měla kožený opasek. Nahé paže měla rovnoměrně opálené a ženský svalnaté, z čehož vydedukoval, že je silnější, než se zdá, a zvyklá na fyzickou práci. Zdála se úzkostlivě čistá a upravená a to platilo dokonce i pro její bosé nohy – všiml si, že na nehtech má světle růžový lak. Prsty nohou zarývala do podlahy, jako by se musela přemáhat, aby před šerifem neutekla.

Na hlavě měla hustou změť hnědých kučer se světlými pramínky, očividně vyrudlými od slunce. Vypadala moc pěkně, i když do královny krásy měla daleko, ale čišelo z ní cosi příjemného, zdravého a svým způsobem i svůdně líbezného. Jenom ty oči, ach ano… z těch očí ho mrazilo v zádech. Nechtělo se mu znovu do nich zpříma pohlédnout, ale nakonec to udělal. Byly na ní to nejkrásnější, velké a průzračné, lemované hustými tmavými řasami. A teď ho pozorovaly… jak? Rezignovaně?

Prokristapána, co čeká, že s ní provede?

Neměl ponětí, jak dlouho jenom stál a zíral na ni. Totéž se odehrálo už předtím na verandě, ale tentokrát se ho nezmocnila závrať. Uvědomoval si, že by měl vyřídit všechny formality a odjet. Letní dny byly sice dlouhé, ale rád by vrátil člun ještě před setměním.

„Thanielovi se povedlo utéct," oznámil jí nezvykle chraplavým hlasem.

Kratičce strnula a přikývla.

„Míváte běžně ve zvyku střílet po návštěvách?"

Zelené oči se zlobně přimhouřily. „Když nechají člun níž po proudu a tajně se sem plíží houštím, tak jo, to ve mně vždycky probudí menší nedůvěru k jejich čistým úmyslům.“

„Ale jak jste zjistila, že Thaniel udělal právě tohle?“

„Nad vodou se zvuky nesou tak daleko, že byste se divil. A moc loděk sem nepřiplouvá, když ovšem nepočítám Harleye Whisenanta, který mi vozí poštu. Ale Harley se tu ukázal zrovna dnes ráno, takže mi bylo jasné, že on to nebude.“

„Ale střílela jste jako první.“

„Neoprávněně vnikl na můj pozemek. Nejdřív jsem vystřelila do vzduchu, to pro výstrahu, a houkla na něho, ať se kouká ztratit. Jenže pak střelil rovnou po mně. Ta kulka uvízla v pračce, čert aby ho vzal. Takže tím druhým výstřelem jsem se bránila.“

„Ale Thaniel si možná myslel, že se taky jenom brání, když jste vystřelila první.“

Nedůvěřivě po něm loupla očima. „Tajně mi vlezl na pozemek, s brokovnicí v hrsti se mi připlazil až k domu, a když jsem ho upozornila, že by měl vymáznout, vystřelil po mně ze zálohy, a vy to označujete za *sebeobranu?*“

Sám nevěděl, proč jí tak zatápí, leda snad že ho štvala svou jízlivou pichlavostí, kterou mu připomínala naježený kaktus. „Přesně tak!“ přisvědčil stroze.

„No, tak to vám pěkně děkuju.“

Radši na ten sarkasmus nereagoval. „Potřebuju od vás výpověď.“

„Já se s trestním oznámením zatěžovat nebudu.“

Pokud ho chtěla dopálit, lepší odpověď si na to vybrat nemohla. Podle jeho názoru vznikla spousta problémů a taky zločinů jen proto, že lidem se nechce podávat trestní oznámení včas, aby se zabránilo tragickému vyvrcholení situací. Většinou se vymlouvají, že nechtějí „dělat někomu zbytečné potíže“, či grázlovi hodlají poskytnout „ještě jednu šanci“. Ovšem Jackson ze zkušenosti věděl, že v podstatě tím zločinci umožní spáchat další zločin. Jistě, některý případ doprovázejí okolnosti, které opravňují k troše shovívavosti, ale tohle bylo jiné. Thaniel Vargas nebyl žádný puberťák přistižený při prvním přehmatu;

byl to surovec, jenž měl v úmyslu vážně ublížit jinému člověku, který ho nijak neohrožoval.

„Prosím? Rozuměl jsem vám dobře?“ Záměrně promluvil skoro šeptem, protože se snažil potlačit nutkání hulákat na celé kolo. Navíc se jí snažil poskytnout čas k novému zvážení celé situace. Když ještě sloužil v armádě, jeho podřízení dobře pochopili, že čím tlumeněji Jackson mluví, tím větší nebezpečí jim hrozí.

Ale Delilah Jonesová buď neuměla číst v Jacksonových náladách jako jeho bývalé mužstvo, nebo na ni jeho šerifská funkce neudělala sebemenší dojem. Ale ať už to bylo jakkoliv, prostě jen pokrčila rameny. „Nemá to smysl.“

„Proč myslíte?“

Pustila se do vysvětlování, ale vzápětí se zarazila a lehce zavrtěla hlavou. „Vždyť je to jedno,“ broukla spíš jakoby pro sebe. Skousla si ret. Jackson měl dojem, že se v ní odehrává mohutný vnitřní boj. Povzdechla si. „Co kdybyste se na chvíli posadil, šerife Brody? Až něco sníte, budete se cítit mnohem líp, dejte na mě.“

Jackson se málem zbláznil vzteky. Nechtěl se posadit, chtěl odtud co nejrychleji vypadnout. Jestli dáma nemá zájem Thanielovo obtěžování oficiálně oznámit, její věc. I kdyby stokrát nesouhlasil, poslední slovo v téhle záležitosti má ona. Neexistoval jediný důvod, proč by se tu měl zdržet třeba jen jedinou další minutu.

Ale než stačil odseknout, že okamžitě vyráží zpátky do civilizace, Delilah Jonesová začala tiše a cílevědomě přecházet po staromódně zařízené kuchyni. Ukrojila mohutný krajíc z bochníku chleba, který byl zřejmě pečený podomácku, na chléb navršila tlusté plátky šunky a mohutný skrojek sýra. Z vědra nabrala sklenici vody a to prosté pohoštění postavila na stůl.

Jackson ji sledoval podezíravým pohledem. Proti své vůli se neubránil obdivu nad zručnými ženskými pohyby, kterými vykonávala jednotlivé zautomatizované pohyby, úsporné a klidné. Obložený chleba připravila i pro sebe, i když tenčí než šerifův, a bez sýra. Posadila se ke stolu naproti místu, jež prostřela pro Jacksona, a nad jeho váháním povytáhla tázavě obočí.

Při pohledu na lákavý talíř s jídlem se mu v ústech sbíhaly sliny. Měl tak úděsný hlad, až mu hlasitě zakručelo v žaludku. Nakonec načuřeně shodil neprůstřelnou vestu, brokovnici opřel o stěnu a posadil se. Oba dva se beze slova pustili do jídla.

Šunka byla šťavnatá a sýr lahodně vyzrálý. Šerif zhltal svou porci dávno předtím, než Delilah stačila spolknout pár soust. Zvedla se a začala mu chystat další sendvič, navlas stejně obrovský jako ten první. „Ne, to bohatě stačilo –“ zalhal. Neměl zájem o to, aby se kvůli němu namáhala, a navíc se tady nechtěl dál zdržovat.

„Mělo mě to napadnout hned,“ prohodila mírně. „Nejsem zvyklá hostit tak statné mužské, jako jste vy. Táta byl mrňavý hubeňour, byl rád, když snědl aspoň tolik co já.“

Během pouhé půlminutky se před ním ocitl další maxisendvič. Delilah se vrátila na svoje místo a nevzrušeně pokračovala v jídle.

Tentokrát žvýkal pomaleji a každé sousto labužnicky vychutnával. Přitom měl dost času rozhlížet se po místnosti.

Cosi na tomhle domě ho rozčilovalo nebo spíš znepokojovalo, a konečně si uvědomil, oč jde: ticho. Nikde nebzučela lednice, z vedlejšího pokoje nekdákal puštěný televizor, nikde nesyčel bojler nebo kotel na horkou vodu.

Pátravě zkoumal vybavení kuchyně. Nestála tam žádná lednice. Neviděl žádné lampičky. Žádný lustr. Vodu nabírala z vědra. Podíval se k dřezu; žádné vodovodní kohoutky. I když viděl dost důkazů, připadalo mu to natolik k nevíře, že se stejně zeptal: „Vy sem nemáte zavedenou elektřinu?“

„Nemám.“

„Takže nemáte ani telefon, abyste si v případě potřeby přivolala pomoc?“

„Ne. Nikdy jsem pomoc nepotřebovala.“

„Až dodneška.“

„Já bych si s Thanielem poradila. Zkouší mě šikanovat už od základní školy.“

„Ale přišel na vás už někdy předtím i s brokovnicí?“

„Nevzpomínám si, ale na druhou stranu, extra moc si ho nevšímám.“

Dohánělа ho k šílenství. Nejradši by s ní zalomcoval, popadl ji za ty nahé paže a třásl s ní, až by jí drkotaly zuby. „Máte z pekla štěstí, že vás neznásilnil a neoddělal!“ vyštěkl popuzeně.

„Houby štěstí,“ opravila ho povýšeně. „Byla jsem připravená.“

Tohle ho zaujalo. Nevydržel mlčet. „Ale jak?“

Spokojeně se zády položila na opěradlo židle a rozhlédla se po tichém domě. Jacksona napadlo, že vypadá až nečekaně spokojeně, když se uváží, že žije sama hluboko v lese, bez moderních vymožeností, bez kterých si ostatní lidé neumějí život vůbec představit. „Tak zaprvé, nezapomínejte, že tohle je můj domov. Znám v lese každičký centimetr, vím o každém chuchvalci řas a o každé houštině rákosu v řece. Pokud bych se potřebovala schovat, Thaniel by mě nenašel, i kdyby se postavil na hlavu.“

Jackson pozorně sledoval výraz Delilažina obličeje a všiml si, že v zelených očích jiskří potlačený úsměv. Neměl nejmenších pochyb o tom, že tahle zvláštní žena nevěří, že by se někdy musela snížit k tak ponižujícímu kroku, jako je zalézt do úkrytu. „A co dál?“ vyzvídal záměrně lhostejným tónem.

Lenivě se usmála a Jacksona se zmocnil pocit, že jí svým dotazem udělal radost. „Ále, jen pár drobností, co mě varujou předem. Nemusíte se bát, nejde o nic smrtelně nebezpečného, teda pokud člověk nešlápne na jedovatého hada nebo nesletí do vody a neutopí se.“

Jeho pozornost upoutala Delilažina ústa. Zamrazilo ho v zádech, jako by mu do žil vjel další gejzír adrenalinu. I když v domě nebylo žádné horko, po celém těle mu vyrazila vrstva potu. Bože všemohoucí, snad už se znovu neusměje. Měla ospalý a sexy úsměv, ženský, takový, jakým žena obdaří muže těsně po milování, když spolu leží unaveně ve zmuchlaných přikrývkách, zatímco na okna buší déšť a oni dva jsou doma úplně sami, bezpečně uzavřeni ve svém soukromém světě.

Ale to sexuální vzrušení nijak nevítal. V podobných situacích musí být co nejopatrnější. Zastává zodpovědnou funkci a do domu téhle zvláštní ženy přišel v rámci úředního výkonu. Tohle nebyla vhodná chvíle ani místo, aby po ní vyjel.

Opět se rozhostilo ticho, během nějž na sebe hleděli přes stůl. Pak se Delilah zhluboka nadechla, až se jí ňadra obtiskla na tenké látce halenky. Zřetelně rozeznal bradavky, tvrdé a vztyčené, temné svatozáře viditelné díky tomu, že se dotýkaly světlé látky. Je jí chladno, nebo je vzrušená stejně jako on?

Ale pokožku na pažích měla hebkou, bez sebemenšího náznaku husí kůže.

„Radši půjdu," oznámil a snažil se nevnímat sevřené hrdlo a napětí v rozkroku. „Děkuju za pohoštění, vážně jsem padal hlady."

Z výrazu obličeje jí vyčetl úlevu i zdráhání. „Rádo se stalo. Vypadal jste, jako byste nevzal do úst už celou věčnost, proto jsem –" Zarazila se a mávla rukou, jako by o nic nešlo. „To je jedno. Bylo fajn mít aspoň na chvíli společnost. A děláte dobře, že pospícháte s odchodem. Jestli se nepletu, před minutou jsem zaslechla hřmění…" Rázně vstala a sebrala sklenice, aby je odnesla k dřezu.

Jackson se zvedl spolu s ní. Ta věta, kterou po chvilce váhání nedořekla, na něho zapůsobila jako červený hadr na býka. Správně to měl nechat plavat, rozloučit se a zamířit k půjčenému člunu. On sám žádné hřmění nezaregistroval, a to měl sluch jak ostříž, nicméně to mohlo posloužit jako vhodná záminka k co nejrychlejšímu rozloučení. Uvědomoval si to, ale přesto si neodpustil rýpnutí: „Proto jste – co?"

Uhnula před ním pohledem, jako by tonula v upřímných rozpacích. „Proto jsem si domyslela, že jste nestihl oběd."

Domyslela si to, nebo – *věděla!* A proč si s tím vůbec lámala hlavu? Obvykle oběd během služby stihl. A jak vlastně mohla poznat, jestli vypadá hladově nebo ne, když ho ještě nikdy předtím neviděla? Koneckonců, takhle naštvaně se přece mohl tvářit normálně!

Čarodějnice. To slovo se mu v hlavě vynořilo jakoby samo od sebe, i když si uvědomoval, že to je absolutní nesmysl. I kdyby stokrát věřil na kouzla a čáry, což samozřejmě nevěřil, tak čarodějnice se nezabývaly určováním toho, kdo obědval a kdo ne. Zkrátka si všimla, že je mrzutý, a logicky z toho vyvodila, že má prázdný žaludek. Po pravdě, tuhle logiku moc nechápal, ale jako malý byl často svědkem situace, kdy

maminka snášela otci dobroty, jen aby ho vytrhla ze špatné nálady. Takže podobný šestý smysl mají všechny ženy a nepotřebují být ještě navíc čarodějnice.

„Mňau.“

Leknutím málem vyletěl metr do vzduchu. Tak zrovna teď se mu nehodilo zjistit, že Delilah Jonesová má černou kočku.

„Kdepak ses toulala?“ broukla něžně a podívala se dolů. Jackson sklonil hlavu a neuviděl černou kočku, nýbrž bílou, chlupatou obrovskou kočku s černýma ušima a ocasem. Přátelsky se mu otírala o pravou holínku.

„Chudinko kočičko,“ pokračovala Delilah pořád tím konejšivým tónem a shýbla se, aby zvířátko zvedla do náruče. Uložila si ho na loket jako miminko. Kočka ležela břichem nahoru a se slastně přimhouřenýma očima se nechávala hladit pod bradou. „Vylekaly tě ty výstřely, viď? Ale ten ošklivý pán je už pryč a víckrát tě zlobit nebude, slibuju.“ Omluvně vzhlédla k Jacksonovi. „Eleanor čeká koťátka. Jak to tak odhaduju, vykulí se každou chvilku. Objevila se tady teprve před týdnem, ale je krotká a navíc dobře živená. Zdá se, že ji někdo naschvál zavezl na venkov a opustil, aby se nemusel starat o hromadu koťat.“

Kočka připomínala kočičího Buddhu, tlustého a spokojeného. Ale čarodějnice by měly mít jenom černé kočky – nebo snad na barvě nesejde? A vůbec, může být čarodějnická kočka březí?

Jackson neodolal a pohladil hebké oblé bříško. Kočka zavřela oči a začala příst hlučně jako motorek.

Delilah se usmála. „Dávejte si pozor, nebo vám bude nadosmrti otročit. Máte snad o ni zájem?“

„Nemám, vřelé díky,“ řekl suše. „Ale moje matka by možná byla vděčná za kotě. Loni přišla o svého starého kocoura a nového mazlíka si zatím nepořídila.“

„V tom případě se optejte tak za sedm osm týdnů.“

Tohle rozhodně není pozvání k brzké návštěvě, pomyslel si Jackson. Sáhl po brokovnici a neprůstřelné vestě. „Už musím jet, slečno Jonesová. Ještě jednou díky za sendviče.“

„Lilah.“

„Prosím?“

„Buďte tak hodný a říkejte mi Lilah. Jako všichni moji kamarádi.“ Z pohledu jí vyčetl náznak varování. „Žádná Delilah, buďte tak laskav.“

Zasmál se. „Beru na vědomí. Hádám dobře, ve škole si z vás kvůli tomu jménu dělali legraci?“

„To si těžko dokážete představit.“

„Já se jmenuju Jackson.“

„Vím.“ Usmála se. „Volila jsem vás. Jackson je poctivé texaské příjmení.“

„Však jsem taky poctivý Texasan.“

Něco broukla, jako kdyby s ním nesouhlasila, ale nechtěla mu to na rovinu přiznat. Pobaveně se na ni zazubil a obrátil se ke dveřím. Setkání s Delilah Jonesovou představovalo zajímavou zkušenost. Nevěděl, jestli mu to bude k prospěchu, ale zajímavé to každopádně bylo. Kouzlo modrého měsíce dnes vrcholilo. Až se zase všechno zklidní a on bude mít čas si to trochu srovnat v hlavě, až všechny ty divné věci dokáže zhodnotit racionálně a přijít s logickým vysvětlením, možná sem zajde na další návštěvu – ale už nějako šerif.

„Běžte předními dveřmi,“ poradila mu. „Máte to blíž.“

Vyšla z domku jako první. Jackson odhadoval, že stavení má pouze čtyři místnosti: kuchyň a obývací pokoj po jedné straně, na té opačné další dva pokoje, aspoň podle počtu dveří v chodbě. Do obývacího pokoje se dalo z kuchyně dohlédnout spojovacími dveřmi. Byl zařízený velmi jednoduše – pohovka a houpací křeslo, hadrový kobereček před kamenným krbem. V jednom koutě stál šlapací šicí stroj. Na stěně visel ručně šitý quilt, zářivě barevná krajina s jezírkem a stromy. Práce na něm musela zabrat celou věčnost. U další stěny stála knihovna, očividně vyrobená amatérsky. Sahala od podlahy až ke stropu a přetékala knihami, brožovanými i vázanými.

Celý dům budil v Jacksonovi dojem, jako by se vrátil do minulosti o století nebo nejméně o padesát let. Jediný moderní přístroj, který dokázal vystopovat, bylo tranzistorové rádio na baterie, stojící vedle řady olejových lamp na krbové římse. Byl rád, že s jeho pomocí se Lilah dozví aspoň předpověď počasí; ve zdejším kraji nebyla výjimkou ani tornáda či hurikány.

Vyšel na verandu. Lilah, pořád ještě s kočkou v náruči, se tam zastavila. Jackson náhle zkameněl a vytřeštil oči směrem k molu. „Ten grázl!“ sykl rozzuřeně.

„Co je?“ Strčila mu do ramene. Uvědomil si, že jí blokuje výhled.

„Čluny jsou pryč,“ vysvětlil a ustoupil o krok do strany, aby viděla.

Lilah se nechápavě zadívala k přístavišti. Ze zelených očí jí čišela nevíra. Její loďka s plochým dnem zmizela a motorový člun Jerryho Watkinse jakbysmet.

„Určitě se připlížil zpátky a přeřízl provazy, zatímco jsme jedli. Ale pochybuju, že čluny budou daleko. Když půjdu podél břehu, nejspíš na ně za chvíli narazím.“

„V mé loďce jsou i vesla,“ svěřila se Lilah. „Vozím je pokaždé, víte, pro případ, že by se mi rozhasil motor. Myslím, že provazy nepřeřízl, ale odvesloval v mé loďce a tu vaši přitom táhl. Ušetřil by si tak cestu lesem k místu, kde nechal svůj vlastní člun. A odtud ty naše loďky určitě pustil po proudu, takže teď už budou nejmíň dva kilometry odtud, možná víc. Tedy, pokud se nerozhodl poslat je radši ke dnu.“

„Zavolám na –“ začal automaticky, že až pozdě si uvědomil, že tady nemá vysílačku, a neměl ani mobil, oboje zůstalo v džípu, kterým se Charlottě Watkinsová vrátila k sobě domů. A Lilah Jonesová neměla ani pevnou linku.

Podíval se po ní. „Krátkovlnnou vysílačku náhodou nemáte, viďte?“

„Je mi líto.“ Zachmuřeně hleděla po proudu řeky směrem, kde zmizela její loďka, jako by ji tak mohla přivolat nazpátek. „Tak jste tu uvězněný. Stejně jako já.“

„Ale ne nadlouho. Dispečerka –“

„Jo?“

„Správně, Jo.“ Docela by ho zajímalo, jak moc se s Jo zná. Jo se sice nevyjadřovala v tom smyslu, že by se znaly nějak důvěrně, ale Lilah ji nejenom znala, ale také ji nazvala zkratkou Jo místo Jolene, jak se dispečerka správně jmenovala. „Ví přesně, kde jsem, a navíc mi sem měla poslat posilu, co nejdřív to bude možné. Každou chvíli by se tu měl objevit některý z mých zástupců.“

„Těžko, leda by už byl na cestě," zchladila jeho optimismus Lilah. „Podívejte." Ukázala k jihozápadu.

Jackson poslechl a hned nato tlumeně zaklel. Podvečerní oblohu zahalila vysoká stěna nachově černých bouřkových mračen, které se rychle hnaly přímo k nim. V závanu chladnějšího větru ucítil déšť a zřetelně zaslechl zlověstně temné burácení hromu.

„Ale ta bouřka se přežene rychle." Aspoň v to doufal. Při jeho dnešní smůle se to temné mračno zastaví a otevře přímo jim nad hlavou.

Lilah se ustaraně dívala na hrozivou oblohu. „Hm, myslím, že pro jistotu zapnu tranzistor, na místním kanále budou vysílat aktuální zprávy o počasí," poznamenala a vrátila se do domu. Eleanor věrně odcupkala za ní.

Jackson ještě chvíli vztekle a zoufale studoval opuštěnou řeku. Vzduch byl náhle nabitý elektřinou, jejíž vinou se mu ježily chloupky na pažích. Nebe prudce roztála čepel blesku, oslepivě zablikala a probudila další zaburácení hromu.

To všechno ovšem znamenalo, že Jackson tady uvízne na hezkých pár hodin, kdoví jestli ne na celou noc. Pokud už musí někde dřepět a koukat na bouřku, proč to nemůže dělat u sebe doma? Za takhle bouřlivé noci se vždycky semlela spousta nehod a jeho zástupci ho budou naléhavě potřebovat.

Ale kdepak, on musel skončit zrovna tady, v cizím domě na hony vzdáleném civilizaci, a společnost mu bude dělat čarodějnice a její březí kočka.

4.

Lilah opatrně překročila Eleanor a pustila tranzistorové rádio. Pak z obývacího pokoje vešla do ložnice a spustila postranní vysouvací okna. Prostřední okno chránila zkosená střecha široké verandy, takže nebylo moc pravděpodobné, že by tudy mohlo napršet. Zatímco pozorně poslouchala hlášení z rádia, pozavírala okna i v druhé ložnici. Samozřejměji neušlo, že šerif Brody se z verandy vrátil do domu, ale záměrně ho nevšímala a cílevědomě se věnovala svým povinnostem. Pro její malý domek byl příliš urostlý, příliš strohý, příliš autoritativní, příliš… příliš *mužný*.

Šerif její pokojný život rozvrátil nesrovnatelně víc, než nakolik by se kdy zmohl Thaniel Vargas. Co tím Jo pro všechno na světě sledovala, že ho vyštvala až sem? Ale ne, Jo samozřejmě nevěděla, jak to všechno je, a kvůli Thanielovi si dělala těžkou hlavu celkem oprávněně.

Nu, chudák Thaniel ji už víckrát otravovat nebude a Lilah s tím skutečně nemohla nic dělat. Kdyby neutekl, snad by bývala – ale co, beztak nemělo cenu dumat nad tím, jestli by mu mohla pomoct nebo ne, protože teď už bylo pozdě. Přesto se neubránila lítosti. Ať už měl Thaniel jakékoliv chyby – a že jich bylo nepočítané – stejně mu nic zlého nepřála. Ačkoliv by se mu určitě pokusila pomoct, kdyby tak rychle neutekl, dlouhá léta bolestných zkušeností ji už poučily, že proti osudu zmůže pramálo.

A to byl ten důvod, proč u ní šerifův příchod vyvolal takové zděšení. Hned v tu vteřinu, co ho spatřila, jí bylo jasné, že mu je souzeno neodvolatelně zničit její bezpečný, pohodlný život, který až dosud běžel v důvěrně známých zaběhnutých kolejích.

Toužila utéct před ním co nejdál, vystrčit ho ven z domu a hned za ním zamknout dveře, toužila… toužila se mu vrhnout do náruče a položit hlavu na široké rameno, dovolit, aby ji objímal a líbal a dělal si s ní všechno, co se mu jenom zachce.

Za celý svůj život nepotkala jediného muže, ať už dospívajícího mladíka nebo dospělého, který by v ní probudil sebemenší záchvěv sexuální touhy. Vždycky si připadala izolovaná od okolního světa, odjakživa osamělá v důsledku toho, jaká je. Představa, že celý život prožije úplně sama, ji netrápila, vlastně právě naopak. Svou osamělost a způsob života si docela vychutnávala, podobně jako pocit vnitřní celistvosti. Tolik lidí nikdy nedospěje k duchovní spokojenosti a celý život promarní pátráním po někom či po něčem, co by jim přineslo vědomí úplnosti – a až do smrti nepochopí, že odpověď nosí ve vlastní duši. Zamlouvala se jí její vlastní společnost, důvěřovala vlastnímu úsudku a vychutnávala práci, která jí vyplňovala všechny dny. Nevěděla o ničem – *o ničem* – co by ve svém životě toužila změnit.

Ale pak se objevil Jackson Brody a život se jí změnil od základu, ať už o to stála nebo ne.

Nešlo jen o to, že Lilah přitahovala jeho aura, i když byla tak mocná, až ji málem ochromila. Všechny jeho barvy byly nádherně průzračné: temně rudá smyslnost, modrá rozvážnost, tyrkysová dynamičnost povahy, oranžová síla, s kmitajícími blesky duchovní nachové a žluté, hojivá zeleň. Neměl na sobě pranic kalného. Byl to přímý, sebejistý zdravý muž.

Co ji však doslova šokovalo, to byl nečekaný záblesk jasnozřivosti. Nestávalo se jí to často; její výjimečné schopnosti se omezovaly převážně jen na vidění aury. Občas však zažila oslepivé výbuchy věšteckého vidění a jistoty. Nikdy se nespletla. Ani jedinkrát. Stejně jako když při posledním pohledu na Thaniela poznala, že co nevidět zemře, tak při prvním pohledu na Jacksona ji zahltil příval tak silné jasnozřivosti, že ji málem srazil na kolena. Tento muž se stane jejím milencem. Tento muž bude její láska, její jediná životní láska.

Ale ona milence *nechtěla.* Nestála o to, aby se kolem ní ometal nějaký mužský, aby se jí pletl pod nohy a strkal nos do

jejích záležitostí. Ale právě tohle on bude dělat; věděla, že bude. Připadal jí jako poměrně netrpělivý typ, zvyklý rozkazy vydávat, ne přijímat. Lehce panovačný a, propána, sexy jako zosobněný ďábel. V žádném případě nebude stát o život tady, v divočině, bez všech moderních vymožeností, na které je navyklý, zatímco ona dává přednost mnohem prostšímu životu, nezaneřáděnému zbytečnými krámy. Cítila se neskonale líp bez spěchu a honiček civilizace, bez elektrických přístrojů, které ustavičně bzučí či žvaní a jinak rámusí. Nicméně, on bude od ní stoprocentně čekat, že se přestěhuje do města či přinejmenším na místo, které nebude tak izolované a nedostupné.

Ale jakmile mu dojde, že ji není možné přesadit jinam, nejspíš to vzdá, ale rozhodně ne s úsměvem a pochopením. Bude jí vyčítat, že se s ní nemůže vídat stejně často, jako kdyby žila někde blíž. Pak by ji mohl navštěvovat pokaždé, kdy by se mu zachtělo, a považoval by za samozřejmost, že ona se vykašle na všechno, sotva on ráčí vytáhnout svůj člun na břeh, a bude se věnovat výhradně jemu. Stručně řečeno, znamenal by pro ni jenom problémy a omezování a neexistovalo by nic, co by s tím mohla udělat. Čert aby to vzal. Když uvážila, jak neúspěšná byla ve všech pokusech změnit osud či před ním aspoň uniknout, klidně se mohla na místě svléknout a pozvat ho rovnou do ložnice.

A to pro ni představovalo další starost. Pokud jde o ložnicové záležitosti, byla skoro úplně nezkušená. Dřív jí to těžkou hlavu nedělalo, protože necítila potřebu ani touhu zmíněné zkušenosti získat, ale teď ano. Všechno se změnilo jako mávnutím kouzelného proutku. Nebyla z toho nijak nadšená. Už jen při pouhém pohledu na Jacksona cítila, jak ji rozráží žár a tají se jí dech. Prsa se jí horce nalila a stehna musela pevně tisknout k sobě, aby neprozradila žhavou bolest v rozkroku. Takže teď konečně ví, jak vypadá smyslná touha. Chtíč. Mnohokrát si to zkoušela představit, no a teď měla jasno. Není divu, že lidi vyvádějí jako blázni, kdykoliv je to prokletí postihne.

Kdyby ten grázl Thaniel neukradl oba čluny, šerif by odtáhnul ke všem čertům a Lilah by měla to štěstí, že by se s ním zase hodně dlouho neviděla, pokud vůbec někdy. Dál by si

nerušeně vedla svůj klidný a veskrze spokojený život. Ovšem na druhou stranu si přiznávala, že ten podraz s čluny měla předvídat – protože, jak jinak by Osud mohl zařídit, aby tu Jackson zůstal? A to se rozumí, že se navíc musela blížit bouře, aby znemožnila příjezd jeho lidí. To všechno bylo jednak předvídatelné, jednak nevyhnutelné. A i když se nedalo rozumově vysvětlit, co je příčinou jejích věšteckých vidění, téměř okamžitě se odstartoval sled událostí vedoucí právě k těm výsledkům a závěrům, které jasnozřivě předvídala.

A ne poprvé zatoužila, aby všechno bylo jinak. Přála si, aby nevěděla, co se stane už dávno předtím, než se to stalo; vyčerpávalo ji to a děsilo. Ale schopnosti vidět aury ostatních lidí nelitovala; život by byl bezbarvý a příliš nezajímavý, kdyby je neviděla. Nemusela se ostatních ptát, jak se cítí; *viděla,* kdy je někdo šťastný a kdy navztekaný, kdy se necítí dobře, ale rozeznala i radost a lásku a velkorysost v srdci.

„Je snad něco v nepořádku?“

Jackson stál těsně za ní a rázný tón, s jakým promluvil, Lilah prozradil, že ji přistihl, jak celou věčnost stojí na jednom místě a nehnutě civí do prázdna. Bloudění ve vlastních myšlenkách nemusela považovat za problém, dokud byla doma sama, ale jiným to zřejmě nepřipadalo úplně normální. Popleteně zamžikala a silou vůle se vrátila do reality. „Omlouvám se,“ vydechla, ale nepodívala se na něho. „Asi jsem se zasnila.“

„Cože, zasnila?“ zopakoval nedůvěřivě. Ne že by mu to měla za zlé. Ani ne před hodinou se ji pokusil odprásknout opilý hrubián, pak zůstali spolu odříznutí od světa, blížila se k nim zběsilá bouře; to by propána mělo stačit, aby se v myšlenkách držela při zemi. Radši se měla vymluvit, že se jen zamyslela. Na rozdíl od snění by to aspoň vyznělo aktivně, činorodě.

„To je jedno. Varovali v rádiu před tou blížící se bouřkou?“

„Až do deseti večer by mělo bouřit. Silný vítr, prudké krupobití.“

Ještě hodiny. Zůstanou spolu uvězněni celé hodiny. Pravděpodobně tu s ní zůstane až do rána. Co by s ním tedy měla udělat, s mužem, do kterého se zamiluje, ale až v

budoucnu? Teprve se s ním setkala, jako o člověku o něm nevěděla vůbec nic. Jaké má soukromí? Jaký vlastně je? Přitahoval ji, to ano, ale že by to byla láska? Těžko. Každopádně je na ni moc brzy.

Okenní sítí k nim zaval poryv svěžího a deštěm provoněného vzduchu. „A máme to tady!“ prohodil a Lilah se ohlédla k oknu, za kterým se spustil hlučný vodopád a zuřivě bičoval do stěn i střechy domu. Přímo nad nimi rozťal oblohu mohutný blesk a okna se rozdrnčela ohlušujícím zaburácením hromu.

Eleanor nešťastně zamňoukala a utekla se schovat do papírové krabice, kterou Lilah vystlala starými utěrkami a vyrobila z ní kočičí pelíšek.

Jackson začal neklidně přecházet po nevelkém pokoji. Lilah ho podrážděně sledovala pohledem a v duchu se ptala, zda ten člověk někdy dovede vysadit, aspoň načas se smířit s daným a nevyhnutelným stavem. Štvalo ho, že prostě nedokáže s počasím zatočit, ovlivnit ho ve svůj prospěch – například pozdržet blížící se bouři nebo nějak urychlil její průběh, aby se jeho lidé dostali po řece s náhradním člunem až sem a odvezli ho zpátky do civilizace.

V duchu jen pokrčila rameny. Tak ať se vážený šerif vztekne, ale na ni čeká práce.

Déšť útočil na dům se mstivou zarputilostí, mlátil do plechové střechy jako tisíci paličkami do bubnu. Podvečerní slunce už dávno zmizelo za černou oponou mračen a v místnostech zavládlo husté šero. Zamířila na druhý konec ztemnělého pokoje, kde vedle řady olejových lamp zkušeně nahmátla krabičku zápalek. V ohlušujícím bubnování deště nebylo škrtnutí vůbec slyšet, ale Jackson se stejně ohlédl, protože jeho pozornost upoutalo jemné žluté světlo. Zamyšleně sledoval, jak Lilah postupně zvedá skleněné cylindry lamp, hořící zápalkou zapaluje knoty a cylindry zase vrací na původní místo. Nakonec zápalku sfoukla a hodila ji do krbu.

Beze slova zamířila do kuchyně a udělala tam totéž – zapálila hned čtyři olejové lampy, protože při práci měla ráda pořádné světlo. V kamnech dosud doutnal oheň. Otevřela

dvířka, prohrábla doutnající uhlíky a přihodila na ně pár kousků dřeva.

„Co to děláte?“ zeptal se ode dveří.

V duchu zvedla oči ke stropu. „Vařím.“ Že by ten proces ještě nikdy neviděl?

„Vždyť jsme zrovna jedli.“

„Máte sice pravdu, ale vsadila bych se, že obložené chleby vás na dlouho nezasytí.“ Ohlédla se po něm. Díky rámu dveří mohla jeho výšku odhadnout přesněji. Zhruba metr devadesát, usoudila, a nejméně sto kilo živé váhy. Podle toho, jak se mu pod košilí vydouvaly svaly, klidně mohl vážit ještě víc. Tenhle mužský bude pořádný jedlík.

Vešel do kuchyně a posadil se ke stolu. Nejdřív však odtáhl a pootočil židli, aby na Lilah viděl co nejlépe. Pohodlně si natáhl nohy a překřížil si je v kotnících. Prsty zabubnoval na desku stolu. „Štve mě to, divže nevyletím z kůže,“ svěřil se.

Suše potvrdila: „Už jsem si všimla.“ Do lavoru nalila trochu vody a opláchla si ruce.

„Obvykle se můžu aspoň *nějak* zaměstnat, a vlastně, kdykoliv se pokazí počasí, tak pracovat dokonce *musím*, protože vyšetřuju bouračky nebo zajišťuju odtažení vozidel ze zaplavených silnic. Právě teď bych měl být v terénu, protože moji lidé určitě nevědí, kam dřív skočit.“

Tak tohle byla příčina jeho nervozity a podrážděnosti; uvědomuje si, že jinde potřebujou jeho pomoc, ale on je tady uvězněný. Tak velký smysl pro zodpovědnost se jí zamlouval.

Mlčky sledoval, jak Lilah připravuje pánev a vystříkává ji olejem. Vytáhla mísu, odměřila do ní mouku, tuk a podmáslí a pak začala hmotu hníst holýma rukama.

„Tak tohle jsem neviděl už roky,“ usmál se s pohledem upřeným na její zručně se kmitající ruce. „Babička zadělávala těsto na suchary stejně, ale maminka vždycky používala elektrický hnětač nebo kupovala mražené polotovary, které jen dopekla.“

„Nemám lednici, natož mrazák,“ připomněla mu Lilah věcně. „Takže mražené polotovary nepřicházejí v úvahu.“

„A vy nestojíte o ty šikovné věci, myslím lednici a elektrický sporák? Copak vás život bez elektřiny neunavuje?“

„Jak jste na to přišel? Aspoň nejsem na elektřině závislá. V tomhle počasí by proud nejspíš stejně nešel a já bych nemohla ani uvařit.“

Jackson si se svraštělým čelem zamyšleně zamnul bradu. Lilah pokračovala v zadělávání těsta a nenápadně po něm pokukovala. Přiznala si, že se jí líbí. Měl rovné, snědé a zajímavě široké čelo. Všechno na něm bylo zajímavé a pohledné. Vsadila by se, že po něm jedou všechny svobodné ženy v městečku a zřejmě i hezká řádka těch vdaných. Krátce zastřižené černé vlasy, pronikavě modré oči, silné čelisti a pevná brada, měkké rty – netušila, odkud bere jistotu, že má měkké rty, ale bylo to tak. Ach ano, pro ženy musel představovat zajímavou kořist. Vždyť začínal rozpalovat i ji.

Napadlo ji, co by se asi stalo, kdyby k němu beze slova zamířila a posadila se mu na klín. V mžiku ji rozrazila zimnice vzrušení a hned nato horko. Dostala strach, že se vzápětí celá zalije potem a šerif si toho všimne.

„Natáhnout sem plynové potrubí by bylo ještě složitější než zavedení elektřiny,“ přemýšlel Jackson hlasitě, protože pořád ještě nepřestal přemýšlet o vymoženostech civilizace, které tu podle jeho názoru chybějí. „Další variantu představuje nádrž na propan butan, ale její doplňování by byl horor, když sem nevede žádná silnice.“

„Víte, ale mně bohatě stačí můj sporák na dřevo. Je starý teprve pár let a jsem s ním vrcholně spokojená. Krásně mi vytopí celý dům a je to snadná práce.“ Začala vyštipovat kousky hladkého těsta a v dlaních z nich tvarovala suchary, které pokládala na vymaštěný pekáč. Díky tomu, že se místo na Jacksona musela dívat na kusy těsta, ten zahanbující žár v těle přece jen trochu polevil.

„Kde berete dřevo?“

Bylo to marné, musela se po něm ohlédnout. „No kde, sama si ho nařežu a rozštípám,“ vysvětlila udiveně. Co jiného si probůh představoval? Že jí dřevo nanosí a polena nařežou lesní víly, či co?

K jejímu úžasu Jackson vyskočil ze židle a zamračeně se zastavil vedle ní. „Ale sekání dřeva je pro vás moc těžká práce!“

„Páni, to je od vás ale hezké, že jste mi to prozradil, protože jinak bych dál spokojeně sekala polena a neměla o tom ani páru!“ ušklíbla se Lilah jízlivě a trochu ucouvla, aby si v dřezu smyla z rukou těsto.

„Nemyslel jsem to tak, že byste to nedokázala, ale že byste to správně neměla dělat,“ zavrčel přísně. Stál těsně za ní. Lilah ztuhla, napjala se jako tětiva luku před výstřelem. Bez upozornění natáhl ruku a prsty jí obemknul pravé zápěstí. Celá ruka jí zmizela v mohutné dlani. „Vždyť se podívejte sama! Zápěstí mám dvakrát silnější než vy! Na ženu jste možná silná, ale nezkoušejte mi namlouvat, že sekání dřeva je pro vás hračka!“

„Zatím jsem to vždycky zvládla!“ Litovala, že se jí dotýká. Litovala, že stojí tak blízko u ní a ona cítí horko jeho statného těla, syrový pach vzrušeného muže.

„A navíc je to nebezpečné. Co kdyby vám sklouzla sekera nebo pila, nebo co to vlastně používáte? A tady jste úplně sama, mimo dosah lékařské péče. Uvědomujete si to vůbec? Jak se můžete chovat tak nezodpovědně?“

„Spousta věcí je nebezpečná. Kdyby se člověk měl chovat jenom zodpovědně, nemohl by z domu vystrčit nos!“ Usilovně se snažila mluvit prakticky, vyrovnaně. Nesmí ukázat, jak příšerně ji ten dotěra vyvádí z míry. „Ale jsou práce, které za vás nikdo neudělá, no a já si zkrátka a dobře musím sama obstarat dřevo.“ Proč ji Jackson pořád drží za ruku? A proč se ona neodtáhne? Ne, že by nemohla; nesvíral ji příliš pevně. Ale když dotek mužské dlaně na hřbetě její vlastní ruky byl tak neuvěřitelně příjemný a z těch zdrsnělých tuhých mozolů vyzařovala opojná síla a teplo.

„Dřevo si vezmu na starost místo vás!“ oznámil jí stroze.

„Cože?“ Málem se k němu obrátila, ale zdravý rozum ji v posledním zlomku vteřiny zarazil. Kdyby se totiž obrátila, ocitla by se k němu tváří v tvář – a obličeje i hrudi by jim dělilo jen pár centimetrů. A to si vážně netroufla. Rozpačitě polkla. „Říkáte nesmysly. Copak byste mi mohl sekat dříví?“

„A proč ne?“

„Protože –“ Protože, proč vlastně? „Protože tady nebudete.“

„Ale teď tady jsem.“ Odmlčel se a potom tišeji dodal: „A můžu se objevit zase.“

Lilah zkameněla. Netušila, jestli si to má vysvětlit jako výhrůžku nebo příslib. Kolem nich zuřila bouře, burácení hromu a svist vichřice prodírající se mezi stromy, záplava vody bušila do střechy, až plech zběsile drnčel. Nebo že by jí tak bušilo srdce v prsou?

„Nejspíš bych si měl dávat pozor,“ pronesl náhle s povzdechem. „Uvědomuju si, že se začínám chovat jako muž, a nějako šerif. Pokud mou nabídku odmítnete, ihned se vrátím ke stolu, sednu si na židli a už se z ní nehnu. Až do rána se vám budu vyhýbat a nijak vás nebudu obtěžovat. Ale pokud neuslyším ne, tak vás okamžitě políbím.“

Lilah se přerývaně nadechla. Měla dojem, že se udusí. Nebyla schopná pronést jediné slovo, ostatně, beztak by ji žádná smysluplná odpověď ani nenapadla, i kdyby nemusela lapat po dechu. Opět ji rozrazilo horko a kolena se jí roztřásla, jako by se užuž měla zhroutit na podlahu – nebo na něho.

„Beru to tedy jako *ano,*“ zašeptal a rázně si ji přivinul do náruče.

5.

Jackson měl rty nádherně měkké, přesně jak si Lilah předem představovala. A taky byl něžný, nedrtil jí rty drsnou silou rozdychtěného a nadřazeného samce. Nesnažil se ji strhnout prudkým výbuchem primitivní vášně. Prostě ji začal líbat a nijak při tom nespěchal, vychutnával chuť i tvar jejích hebkých úst. A právě ta neuspěchanost a něha působily svůdněji než sebepřesvědčivější výtrysk vášně.

Tichounce si povzdechla a pak se poddala, dopřála si ten luxus, že se mu vstřícně stulila v objetí. Povytáhl ji výš k sobě, takže si stoupla na špičky, aby se jim ústa navzájem setkala v pohodlnější výšce. Přitiskl se k ní celým tělem a Lilah se zarazil v hrdle dech, protože ji opět přelila vzedmutá vlna nepovědomého žáru. Zvedla paže a objala ho kolem krku, přimkla se k němu ještě úžeji. Celá se rozechvěla neznámými pocity, ze kterých se jí točila hlava. Jazykem jí zvolna pronikl mezi rty a hluboko do úst, ohleduplně jí dopřával čas, aby se stačila odtáhnout, kdyby o tak důvěrnou formu polibku nestála. Ale ona o něj stála, a to tak moc, jak by ji ani ve snu nenapadlo. O polibek muže. Vlastně – zatím ho ještě nikdy nepoznala.

Srdce jí splašeně bušilo v hrudi. Slast byla jako neodolatelná vábnička, lákala ji ochutnat ještě víc, nasbírat větší zkušenosti, vzít si všechno, co jí tenhle neodolatelný muž nabízí. Cítila jeho mocnou tvrdou erekci a toužila se k ní přitisknout, třít se o ni, otevřít se jí. Sotva si však uvědomila, že se přestává ovládat, proti své vůli se přiměla ukončit to pomalé a opojné líbání. Honem se mu obličejem zaryla do horkého sloupu šíje.

Cítila, že Jackson je stejně vzrušený jako ona. Cítila, jak jí pod tváří tepe jeho rozvichřená krev, přímo v důlku pod krkem, kterého se dotýkala ústy. Oddechoval ztěžka a namáhavě, jako po dlouhém běhu, pokožku měl rozpálenou a zpocenou. Neklidně se zavrtěl, jako by se k ní chtěl přirazit boky.

Neřekl ani slovo a Lilah mu za to byla vděčná. Vrozená opatrnost jí radila, ať je opatrná, ať tempo, které Jackson nasadil, zbrzdí a donutí ho, aby se přizpůsobil on jí, a ne ona jemu, zatímco instinkt ji hystericky, nedočkavě pobízel, ať se mu poddá, ať ho ještě povzbudí; stejně jim to je souzeno, tak nač by čekala? Čeho by oddalováním dosáhla? Výsledek bude stejný, ať se to stane dřív nebo později. Lilah sváděla boj mezi oběma možnostmi, váhala, protože ať už osud rozhodl cokoliv, nechtělo se jí podniknout tak závažný krok – a navíc tak *rychle*.

„Jde na mě děs," zamumlala mu se rty stále přitisknutými k jeho hrdlu.

„To ti rád věřím." Obličejem se jí zabořil do vlasů. „Podobný pocit musí mít člověk těsně po tom, co na něho spadne fůra cihel."

Zjištění, že Jackson je stejně vykolejený jako ona, Lilah příliš neuklidnil. Dala by přednost tomu, kdyby si aspoň jeden z nich zachoval sebeovládání.

„Jeden druhého vůbec neznáme." Nedokázala určit, jestli teď diskutuje se sebou nebo s ním. Uvědomovala si jediné, a sice že si není jistá sama sebou, což se jí v životě dosud stalo jen výjimečně. Ten pocit se jí vůbec nezamlouval. Jeden ze základních kamenů její existence, její pravé já, tvořilo vědomí, že je jiná než ostatní, nezávislá na nich, soběstačná, a že jí to docela vyhovuje. A pak se objevil Jackson, aby tou vírou osudově otřásl. A to jí *nevyhovovalo*.

„Tak s tím něco uděláme." Rty jí jemně přejel po spánku. „Skutečně nemusíme nic uspěchat."

Ale až ji *pozná* blíž, bude o ni ještě stát? Toho se nesmírně bála, protože – ne poprvé – vycítila ten významný rozdíl. Nesla s sebou tak těžká břemena, že většina mužů by celkem logicky usoudila, že za tolik starostí jim milá Lilah nestojí.

To pomyšlení jí dodalo sílu, aby ho od sebe zvolna odstrčila. Okamžitě ji pustil a o krok ucouvl. Lilah se zhluboka

nadechla a odhrnula si vlasy z čela. Uhýbala před ním očima, ale těžko mohla nevnímat tu průzračnou rudou auru vášně, jež z něho tryskala v celých gejzírech. „Radši strčím ty suchary do trouby," vyhrkla a obešla ho. „Posaď se někam stranou, ať se mi nepleteš při práci, a večeře bude coby dup."

„Klidně postojím, díky," odvětil kysele.

Neovládla se a musela se podívat. Z modrých očí vyčetla hluboké porozumění. Temně rudá aura mu i nadále obkreslovala celé tělo jako svatozář a nejvýrazněji tepala kolem jeho rozkroku, ačkoliv ve výšce hlavy už místy začala prosvítat i modrá barva.

Z cesty jí však uhnul a opřel se o stěnu vedle dveří. Plech se suchary šoupla do trouby a otevřela velkou plechovku hovězího dušeného masa, vyklopila ji do pánve a tu postavila na rozpálenou plotnu. Musí jim vystačit tohle prosté jídlo, protože v tak zuřivé bouři těžko mohla na dvorku chytit a vykuchat kuře. Než Jackson dostane znovu hlad, suchary stačí vychladnout a maso zatím bude zvolna pobublávat na okraji sporáku.

Upřeně ji pozoroval. Cítila jeho pohled, tu bezvýhradnou mužskou pozornost soustředěnou pouze na sebe. Až dosud si svým ženstvím příliš nelámala hlavu, ale pod tím rentgenovým pohledem si pronikavě uvědomovala každičkou část svého těla, to, jak se jí při každém nádechu zvedají ňadra, jak se jí v rozkroku rozlévá horká vláha už při pouhé představě, jak tudy do ní vniká. Cítila, jak se jí bradavky nalévají a tisknou se k látce halenky. A i bez dívání jí bylo jasné, že Jacksonovy kalhoty jsou v rozkroku napnuté k prasknutí.

Jeho očividné fyzické vzrušení ji rozpálilo nesrovnatelně víc, než kdyby jí začal šeptat milion sladkých nesmyslů. Rozhodla se, že nějakým způsobem musí snížit to smyslné napětí mezi nimi, jinak za chvíli skončí pod jeho tělem. Odkašlala si a v duchu horečně pátrala po nějakém neutrálním tématu.

„A jak se vlastně stalo, že ten hodný texaský chlapec skončil u nás v Alabamě?" Odpověď už znala, prozradila jí to Jo, ale byla to jediná otázka, která ji napadla, a rozhodně mohla

splnit účel – Jacksona rozpovídat a tak odvést jeho myšlenky od sexu.

„Moje matka se narodila tady v Dothanu."

Další vysvětlení už nenabídl. Lilah usoudila, že ho kapku postrčí. „A odstěhovala se do Texasu, hádám dobře?"

„Seznámila se s mým otcem, který pochází ze západního Texasu. Maminka si s partou spolužaček vyrazily na automobilový výlet po Kalifornii a cestou se jim pokazil vůz. Můj otec tam tehdy sloužil jako šerifův zástupce a zastavil, aby děvčatům nabídl pomoc. No, a maminka se do Kalifornie už nikdy nepodívala."

To už bylo lepší, rozpovídal se. Neslyšně si oddechla úlevou. „Tak proč se nakonec vrátila do Alabamy?"

„Tatínek před pár lety zemřel." Opřel se o stěnu trochu pohodlněji. „Pochop, že život v západním Texasu každému nevyhovuje; často tam bývá vedro jako v pekle a jinak je to proklatá pustina. Dokud byl otec naživu, maminka si slůvkem nepostěžovala, ale po jeho smrti ji začala trápit samota. Zatoužila se odstěhovat zpátky do Alabamy, kde žije její sestra a kamarádky ze studií."

„A tys ji tedy doprovodil?"

„Je to má matka a nemá nikoho než mě," odvětil Jackson prostě. „Zákonu můžu sloužit stejně dobře tady jako doma v Texasu. S matkou sice nebydlím už od svých osmnácti, kdy jsem odešel studovat na vysokou školu, má stálou jistotu, že jsem pořád po ruce a pomůžu jí, kdykoliv bude potřebovat."

„A to ti vůbec nevadilo, že musíš opustit svůj texaský domov?" Ona sama si nic podobného vůbec nedokázala představit. Milovala svůj domov, znala ho stejně důvěrně jako sebe sama. Milovala vůni řeky za časného rána, její nazlátlou hladinu, když na ni dopadlo denní světlo, milovala zdejší náladové počasí, k němuž patřily zuřivé bouře a prudké lijáky, horké dusné dny, kdy dokonce ani ptáci únavou nezpívali, i šedivé zimní dny, kdy od života nemohla chtít nic víc než šálek horké polévky a křeslo u plápolajícího ohně.

Jackson však pouze pokrčil rameny. „Domov je rodina, a ne místo. V Texasu mám pár tet a strýců a hejno bratranců a sestřenic, jenže k nikomu z nich nemám tak blízký vztah jako k

matce. Koneckonců, když budu mít chuť, můžu si do Texasu vždycky zajet.“

Miloval svou matku a nijak se za to nestyděl. Lilah se bolestně sevřelo hrdlo. Svou vlastní maminku ztratila už jako pětiletá, ale dodnes hýčkala těch pár vzácných vzpomínek na ženu, která představovala srdce malého domku v pustině,

„A co ty?“ zeptal se. „Ty pocházíš odtud?“

„V tomhle domě jsem se narodila a strávila jsem v něm celý život.“

Jackson střihl po Lilah udiveným pohledem a jí bylo jasné, co se mu honí hlavou. V průběhu posledních padesáti let přicházejí všechny děti na svět v porodnici. Pravda, teď se v jistých oblastech objevila módní vlna domácích porodů, ale Lilah byla příliš stará, než aby se do ní ještě vměstnala.

„Jak se zdá, tvůj tatínek neměl čas ji dopravit do porodnice. Nebo se pletu?“

„Ale ne, maminka do porodnice nechtěla.“ Není teď náhodou vhodná chvíle vysvětlit, že její maminka byla lidová léčitelka, stejně jako ona? Že i ona vídala gejzíry barev, obklopující těla lidí a naučila dceru správně přečíst jejich význam. Díky svým schopnostem věděla, že porod dopadne dobře, proto jí připadalo zbytečné vyhazovat těžce vydělané peníze za nemocnici a lékaře, které vůbec nepotřebovala.

„To tedy byla odvážná dáma!“ prohlásil Jackson a nechápavě zavrtěl hlavou. Pak se mu ústa zvlnila náznakem úsměvu. „Když jsem začal sloužit u policie, rodil jsem děcko v nouzových podmínkách. Málem jsem přitom umřel hrůzou a ta matička taky nebyla blahem bez sebe. Ale společně jsme to nakonec zvládli a ti dva to přežili ve zdraví.“ Teď se dokonce hlasitě rozesmál. „Ale jako porodní bába jsem ji zřejmě neokouzlil, protože toho mrňouse nepojmenovala *po mně*. Pokud se rozpomínám správně, řekla mi: ‚Bez urážky, mladej, ale doufám, že do smrti už o vás nezakopnu, jasný?‘“

Lilah vyprskla zvonivým a srdečným smíchem. V duchu si představila mladičkého nezkušeného bažanta u policie, jak zpocený hrůzou asistuje při porodu. „A co se vlastně stalo? Děcko se ohlásilo předčasně, nebo šlo o překotný porod? Jak to bylo?“

„Ani jedno, ani druhé. Občas, i když zřídka, se i západní Texas dočká sněhu a to byla právě jedna z těch výjimek. Silnice byly skoro neprůjezdné. Ta žena se s manželem vydala do porodnice, ale ujeli sotva dva kilometry, a už s autem uvízli v závěji. Nezbyla jim jiná možnost než se pěšky vrátit domů a přivolat pomoc. Byl jsem poblíž a měl jsem terénní vůz s pohonem na čtyři kola, jenže než jsem dorazil k jejich domu, počasí se zhoršilo natolik, že jsem cestu prostě nemohl riskovat.“ Promnul si ucho, jako by mu v něm dosud zněly ženiny nářky. „Proklínala mě, nadávala mi tak strašně, jak jsem v životě neslyšel. Pořád po mně chtěla něco na bolest a měla mi za zlé, že nic takového nemám, a proto jí ani nic nedám. Dala si tedy záležet, abych si to protrpěl spolu s ní.“

Jackson se zazubil a Lilah se neudržela, aby hlasitě nevyprskla smíchy. Byla to vážně komická představa. Jukla do trouby na suchary a pak si vzpomněla: „A co na to její manžel?“

„Byl nanic. Kdykoliv sebral odvahu se ukázat, nadávala mu ještě hůř než mně, takže se radši držel z dohledu. Můžeš mi věřit, že to byla proklatě nešťastná paní.“

„Jak dlouho ten porod trval?“

„Devatenáct hodin a dvacet čtyři minut,“ odvětil bez rozmýšlení. „Nejdelších devatenáct hodin a čtrnáct minut v dějinách celého světa, aspoň podle ní. Přísahala, že rodila nejmíň tři dny!“

V jeho pobaveném tónu zazněl náznak čehosi… radosti? Lilah naklonila hlavu k rameni a snažila se to správně rozluštit. „Ale tobě se to líbilo.“ Neptala se, pouze konstatovala.

Jackson se rozesmál. „No jasně že jo. Bylo to vzrušující a zábavné a taky neuvěřitelně okouzlující. Už jsem viděl, jak na svět přicházejí štěňata a telata a hříbata, ale když mi to děcko vyklouzlo do dlaní, prožil jsem pocit, kterému se nemůže nic vyrovnat. Mimochodem, byla to holčička. Jméno Jackson by jí vážně neslušelo.“

Jeho aura teď žhnula hlavně zelení protkanou radostnou žlutí. Lilah si už dál nemusela lámat hlavu záhadou, kdy se do něho zamilovala. Stalo se to právě v tomhle okamžiku, kdy v ní cosi roztálo a rozpálilo se. Věděla, že její aura svítí růžově, a ihned se zarděla, i když on to nemohl vidět.

Roztřásly se jí nohy. Nakonec se musela posadit. Byl to pro ni šok. V životě by ji nenapadlo, že se zamiluje stejně jako normální lidé, že pozná romantický milostný cit. Měla ráda hodně lidí a hodně věcí, ale takhle ne. Vždycky se jí do emocí mísilo vědomí, že je jiná než ostatní, že je spíše pečovatelka než partnerka. Dokonce i se vztahem k otci měla problémy, protože na ní byl závislý a nenabízel jí žádnou oporu. Ale Jackson byl silná osobnost, psychicky i fyzicky. Nepotřeboval, aby se o něho někdo staral; daleko spíše se on sám staral o ostatní.

Určitě by se do něho nakonec zamilovala, i kdyby neměla dar vidět jeho auru. Ale ona ji viděla a díky tomu znala povahu, podstatu toho muže. A díky tomu – a také díky svému jasnozřivému poznání, že právě on se stane jejím druhem – odhodila všechnu opatrnost, všechny obavy z toho vztahu. Zmocnila se jí bláznivá touha vrhnout se mu do náruče a dovolit mu, ať si s ní dělá, co se mu jenom zlíbí. Místo toho pomalu vstala a šla zkontrolovat suchary.

Stála skloněná u otevřené trouby, nevnímala, že z ní uniká teplo, a nevidomě zírala na plech. Jackson přistoupil k ní. „Nádhera!“ prohodil s uznáním.

Zamžikala. Suchary byly zlatavě hnědé, báječně nadýchané. Na suchary byla mistr, i tatínek to tvrdíval. Potřásla hlavou, aby se trochu vzpamatovala, obalila si ruku utěrkou a vytáhla plech z trouby. Odnesla ho na dřez, aby vychladl.

„Kde vlastně Vargas sebral, že jsi čarodějnice?“

Ta otázka ji srazila zpět do mrazivé reality. Tón hlasu se mu změnil téměř nepostřehnutelně, ale byl tu. Opět tu před ní stál jako šerif a ověřoval si informaci, že v jeho okrsku někdo provozuje čarodějnickou živnost.

„Hádám, že má k tomu hned řadu důvodů,“ obrátila se k němu a pevně mu pohlédla do očí. Tvářila se upjatě, nevypočitatelně. „Žiju sama v lese, do města se vypravím jen zřídkakdy, nevedu bohatý společenský život. Mám dojem, že ty povídačky vznikly už hodně dávno, když jsem chodila do čtvrté třídy.“

„Už ve čtvrté třídě?“ Jackson se opřel o skříňku a zkoumal Lilah pronikavě modrýma očima. „Nejspíš si nechal nakukat, že filmové horory o čarodějnicích vycházejí ze skutečnosti.“

Lilah jen mlčky povytáhla obočí a vyčkávala, co jí k tomu řekne dalšího.

„Takže jsi ještě nikoho nezačarovala a netancuješ nahá při úplňku ani nic na ten způsob?“

„Ne, čarodějnice vážně nejsem,“ potvrdila vážně. „Ještě jsem nikoho nezačarovala, i když tancovat nahá v měsíčním světle bych dokázala, jen kdybych na to měla náladu.“

„Neříkej!“ Jacksonův pohled zjihl a zvolna jí klouzal po těle. „Dej vědět, až budeš shánět partnera k tanci.“

„Spolehni se.“

Prudce vzhlédl a zachytil její pohled. Porozuměli si i beze slov. Všechna ostražitost byla naráz zbytečná.

„Máš hlad?“ zeptal se a popošel blíž. Jedním prstem ji pohladil po nahé paži.

„Vůbec ne.“

„Takže suchary a hovězí můžou počkat?“

„Samozřejmě.“

Vzal utěrku a sundal pánev s masem ze sporáku. „Půjdeš se mnou do postele, Lilah Jonesová?“

„Půjdu.“

6.

Lilah zapálila lampu v ložnici a stáhla knot. Vinou bouře a hustého lijáku byla v místnosti tma jako o půlnoci, jen chvílemi ji kratičce ozářily zášlehy blesku. Jacksonova statná postava jako by vyplnila všechen volný prostor, široká ramena vrhala obrovský stín na stěnu. Jeho aura, viditelná dokonce i v tomhle přítmí, opět pulzovala tmavou průzračnou červení, barvou vášně a smyslnosti.

Začal si rozepínat košili a Lilah zatím rozhodila přikrývky, úhledně složila barevný přehoz a natřásla polštáře. Pomyslela si, že postel se zdá příliš malá, i když to bylo dvojlůžko. Nu, každopádně byla malá pro něho. Možná by si měla pořídit větší postel, ačkoliv nedokázala odhadnout, jak dlouho Jackson hodlá zdejší dům navštěvovat. V tomhle byl s jejími jasnozřivými schopnostmi problém. Uměly jí prozradit budoucí fakta, ale ne už okolnosti. Poznala pouze tolik, že Jackson se stane jejím milencem a životní láskou. Neměla však potuchy, jestli on jí bude lásku oplácet a jestli spolu zůstanou navždy, nebo se po tomto prvním setkání už víckrát neuvidí.

„Vypadáš nervózně.“ Třebaže po ní zběsile toužil – bylo to znát jak z jeho aury, tak z napnuté látky na jeho rozkroku – hovořil tiše, mírně. Košili měl rozepnutou, ale zatím si ji nesvlékl. Místo toho ji pozoroval a jeho školenému policajtskému oku neunikl jediný detail. Podle všeho viděl až moc.

„To taky jsem,“ přiznala bez vytáček.

„Jestli se ti do toho nechce, stačí říct. Neurazím se – tedy aspoň ne moc,“ dodal suše.

„Ale já to chci. A právě proto jsem nervózní.“ Zadívala se mu do očí a už neváhala. Po hmatu si začala rozepínat a stahovat šortky a hned nato i halenku. „Nikdy mě nikdo… tolik nepřitahoval. Vždycky jsem byla opatrná, jen tak jsem –“ Zavrtěla hlavou. „Zkrátka, s tebou na opatrnost kašlu!“

Vyklouzl z košile a nechal ji spadnout na podlahu. Světlo olejové lampy se mu zatřpytilo na ramenou a vykreslilo hladké, mocné svaly a široký hrudník zarostlý tmavým ochlupením. Lilah se zhluboka nadechla nosem a uvědomila si, jak v ní narůstá hřejivé vzrušení. Naprosto zapomněla na to, co zrovna dělá, a zůstala stát s nehybnýma rukama. Lačně hltala pohled na svlékajícího se muže, který se stane jejím milencem.

Posadil se na pelest a předklonil se, aby si stáhl vysoké boty. Díky tomu Lilah mohla obdivovat hlubokou brázdu jeho páteře, vlnící se svaly zad. Srdce jí klopýtlo, rozutíkalo se a tělo se jí rozpálilo smyslným plamenem.

Těžké holínky se zaduněním dopadly na podlahu. Vstal a rozepnul si kalhoty, nechal je sklouznout dolů a pak si stáhl boxerky. Úplně nahý vykročil z hromady oblečení a obrátil se k Lilah.

Ach bože.

Musela to pronést nahlas, vydechla ta slova v závrati zběsilého chtíče a něžné touhy, a možná i špetky strachu, protože Jackson k ní celý rozesmátý přistoupil, odstrčil její zkamenělé ruce a zbylou práci dokončil místo ní. Rozepnul zbývající knoflíčky na halence, potom zajel dlaněmi pod látku a shrnul ji tak jemně a rychle, že si to Lilah málem ani neuvědomila. Ale stejně nic nevnímala, protože veškerou její pozornost upoutával obnažený ztopořený penis, který ji při každém Jacksonově pohybu dráždivě hladil po břiše.

Ovinula kolem něj obě dlaně a zlehka ho hladila, prozkoumávala, vychutnávala žár a tvrdost a hebkost mužského údu, tak odlišného od všech částí jejího těla. Teď to byl on, kdo tiše zalapal po dechu a se zavřenýma očima na okamžik znehybněl. Potom se k Lilah přitiskl ještě úžeji, rukama jí vjel do kalhotek, a pevně sevřel obě polokoule hýždí a drtivě ji k sobě přitiskl. Musela pustit jeho penis a vzlykla… Zklamáním? Netrpělivostí? Určitě to bylo obojí. Ale náhradou na ňadrech

cítila jeho tuhou ochlupenou hruď, která jí dráždila k zbláznění citlivé a bolestně napjaté bradavky. Celé tělo se jí rozplynulo očekáváním slasti, jako by jí kosti roztály a ona se přitavila k Jacksonovi jako jeho druhá kůže.

Přerývaně a chraplavě lapal po dechu. „Ukaž, svléknu tě, ať si tě můžu dobře prohlédnout," zašeptal a pustil jí zadeček jenom na tak krátkou chvilku, aby jí stáhl kalhotky ke kolenům. Zavlnila se, takže jí sjely až dolů, a Jacksonův nádech se zlomil do zasténání.

„Bože! Jsi rozená svůdnice, víš to?" Povytáhl ji výš k sobě a Lilah se mu pověsila kolem krku.

„Vážně?" Nikdy předtím ji nenapadlo, že by svedla nějakého muže, nikdy o to nestála; ale pokud ho skutečně sváděla, pak to bylo jenom spravedlivé, protože tím k šílenství dohánělа i sebe. Doteky jejich nahých těl troucích se o sebe byly tak neuvěřitelně nádherné, že málem hlasitě zasténala. Otírala se o něho jako kočka, tiskla se mu bradavkami o prsa a cítila, jak jí ňadra tvrdnou a bolestně těžknou, jako by byla z mramoru.

Jackson přejel Lilah po zadečku i zádech. Měl tak horké a drsné dlaně, že málem předla slastí. Pak mu jedna ruka sklouzla níž, pod oblinu hýždě, a prsty jí zajel do rozkroku. Tichounce vyjekla a prohnula se mu vstříc, protože jí projela rozkoš jako elektrický výboj. Jeden prst si razil cestu hlouběji, konečkem se jí zabořil do lůna. Z hrdla se jí vydral tichý, zpanikařený zvuk a vzápětí se jednou nohou omotala kolem jeho nohy, aby se víc rozevřela, vytáhla trochu výš a umožnila mu tak lepší přístup do svého těla.

Vzlykavě lapla po dechu, zabořila se mu tváři do důlku mezi ramenem a krkem a vyčkávala, až svoje laskání dovede dál. Pomalu, tak mučivě pomaloučku se mohutný prst sunul stále hlouběji, a Lilah se ďábelskou slastí doslova tmělo před očima. Znovu zasténala jako smyslů zbavená a zakroužila kyčlemi, jako by jeho prst chtěla vydráždit k důraznějším a rychlejším projevům něhy. Svaly v těle se jí zatínaly rozkoší, stále víc a víc, až zůstala jen bolest a k ní cosi navíc, co se vymykalo všemu, co si až dosud představovala.

„Ne, ještě ne," upozornil ji Jackson naléhavě. „Ještě je brzy vyvrcholit." Obrátil se a zvolna ji položil na postel a opatrně se celým tělem spustil na ni. Jediným pohybem kyčlí jí nasměroval erekci do klína, na okamžik zaváhal a vtiskl se jí do těla. Lilah se při tom útoku napjala jako pod úderem biče – sama nevěděla, zda tak vítá vzrušující mužské tělo nebo se snaží omezit hloubku jeho průniku.

Jackson opět napjal hýždě, znovu jimi zhoupl a tlačil se stále hlouběji, až vnitřní překážka povolila a on se ocitl uvnitř celý, jako meč zasunutý do pochvy až po jílec.

Lilah by nejradši vykřikla, ale plíce měla stlačené šokem. Stěží mohla dýchat, natož křičet. Před očima se jí všechno rozmazalo a potemnělo. Neuvědomila si… Jacksonův penis jí připadal až nesnesitelně dlouhý a horký, pálil ji a napínal jí lůno k prasknutí. Ta tupá bolest pramenila až u kořenů jejího vědomí.

Podepřel se o loket, zajíkavě a chraptivě vdechl a v modrých očích se mu objevil ohromený a současně zuřivě soustředěný pohled. „Lilah… Och bože, já tomu nemůžu uvěřit – ty jsi panna?"

„Teď ne." Zoufale mu zarývala nehty do zad a v zádech ji třeštilo bolestí, jak se vzpínala, aby ho do sebe pojala ještě hlouběji. „Prosím. Ach, ach, Jacksone, prosím!" Vyhodila boky co nejvýš a zvrátila hlavu dozadu, jak se skoro zběsile snažila urvat co nejvíc slasti, která v ní hrozila užuž překypět a vybuchnout. Bolest sice nepolevila, ale celé tělo jí pulzovalo touhou tu bolest přehlušit a utopit v přívalu vzedmuté extáze.

Konečně i on podlehl smyslné vášni a zapomněl na předchozí dotaz. „Šššššš," chlácholil Lilah, ačkoliv hlas měl zastřený chtíčem, který už nebral ohled na nic než na stravující potřebu ukojení. „Hezky pomalu, miláčku. Pomůžu ti" Vtiskl ruku mezi jejich spojená těla a mozolnatými konečky prstů nahmátl poupě jejího klitorisu, který začal jemně hníst. Znovu a znovu ho něžně a provokativně tiskl, svíral, třel a hladil, až se s pronikavým výkřikem přehoupla přes vlnolam slasti a vyvrcholila tak bouřlivě, že se celá zasvíjela jako v křeči.

Jackson drsně zasténal, jako by ho rdousila nemilosrdná ruka. Železným stiskem sevřel Lilah kyčle, zaryl jí nehty do

masa a útočněji vnikal a opět klouzal ven z těla tak silně a zběsile, až postel bušila do stěny. Vyvrcholil tak mocně, že několik vteřin se v předlouhé extázi vzpínal vysoko nad ní, než se jí konečně zhroutil na prsa. Oba se třásli jako v horečce.

Lilah Jacksona pevně objala kolem zpocených ramen a přepevně se k němu přimkla, zčásti aby ho po tak zběsilém zážitku ukonejšila, zčásti aby se zachytila pevného bodu v rozezmítaném vesmíru. Měla strach, že kdyby se ho pustila, rozletí se na tisíc střepů. Na víčkách ji pálily slzy sžíravé jako kyselina, i když nechápala proč. Srdce jí cválalo splašený dostih k neznámému cíli a myšlenky jí plavaly v rozvichřené temnotě, kaleidoskop dojmů a přání a nedůvěry.

Netušila, že milování bude tak žhavé a nezvladatelné. Očekávala něco pomalého a něžného, zvolna narůstající líbeznou rozkoš, a ne tak střemhlavý skok do ohně.

Srdce jí bušilo přímo do jeho hrudi, postupně zpomalovalo tempo spolu s jejím dechem. Tíha jeho těla ji vmáčkla do matrace. Stehna měla stále roztažená, protože zůstával v ní, ačkoliv penis měl už menší a měkčí.

Když konečně bouře v jejím těle polevila, znovu si uvědomila bouři, která nepřestávala zuřit venku. Blesk práskl tak blízko, že následný hrom otřásl celým domkem jako dětskou pokladničkou s pár mincemi, déšť zuřivě švihal do střechy, ale to všechno nebylo nic proti tomu, co se před chvilkou odehrálo v téhle posteli. Bouře přicházejí a odcházejí, ale ta bouře v jejím těle jí právě změnila celý život.

Konečně zvedl hlavu. Tmavé vlasy měl slepené potem, v obličeji napjatý a podivně nečitelný výraz, dozvuky úlevného vyvrcholení a ukojení, po němž zůstává pouze prázdnota. „Tak.“ Hlas mu zrezivěle skřípal, jako by ho hlasivky odmítaly poslouchat. „Když jsi řekla ‚Teď ne‘, myslelas tím, že o tom nechceš mluvit, nebo žes až do té chvíle byla panna, ale teď už nejsi?“

Odkašlala si. „To druhé.“ i její hlas zněl chraptivě, nepoužívaně.

„Svatá prostoto!“ Znovu klesl hlavou do polštáře. „V životě by mě nenapadlo – Čert tě vem, Lilah, ale podobné věci by měl mužský vědět předem!“

Pohladila ho po ramenou a se zavřenýma očima vychutnávala dotek horké hladké kůže pod svými dlaněmi. „Když ono se to zběhlo tak rychle. Neměla jsem dost času promyslet si, co všechno bych měla a neměla."

„Ale v tomhle případě není žádné *měla.* Rozumí se to samo sebou, chápeš?"

„A co bys udělal, kdybys to věděl předem?"

Jackson se nad tou otázkou zamyslel a povzdechl si. „K čertu, nejspíš nic. Bylo vyloučeno, abych se ovládl nebo dokonce přestal. Ale kdybych o tom věděl, mohl jsem se aspoň pokusit o volnější tempo a dopřát ti víc času."

„Zato já bych to nevydržela," pravila věcně. „Ani o minutu déle."

„Ale vydržela. Určitě. Příště to vydržíš. A bude se ti to líbit."

Pokud to byla výhrůžka, hanebně se minula účinkem. Zamrazilo ji novým vzrušením, které jí rozjiskřilo čerstvou touhu v dosud unavených svalech. Maličko se zavrtěla. „Kdy?"

„Bože," zamumlal. „Hned v tuhle chvíli těžko. Dopřej mi aspoň hodinku."

„Tak dobře. Za hodinu."

Znovu zvedl hlavu a věnoval jí dlouhý, zkoumavý pohled. „Než se znovu pobláznís vášní, neměli bychom si promluvit o ochraně? Či spíš konkrétně o tom, že jsme se na ni vykašlali? Moc bych se divil, kdybys brala pilulky, a já zase neběhám světem s kapsou plnou kondomů."

„Ale samozřejmě, že neberu pilulky, ale buď klidný, teď otěhotnět nemůžu."

„Ale to není jisté nikdy."

„Ale ano, je. Před dvěma dny mi skončila menstruace. Je to bezpečné."

„To jsou proslavená slova, co vedou často k neslavným koncům."

Lilah si jen netrpělivě povzdechla. *Věděla,* že nemůže otěhotnět, ačkoliv neměla ponětí, jak Jacksonovi vysvětlit, odkud to ví. Nehrála v tom roli jasnozřivost, aspoň ne ten obvyklý záblesk, který jí dovolil nahlédnout do budoucnosti.

Prostě věděla, že v blízké budoucnosti ji těhotenství nečeká. Příští měsíc, to snad, ale teď v žádném případě.

Povzdechla si. „Jestli ti to dělá starosti, tak toho pro jistotu necháme, ano?“

Jackson ji chvíli zamyšleně pozoroval, pak se zazubil a sklonil se, aby ji políbil. „Kdo se bojí, nesmí do lesa, a já už v lese jsem, viď?“

7.

Brzy po úsvitu zaslechli motor blížícího se člunu. Slunce zrovna zářivě pozlatilo východní oblohu. Noční bouře trvala déle, než předpokládali, liják i blesky vydržely skoro až do tří hodin po půlnoci, ale dnes byla obloha jako vymetená, jednolitý blankyt bez jediného obláčku.

„Tak bych řekla, že se blíží záchrana!“ poznamenala Lilah a naklonila hlavu k rameni, aby líp slyšela.

„Čert aby je vzal,“ zašklebil se Jackson ironicky. „Doufal jsem, že to zachraňování jim potrvá trochu déle.“ Napil se kávy. „Vypadám jako vzteky nepříčetný šerif, kterého převezl darebák s mozkem velikosti ředkvičky, nebo jako mužský, co právě prožil noc plnou orgií a nohy se pod ním podlamujou jako dvě vařené nudle?“

Lilah se tvářila, že si ho udiveně prohlíží, ale pak kriticky potřásla hlavou. „No, neškodilo by, kdyby sis začal ten navztekaný výraz kapku nacvičovat.“

„Taky mě to napadlo.“ Postavil hrnek na stůl, protáhl se a lenivě, spokojeně se na Lilah usmál. „Možná že Thaniela nezatknu a místo toho mu upřímně poděkuju.“

„Za co bys ho zatýkal?“ podivila se Lilah. „Já na něho žalobu nepodám.“

„Na tom ale vůbec nesejde, protože zapomínáš, že ukradl dva čluny, nejenom ten tvůj. Teď bude záležet na tom, co provedl s člunem Jerryho Watkinse a co s tím bude chtít Jerry podniknout. Pokud to Thanielovi aspoň trochu pálí, přiváže čluny dole u mola, ovšem na druhou stranu připomínám, že kdyby mu to aspoň trochu pálilo, tak by ty čluny vůbec nekradl.“

„Ale pokud je nechal venku a nezakryté, tak včera spadlo tolik vody, že by se beztak potopily," upozornila Lilah. „Uznávám, že potopit člun není jednoduché, ale včerejší bouře by to jistě dokázala, nemyslíš?"

„Vyloučit se to nedá." Jackson vstal od stolu, vešel do obývacího pokoje a vyhlédl z okna. „No jistě, tvoji lidé."

Lilah se postavila vedle něho a sledovala, jak se k molu blíží člun se dvěma šerifovými zástupci. Po noční bouři byla řeka kalná a vzedmutá tak vysoko, že chybělo jen pár centimetrů a krátké přístavní molo by se ocitlo pod vodou. Muži opatrně uvázali člun ke sloupku a vystoupili na břeh. Oba byli navlečeni do neprůstřelné vesty a každý si nesl brokovnici. Obezřetně se rozhlíželi po okolním houští a malém dřevěném domku.

Jackson se rychle shýbl a políbil Lilah. Rty měl teplé, očividně se jim od těch jejích nechtělo. Věnovala mu pohled plný upřímné lítosti. „Vrátím se, jak nejrychleji to půjde," slíbil jí tiše. „Pochybuju, že mi to vyjde ještě dnes, no, a zítra – to záleží na škodách, co nadělala včerejší bouře. Možná budeme muset zajišťovat opravy elektrických rozvoden nebo odklízení stromů spadlých přes komunikace."

„Počkám na tebe," slíbila stejně tlumeně jako on. Usmála se. „Bez člunu ti beztak nikam neuteču."

„Buď ti ho najdu, nebo se postarám, aby ti ten zatracený Thaniel obstaral nový!" slíbil a ještě jednou ji políbil. Vzal si svou neprůstřelnou vestu a brokovnici, které nechal ležet u předních dveří, a vyšel na verandu.

Oba jeho zástupcům viditelně spadl kámen ze srdce. Popošli mu vstříc. „Jste v pořádku, šerife?" houkl starší z nich.

„Samozřejmě, Lowelli. Ale až se mi pod ruku dostane Thaniel Vargas, tak v pořádku nebude. Ukradl člun, kterým jsem sem přijel, a navíc i loďku slečny Jonesové. Ale ten lotr zatím počká; jaké ta bouřka nadělala škody?"

Lilah vyšla za ním na verandu, protože by bylo divné, kdyby se neukázala. „Dobré ráno, Lowelle." Kývla i na druhého zástupce. „Zdravím tě, Alvine. Právě jsem šerifovi vařila kávu, nedáte si taky šálek?" Všimla si, že Jackson povytáhl udiveně

obočí – netušil, že se zná s jeho zástupci – ale nechal to bez komentáře.

„Kdepak, jsi hodná, ale díky, Lilah," poděkoval Lowell. „Musíme se rychle vrátit zpátky. Navíc ti povím, že od dnešní půlnoci jsem do sebe nalil tolik kafe, že nejspíš dva dny neusnu."

„Co ty škody?" naléhal Jackson, který si opět vzal hlavní slovo.

„Většina okresu byla bez proudu, ale všechno už opravili s výjimkou Pine Flats. Navíc popadala spousta stromů a řada domů má silně poškozenou střechu. Úplně se zřítila jen v jediném případě, na domě LeCroyových poblíž budovy střední školy. Slečna LeCroyová je těžce zraněná, momentálně leží v nemocnici."

„A co autonehody?"

Mladý Lowell věnoval šéfovi unavený pohled. „To se nedá ani spočítat!"

„Tak fajn. Omlouvám se, že jsem vám nemohl pomáhat."

„Mě spíš mrzí, že jsme se sem pro vás nedostali dřív, ale při takové bouřce by na řeku lezl jen úplný blázen."

„Však já taky nepočítal, že by někdo šel do tak nesmyslného risku. Koneckonců, nic mi nechybělo, jen jsem tu byl uvězněný."

„Ale tím jsme si nebyli jistí, zvlášť po tom, co nám Jo pověděla o Thanieli Vargasovi, jak sem vyrazil opilý a s brokovnicí. Jenže Thaniel vypadal v pohodě, vůbec nebyl nervózní nebo tak něco, a hrál si na hloupého, přesvědčoval nás, že tady nahoře vůbec nebyl a vás dva že očkem nezahlídl."

„Vy jste na něho narazili?" podivil se Jackson. Zavrtěl hlavou, protože to nedávalo smysl.

„Pomáhal nám odtáhnout padlý strom ze silnice. No ale, nakonec jsme si domysleli, že vás docela obyčejně zdržela bouřka. Na druhou stranu jsme nechtěli riskovat, protože jsme neměli jistotu, jestli se vám náhodou něco nestalo, tak jsme se rozjeli sem, abychom se po vás poohlídli."

Jackson jen ohromeně potřásal hlavou. V životě by ho nenapadlo, že zrovna Thaniel bude schopný takové drzosti; možná že svoji přitroublost spíš hrál, protože z toho těžil

leckterou výhodu. Pokud je to tak, bude ho muset brát vážněji než dřív. Zamířil k molu, podal Alvinovi brokovnici a nastoupil do člunu. Pak se obrátil, brokovnici si zase vzal a zamával směrem k domu. „Díky za pohoštění, slečno Jonesová!“

„Rádo se stalo!“ zavolala s úsměvem. Objímala se zkříženými pažemi kolem nahých ramen, protože ranní chlad stoupající z mokrého leza byl nepříjemně lezavý. Zamávala člunu s trojčlennou posádkou na rozloučenou a honem se vrátila do domu.

Jackson se uvelebil na sedátko. „Koukám, že slečnu Jonesovou znáte dost dobře,“ prohodil. Zvědavost byla silnější než on.

„No jasně,“ přisvědčil Lowell a opatrně vedl člun mezi víry rozvodněné řeky. „Chodili jsme spolu do školy –“

Tak logická a přízemní odpověď Jacksona zaskočila. Nejradši by si vrazil pohlavek. Ale samozřejmě že Lilah chodila do školy. Nemohla strávit celý život zalezlá v lese jako jezevec. V duchu si představil malou vážnou Lilah, jak sedí v člunu, u nohou batoh plný učebnic, a statečně se plaví do školy a ze školy za každého počasí.

Cistě pro jistotu ledabyle nadhodil: „Propána, ale jak se do školy dostávala? Vždyť to je dálka!“

„Člunem,“ odpověděl Alvin podle očekávání. „Vozil ji její tatík. Vysadil ji na molu v parku, odtud je ke škole nejblíž. Když bylo hezké počasí, doprovodil ji až do školy, no, a když se čerti ženili, zastavil se tam učitel a svezl ji autem.“

Přinejmenším si nemusím dělat starosti, že malá Lilah chodila sama z parku až do školy, pomyslel si Jackson s úlevou. Její otec dbal o dcerčino bezpečí a nebral nic na lehkou váhu. Ačkoliv – proč by si připouštěl starosti kvůli dávné minulosti, to si Jackson vážně neuměl vysvětlit.

Po proudu řeky pluli mnohem pomaleji, než když se předchozího dne hnal plnou rychlostí za Thanielem. Po vzedmuté hladině plula spousta svinstva, drnů i tlejících kmenů a podobně, takže museli postupovat co nejopatrněji. Jackson doufal, že u mola uvidí oba ukradené čluny, ale čekalo ho zklamání.

„Moc by mě zajímalo, co Thaniel provedl s člunem Jerryho Watkinse," zavrčel.

„Těžko říct," pokrčil Lowell rameny. „Ten zatracený idiot ho nejspíš pustil po řece. Jerry bude vyvádět jak blázen, dejte na mě. Ten člun měl radši než vlastní děti."

Nu ale, přinejmenším bude Jerry Watkins mít na svůj člun pojistku; Jackson by se moc divil, kdyby totéž platilo i pro Lilah. Propána, kde sežene nový? V duchu si bleskově vybavil zůstatek na svém bankovním účtu; nu, nějak by se to dalo zařídit. Ať tak či onak, zítra Lilah bude mít k dispozici člun – buď svůj, a kdyby nebyl k nalezení, dostane nový. Jackson se nedokázal smířit s představou, že by ta statečná mladá žena zůstala odříznutá od světa, i když nepochyboval, že je dost silná i bláznivě kurážná, aby do města došla lesem i po svých. Potíž však byla v tom, že to byla zacházka dobře dvacet třicet kilometrů dlouhá. Co kdyby se jí cestou udělalo zle, nebo co kdyby se doma nešťastnou náhodou poranila? Prokristapána, vždyť si sama seká dříví! Při představě, jak jí sekera vyklouzne a zasekne se jí do nohy, ho zamrazilo v zádech.

Ještě nepoznal člověka, který by tak rychle začal hrát tak důležitou roli v jeho životě. Před čtyřiadvaceti hodinami neměl o její existenci ani potuchy. Pouhé dvě hodiny po jejich seznámení se s ní ocitl v posteli a v jejím objetí strávil nejerotičtější, nejsmyslnější noc svého života. Vyvrcholil tolikrát, že na další erekci si nejspíš počká hezkou řádku dní. Pak si však představil Lilah, jak na něho čeká, a náhlý výtrysk žáru v rozkroku mu prozradil, že se pořádně přepočítal. Chvatně se myšlenkami vrátil ke všedním povinnostem, aby se před podřízenými neztrapnil.

Watkinsova dodávka i s připojeným přívěsem stála pořád na stejném místě, kde ji Charlottě zaparkovala. No, zaplať bůh, že během bouře nespadl na vůz žádný strom. To už by byl vrcholný výsměch dobrému skutku. Jackson se pozorně rozhlédl, ale na parkovišti se válelo jenom pár ulomených větví, nic horšího.

Lowell přirazil s člunem k molu a Atkins vyskočil ven s provazem k ruce. Sotva byl člun uvázaný, Jackson vystoupil, a zatímco oba jeho zástupci zabezpečovali člun a brali si z něj

zbraně, zkoumal okolí. Včera tady byl poprvé a ve spěchu neměl čas všímat si detailů, natož aby si je vtiskl do paměti – každý správný šerif se snaží znát svůj okrsek co nejpodrobněji, protože nikdo nemůže odhadnout, kdy a zda se mu to jednou bohatě nevyplatí. V mnoha situacích je třeba vydávat rozkazy na dálku, a potom je proklatě důležité, aby měl přesnou představu, kde se problém odehrává.

Překvapilo ho, že na to, jak je zdejší přístavní molo izolované a skoro neužívané, parkoviště vypadá nečekaně prostorně. I když… je skutečně tak málo užívané? Celá plocha byla dobře udržovaná, nikde ani stopa po trávě či plevelu. V hlíně se rýsovaly stopy mnoha odlišných pneumatik, rozhodně by jich tu tolik nečekal. Vzhledem k tomu, co Jo tvrdila – že nejlíp se rybaří níž po proudu řeky – to bylo poměrně zvláštní.

Lowell s Alvinem zatím zručně vytáhli člun z vody a teď nacouvali k molu s vlastním přívěsem – Jackson předpokládal, že si ho půjčili od hasičů nebo od záchranářské jednotky. Kromě dodávky sem přijeli i s osobním autem, a ačkoliv se tu od včerejšího odpoledne vystřídalo celkem pět vozidel – jeho, Thanielovo, dodávka Charlottě Watkinsové a teď tahle dvě auta, stejně se v bahně parkoviště zachovaly otisky po nejméně dalších třech vozidlech.

Tak tedy, z jakého důvodu je u tak bezvýznamného říčního mola tak velký provoz? Rybaření tu není nic moc a hned za domem Lilah Jonesové je řeka už příliš mělká, než aby se po ní dalo jet člunem, ať motorovým nebo veslicí. Jackson se usilovně snažil přijít na logické vysvětlení tak velkého zájmu o zastrčený kout v pustině za městečkem. Jako prodloužená ruka zákona zvážil nejdřív možnost, že se tu scházejí dealeři drog a předávají si peníze a zboží, ale ihned tu teorii zavrhl. Bylo sem vidět zdálky, a i když Old Boggy Road nepatřila k nejrušnějším komunikacím na světě, přece jen tu občas projelo vozidlo. Jakoby na důkaz toho se na cestě objevila rozhrkaná dodávka místního farmáře, který od volantu zvědavě natahoval krk, aby zjistil, co se u mola děje zajímavého.

Kdepak, překupníci s drogami by si našli mnohem vhodnější místo, kde by nebudili tolik nežádoucí pozornosti. Takže… kdo sem jezdí, a proč?

Jackson zamířil k Lowellovi a Alvinovi. „Na tomhle molu je docela slušný provoz, co?“

„Dá se to tak říct,“ souhlasil Lowell.

„A proč?“

Oba na něho vyvalili oči. „Proč?“ opakoval nechápavě Alvin.

„Jistě. Proč ho používá tolik lidí? Sem nahoru si přece za rybařením může zajet jen někdo, kdo nezná řeku. Nemám pravdu?“

K Jacksonovu údivu se oba zástupci nervózně ošili a přešlápli jak provinilí žáčkové. Lowell si rozpačitě odkašlal. „No, hádám, že lidi odtud jezdí za Lilah.“

„Za slečnou Jonesovou?“ upřesnil Jackson, který chtěl mít jistotu, že ve zdejším kraji jiná Lilah neexistuje.

Lowell přikývl.

Jackson se rozhlédl po parkovišti a poznamenal: „Když vidím tu spoustu stop po pneumatikách, řekl bych, že na nedostatek společnosti si stěžovat nemůže.“ Zkusil si představit vytrvalý proud hostů, kteří po řece míří k Lilažinu osamělému domku, ale kdovíproč mu to nepřipadalo reálné.

„To asi nemůže,“ souhlasil Lowell. „Chodí za ní hlavně ženské, víte?“ Znovu si odkašlal. „Echm, uch – a občas i nějaký ten mužský, to se rozumí.“

„Ale jak to? Jaký mají důvod?“ Hlavou mu proletěla řada divokých dohadů. Marihuana? Neuměl si představit, že zrovna Lilah by pěstovala marihuanu, ale po pravdě, v té nedostupné divočině by pro to měla ideální podmínky. Ach ne, z toho ji vážně nemůže podezírat. A taky stejně tak může vyloučit možnost, že by Lilah dělala andělíčkářku, dnes jsou interrupce legální. Středověk už přece mají dávno za sebou. Kdepak, určitě se nejedná o nic ilegálního, protože jeho zástupci podle všeho dobře věděli, co se tady děje, a nehnuli prstem, aby tomu udělali přítrž. Takže to jediné, co ho napadlo, byl takový nesmysl, že se mu tomu ani nechtělo věřit.

„Propána, nechcete mi náhodou namluvit, že je vážně čarodějnice?“ Tohle si konečně dokázal představit, jak se člun za člunem vydává pro kouzla a amulety a lektvary. Lilah sice popřela, že by provozovala čarodějnictví, ale Jackson ze

zkušenosti věděl, že lidé lžou běžně a často i bezdůvodně. Při svém povolání měl s chronickými lháři co do činění dnes a denně.

„Kdepak, nic na ten způsob," ujistil ho Alvin chvatně. „Ale je něco na způsob babky bylinkářky a kořenářky.

Zkrátka, mluvíme tady o starém dobrém lidovém léčitelství. Však víte, masti a čaje a tak podobně."

Masti a čaje. Léčitelka. No ano. Bylo to tak očividné, že Jacksonovi nešlo na rozum, proč ho to netrklo hned v první chvíli. Zaplavila ho úleva. Nechal se unést poblázněnou fantazií a už z toho začínal mít hodně divný pocit. Právě ji objevil, ženu, která ho přitahovala v každém směru, a nesnesl by pomyšlení, že má prsty v něčem podezřelém či přímo nekalém. I když zatím netušil, kam až ten vztah s Lilah povede, byl odhodlaný dát mu každou myslitelnou šanci.

„Právě tak si Lilah vydělává na živobytí," vysvětloval Lowell. „Lidi si od ní kupujou bylinky a vůbec. A můžete mi věřit, že řada z nich jde dřív za ní než za doktorem, protože jim skoro vždycky přesně vysvětlí, co je s nimi v nepořádku, a kolikrát ty potíže vyléčí i bez operací a zbytečné chemie."

Jackson měl chuť se bláznivě rozesmát. Honem se však ovládl, z člunu si vyndal neprůstřelnou vestu a brokovnici a oznámil: „Ze všeho nejdřív si došlápneme na Thaniela Vargase. Protože, i kdybychom ty čluny dostali nazpátek v pořádku a Jerry Watkins náhodou neměl chuť podat trestní oznámení, rád bych toho grázla vyděsil nejmíň na deset let dopředu."

8.

Velmi rychle zjistili, že Thaniel Vargas není nikde k nalezení. Jackson usoudil, že si někam zalezl a hodlá v úkrytu počkat, až ty průšvihy, které si nasekal, vyšumí z nejhoršího. A vzhledem k tomu, že v okrese bylo po ničivé bouři pořád ještě hodně co dělat – v Pine Flats dosud nešel proud, na silnicích ležely popadané stromy a byly tu i škody na domech – Jackson si nemohl dovolit marnit příliš času i cenných pracovních sil na pátrání zrovna po tom vychytralém lumpovi. Však on časem vyleze z nory sám.

Pravda, nejvíc ze všeho toužil skočit zpátky do člunu a vrátit se proti proudu k Lilah, ale pro tento den to nepřicházelo v úvahu. A kromě potíží, které zavinila bouře, tu pořád ještě naplno řádilo šílenství kolem modrého měsíce. Ráno u soudu ruply nervy nějaké ženské, která měla přijít o řidičský průkaz za opakované překročení povolené rychlosti, a husa hloupá se snažila trestu uniknout tím nejhloupějším způsobem, a sice že soudci vyhrožovala fyzickou likvidací a rovnou mu zkusila jednu vrazit, čímž si navrch vykoledovala obvinění z útoku na veřejného činitele. Bude nakonec ráda, když vyvázne jen s podmínkou. Jackson zaboha nedokázal pochopit, proč by příčetný člověk nemohl vydržet tři měsíce bez řidičáku a propříště si dávat pozor na dopravní předpisy, když si průšvih zavinil sám, a proč takovou prkotinu dožene až k záznamu v trestním rejstříku a nebetyčné ostudě! Nicméně, celý ten spor si vyžádal jeho několikahodinový osobní zásah, kdy musel zajet k soudu, ženu oficiálně zatknout a vsadit ji do cely, potom čekat na jejího advokáta, sepsat protokol o jejím činu a podat zpátky k soudu návrh na její propuštění na kauci. Celou tu dobu byl

jako na jehlách, protože potřeboval být na stovce jiných míst, kde by byl nesrovnatelně užitečnější.

Domů se dostal až o půlnoci, utahaný jako pes, špinavý a celý rozbolavělý touhou po Lilah. *Potřeboval* Lilah, potřeboval její nepředstíranou upřímnost a poklid jejího domova, který byl v tak ostrém protikladu k hektické náplni jeho pracovních dní. Znal se s ní jen kratičce a nebyl si vůbec jistý, jestli je spojuje něco víc než ta jediná noc společných sexuálních zážitků, za kterou stejným dílem jako vzájemná přitažlivost mohly i okolnosti. Ale na druhou stranu byl její první milenec, její jediný milenec; a Lilah rozhodně nebyla typ ženy, která by si potrpěla na jednorázové úlety nebo brala sex jako nezávazné potěšení. Pro ni mělo jejich milování hluboký, dalekosáhlý význam. A milování s Lilah mělo hluboký význam i pro něho. V každém případě pro něho znamenalo nesrovnatelně víc než všechny jeho předchozí milostné zkušenosti dohromady.

Lilah byla výjimečná: čestná, vtipná, se schopností ironie, která mu byla sympatická, a energická, soběstačná. A navíc mu připadala i ďábelsky přitažlivá, s tím pružným sexy tělem, žensky svalnatým, a s oblakem temných kučer, které ho zrovna vybízely, aby se do nich zabořil oběma rukama.

A ačkoliv byl její první milenec, v posteli se nezalekla ničeho, co po ní žádal nebo to třeba jen naznačil. Ve všem mu vycházela vstříc na půl cesty, vychutnávala všechno, co s ní prováděl, i co prováděla ona s ním. Neuměl si představit, že tak samozřejmé a hluboké potěšení by ho někdy mohlo znudit.

Až doteď mu jeho vlastní domov vyhovoval přímo ideálně. Byl to starší dům s vysokými stropy a zrezivělým vodovodním potrubím, ale on nechal kompletně předělat koupelnu i kuchyni. Nebyl sice dvakrát velký fanda do vaření, zdálo se mu to logické. V ložnici stála postel, v které měl dost místa, ne jako v té Lilažině příliš krátké a příliš úzké posteli. Museli spát jeden na druhém, když konečně usnuli – což nebyla příliš velká oběť. Líbilo se mu, když na něm ležela, pokud zrovna neležel on na ní.

Ale teď mu dům připadal… prázdný. A hlučný. Až dnes si uvědomil, kolik hluku vydává lednička a bojler, a šumění

klimatizace přehlušilo noční zpěv cikád a občasné ptačí začiřikání.

Toužil po Lilah.

Ale neměl jinou možnost než si dát studenou sprchu a zalézt do velké, studené, prázdné postele, kde pak ležel celou věčnost s otevřenýma očima, rozbolavělým tělem a očima pálícíma únavou a myslel na ten první spalující a elektrizující okamžik, kdy vnikl do jejího těla. Ta vzpomínka u něho vyvolala tak mocnou erekci, že zasténal a snažil se zaplašit všechny myšlenky na sex. Jenže pak se mu vybavila její ňadra, připomněl si, jak se jí nalévaly bradavky nejprve pod halenkou, pak pod jeho prsty a nakonec v jeho ústech, jak přitom sténala a jak se zasvíjela, když do ní opět vnikl.

Po celém těle ho zalil pot, ani běžící klimatizace ho nedokázala ochladit. Nakonec tlumeně zaklel, vstal a dopřál si další studenou sprchu, tentokrát hodně dlouhou. Ve dvě hodiny po půlnoci se mu konečně podařilo usnout, ale vysloužil si tím další erotické sny. Probudil se roztoužený po Lilah ještě víc než před usnutím.

V osm hodin dvacet jedna minut našli v řece bezvládné tělo Thaniela Vargase. Nebyl problém zjistit, o koho jde, protože v kapse džínů měl pořád ještě zastrčenou peněženku a dokonce i plechovku žvýkacího tabáku. Ovšem nebýt těch dokladů, nedokázala by ho identifikovat ani vlastní matka, protože přímo do obličeje dostal plný zásah z brokovnice, který mu urazil polovičku hlavy.

„Podle mě není mrtvý moc dlouho," prohodil koroner, jenž po Jacksonově boku sledoval, jak jeho zástupci balí bezvládné tělo a odvážejí ho na patologii. „Dravé želvy a ryby se na něm ještě nestačily pořádně podepsat. Po dešti teče řeka rychleji, proto se držel na hladině, a taky se mu do košile zapletla suchá větev a nedovolila, aby se potopil."

„Takže, jak dlouho to může mít za sebou?"

„Zatím jen hádám, Jacksone, víc budu vědět po pitvě, ale řekněme… zhruba dvanáct hodin. Naposledy ho viděli předevčírem večer, takže to asi nebude víc než půl dne."

Jackson zíral na řeku a v útrobách mu sílila nevolnost, protože náhle měl jasno. Zcela jasně viděl Lilah, jak vraždí Thaniela pohledem a říká mu: Jsi mrtvý! Mrazivým lhostejným tónem, který působil mnohem zlověstněji, než kdyby na něho ječela na celé kolo. A teď Thaniel *je* skutečně mrtvý, zabila ho rána z brokovnice. A Lilah brokovnici má. Je možné, že se Thaniel včera vrátil k jejímu domu, aby se ji pokusil zaskočit ve chvíli, kdy jí šerif zaručeně nepřijde na pomoc? Splnila Lilah svou hrozbu hned při nejbližší příležitosti, která se jí naskytla?

Tohle by byl ještě ten nejlepší scénář, že Lilah se musela bránit. Ale i kdyby Thaniela odpráskla hned poté, co se znovu ukázal, Jackson by dokázal pochopit, že žena hluboko v pustině by nejdřív vystřelila a až potom kladla otázky, zvlášť kdyby narazila na darebáka, který po ní střílel teprve předchozího dne a rozhodně to nemyslel jako legraci. Moc by se divil, kdyby za těchto okolností okresní prokurátor vznesl vůbec nějaké obvinění.

Ovšem nejhorší scénář byl ten, že Lilah leží v kaluži krve ve svém domku, zraněná nebo dokonce mrtvá. Ta představa ho tak strašlivě vyděsila, až se mu udělalo mdlo a žilami se mu rozstříkla zběsilá panika.

„Hale, potřebuju ten člun!“ zahulákal na velitele záchranného týmu. Myslel tím samozřejmě člun, který použili, aby Thanielovo tělo vytáhli na břeh. Ani nečekal na odpověď a rovnou se k člunu rozběhl.

Hal zvedl hlavu a v pohledné tváři se mu neobjevil ani náznak údivu. „Jasně, šerife,“ přikývl. „Nemůžeme vám pomoct ještě v něčem?“

„Zajedu nahoru k domu Lilah Jonesové. Jestli se tam Thaniel znovu vrátil s brokovnicí, mohl ji poranit.“ *Nebo zabít.* Ale podobnou myšlenku si ihned zakázal ze strachu, že by ho dočista ochromila. Teď musí okamžitě jet za Lilah.

„Kdyby byla zraněná, bude potřebovat lékařskou pomoc a převoz. Zavolám pro další člun a vyrazím za vámi.“ Hal si od opasku vytáhl vysílačku a vyštěkl do ní několik příkazů.

Čluny záchranářů byly stavěny s důrazem na stabilitu, ne rychlost, což se v rozvodněné řece plné plovoucích trosek, větví a suti ukázalo jako výhoda, ale Jackson z rozvážného tempa

člunu málem vyletěl z kůže. Potřeboval se dostat k Lilah co nejrychleji. Zoufalství mu rozežíralo útroby jako kyselina, drásalo ho obavami, zda – pokud ji Thaniel skutečně postřelil – je vůbec ještě naživu, či zda každá vteřina, o kterou se opozdí, neznamená rozdíl mezi jejím životem a smrtí. Se střelnými ranami měl své zkušenosti; proklatě málo z nich způsobilo okamžitou smrt. Snad jenom rány do hlavy a do srdce jsou jediné, které mohou zabít rychle, ale ani u těch nelze sázet na jistotu.

Šílel při představě, jak Lilah leží v krvi, bezmocná, a život z ní zvolna vyprchává po kapkách, ale nemohl přestat, musel na to pořád myslet, protože dobře věděl, co se mohlo a může stát. V hlavě se mu míhaly jednotlivé výjevy a jemu se z nich dělalo pořád víc zle.

„Prosím. Bože, moc tě *prosím!“* modlil se hlasitě, vykřikoval slova do větru jako prosbu o vlastní život.

Cesta k Lilažinu domu se táhla celou věčnost, protože tentokrát navíc vyplul mnohem níž po řece, než když za ní vyrážel poprvé od Old Boggy Road. Musel uhýbat před plujícími větvemi a člun se párkrát otřásl, když narazil do ponořeného kmene. Dvakrát mu při tom nárazu vysadil motor, ale při prvním pokusu hned zase naskočil. Kdyby ne, Jackson by byl schopný skočit do řeky a zbytek cesty doplavat.

Konečně se před ním objevil její domek, uhnízděný pod stromy. S bušícím srdcem pátral pohledem po sebemenších známkách života, ale ráno bylo tiché, nehybné. Kdyby tu Lilah byla a kdyby byla zdravá, přece by při zvuku motorového člunu vyšla na verandu. Ale kde, probůh, je, pokud je zdravá? Neměla člun, neměla možnost, jak se odtud dostat.

„Lilah!“ houknul. „Lilah.!“ Musela být doma, ale v duchu zběsile doufal, že není, že si vyšla na procházku do lesa nebo si vypůjčila člun od někoho z té spousty hostů, kteří vyhledávali její dům kvůli bylinkám a čajům. Doufal – panebože, doufal, i když skoro všechno svědčilo proti – že ji něco odvedlo z domu, a ne že tam leží mrtvá či umírající.

Navedl člun přídí k molu a přehodil lano přes úvazek. *„Lilah!“*

S dupáním se pustil nahoru po břehu stejně jako před dvěma dny, ale hladina adrenalinu, která ho zahlcovala tehdy, byla proti dnešnímu peklu pouhé nic. Měl pocit, že mu shoří kůže na celém těle.

Skočil na verandu, pět schodů vzal jako jeden. Všiml si, že okna na téhle straně domu jsou netknutá. Prudce rozrazil síťové dveře a popadl za kliku. Nebylo zamčeno, dveře se zhouply směrem dovnitř.

Vpadl do chladivé zšeřelé chodby. Zvedl hlavu a zavětřil jak šelma pátrající po kořisti. Dům voněl stejně jako v jeho vzpomínkách: příjemně a vstřícně, ve vzduchu zůstávala vůně sucharů, zřejmě čerstvě napečených k včerejší večeři. Okna byla vytažená a sněhově bílé záclonky se třepetaly v lehkém ranním vánku. Žádný slizký pach smrti, žádný pronikavý, kovový pach čerstvé krve.

Lilah v domě nebyla. Poznal to předem, ale stejně pro jistotu nakoukl do všech čtyř místností. Měl dojem, že všechno je na svém místě.

Zadními dveřmi vyšel ven, oběhl dům a pátral po sebemenší známce proběhlého násilí. Nic. Slepice spokojeně zobaly a z hlíny vybíraly broučky a zrnka. Ptáci prozpěvovali. Zpod verandy se vybatolila Eleanor, břicho pořád ještě plné koťat. Shýbl se, aby ji pohladil, a přitom se nepřestával ostražitě rozhlížet kolem dokola. „Kdepak je, Eleanor?“ otázal se šeptem. Eleanor začala spokojeně příst a třela se mu hlavičkou o ruku.

„Lilah!“ zařval z plných plic. Eleanor se vylekala a vklouzla zpátky pod verandu.

„Už jdu!“

Hlas zněl slabě a vycházel odkudsi zpoza domu. Jackson se prudce obrátil a zadíval se mezi stromy. Les byl téměř neproniknutelný, Jackson nemohl tedy vyloučit, že stojí kousek od Lilah, a přesto ji nevidí.

„Kde jsi?“ křikl a chvatně se vracel k domu.

„Hned jsem u tebe!“ O dvě vteřiny později se vynořila z houští. V jedné ruce nesla košík a v druhé – brokovnici. „Slyšela jsem motor člunu,“ vysvětlovala v chůzi, „ale byla jsem dost daleko od domu a – uchmf!“

Zbytek věty se utopil pod zuřivým útokem jeho úst. Strhl ji k sobě skoro bezohledně, neschopný ji jen obejmout a políbit, nestačilo mu to. Nejradši by si ji rozpustil ve vlastním těle, aby se s ní nikdy nemusel rozloučit, aby se nikdy nemohla od něho vzdálit ani na centimetr. Nic se jí nestalo. Byla živá, nezraněná, v pažích svíral svou hřejivou a životem sršící Lilah. Vítr jí čuchal jemné kučery na spáncích. Vpíjel do sebe její vůni, svěží a jemnou, ženskou až k zešílení. A navlas stejně i chutnala a ústy odpovídala jeho polibkům. Slyšel, jak košík i brokovnice dopadly na zem, a potom ho objala kolem krku a tiskla se k němu, jako by ho už nadosmrti nechtěla pustit. Kolébali se ve vzájemném objetí, které už dávno nebylo pouhým tělesným spojením, ale vypovídalo o splynutí přesahujícím všechny projevy vzájemného citu i přitažlivosti. Jackson cítil, že Lilah ho povznáší nad jeho já. Už nebyl sám, nebyl jedinec, individualita – byl dva a cítil se stonásobně obohacený.

A pak jím projela tělesná touha jako plamenný meč, zrodila se z propastného strachu a bolestné úlevy, ale v mžiku se dožadovala ukojení, které by oslavovalo život a jeho krásu. Drsně jí začal škubat oblečením, serval jí džíny i spodní kalhotky a zvedl ji do náruče.

„Ach Jacksone?“ Lilah měla hlavu ochable zvrácenou dozadu, jako by už předem podlehla vyčerpání z milostného boje. „Pojď, zajdeme dovnitř –“

„Nevydržím čekat!“ zamumlal dravě a zády ji opřel o kmen stromu. Pozvedl ji a Lilah mu ovinula stehna kolem pasu, jako by automaticky pochopila, která poloha je pro tak chvatné pomilování nejvhodnější. Zběsile si rozepnul opasek a třesoucí se rukou stáhl zip poklopce. Sotva mu nedočkavý penis vyskočil do dlaně, jediným prudkým dlouhým pohybem ho vnořil do Lilažina těla. Byla rozpálená a vlhká a pevně ho svírala, jako by ho objímala i lůnem. Nebyla na něho připravená, zaslechl, jak tichounce sykla, ale nedokázal se zarazit. Vyklouzl z ní a znovu se do ní zabodl, jako by svou stravující vášní trestal svůj předchozí děs, jako by se chtěl ujistit, že Lilah není pouze prchavý sen, jen lesní víla utkaná z jeho představ, ale že je skutečná, z masa a kostí, a že ji jenom tak něco nezničí – ani drsný tělesný chtíč dvoumetrového obra.

Stačilo pět těch šílených pohybů a začal vrcholit, tělo se mu v křečovitých záškubech zmítalo na jejím, jako by jím probíjel elektrický proud, zmocnila se ho závrať a před očima se mu rudě zatmělo, ale úlevné křeče polevovaly jen velmi zvolna, až nakonec se změnily v jemné jiskřivé výboje slasti. Ztěžka se zhroutil na její tělo, přimáčkl ji ke kmeni, takže nebyla schopná pohybu. Nohy se mu třásly slabostí a mocně pumpující plíce nestačily okysličovat vyčerpané tělo. „Miluju tě," pošeptal Lilah bez rozmýšlení. „Ach bože, tolik jsem se o tebe bál!"

Zvedla ruce z jeho ramen, uchopila ho za spánky, hladila ho, laskala a pokoušela se ho ukonejšit. „Jacksone? Stalo se něco? Pověz mi to! Nesmíš mě takhle děsit!" Jackson si překvapeně uvědomil, že zatímco on předtím umíral strachy o Lilah, ona teď prožívá podobnou úzkost kvůli němu. Bylo to nezvyklé. Vzhledem ke svému statnému tělu i schopnostem nevěřil, že by měl někdy mít o sebe strach – a ze stejných důvodů se o něho většinou nestrachovalo ani jeho okolí. Matka, ta možná, ale to je něco jiného. Ta by se o syna zákonitě bála i v případě, že by byl nezranitelný a nesmrtelný.

Ale navíc byl v šoku i nad tím, co sám právě řekl. Najednou nenacházel vhodná slova, kterými by Lilah odpověděl. Vyznání lásky z něho vyvřelo jako gejzír lávy, v přetlaku citů, s kterými rozum neměl vůbec nic společného. Lásku ještě nevyznal žádné ženě, když nepočítal bláznivé středoškolské románky, kdy se zamilovával jako na běžícím pásu a každý nový vztah považoval za osudový.

Ale pochopil, že je to pravda, a to vědomí ho šokovalo skoro stejně, jako když svoje vyznání zaslechl. Ano, miloval ji. On, Jackson Brody, se *zamiloval.* Všechno se událo tak rychle, že to ani nestačil domyslet a promyslet, nestačil si zvyknout. Kdyby si do života pronikali postupně, snad by rozumově stačil držet krok s city. Takhle mu logika tvrdila, že tak rychle se přece zamilovat nemohl; city pro změnu tvrdily, že logiku vem čert, protože ji *miluje*. Tečka.

„Jacksone?"

Pokusil se odpoutat od toho emocionálního zmatku, z muže zmítaného láskou a hormony se přepnout na šerifa, jenž se řídí výhradně racionálním úsudkem v mezích pevně daných

předpisů. Přijel za Lilah především proto, že našli zavražděného člověka. Na to ovšem stačil už dávno zapomenout, protože hlavní pro něho byla tahle žena, a vedle ní všechno vyhledalo a ztrácelo na významu. Dokonce i policejní vyšetřování. Bože, co se to s ním děje?

Náhle si uvědomil, že všechno je naprosto přirozené. Vždyť pořád ještě byl v jejím těle, nestačil se vzpamatovat z oslepivého orgasmu a vysíleně se opíral o strom a tedy i o Lilah, celou vahou svého těla ji tiskl k drsnému kmenu. Kolem zpívali ptáci, hustou klenbou listí se prodíralo zářivé slunce a na kůži jim vykreslovalo zlatavé pohyblivé skvrny.

„Omlouvám se," vydechl konečně. „Nebolel jsem tě?" Kajícně si přiznával, že do ní vnikl s přehnanou drsností a bez ohledu na to, že ještě nebyla vzrušená a připravená.

„Trošku." Hlas měla neuvěřitelně mírný. „Zpočátku. Ale potom se mi to líbilo."

Nedůvěřivě si odfrkl. „Kdepak, to se ti mohlo jen těžko líbit. Hádám, že jsem nevydržel ani pět vteřin." Šerif se pořád ještě neobjevil, zatím měl rozhodující slovo vzrušený zamilovaný muž.

„Líbila se mi *tvoje* rozkoš." Políbila ho na krk. „Přiznám se, že to je docela… povznášející."

„Byl jsem vyděšený k smrti," přiznal se bez vytáček.

„Vyděšený? Proboha z čeho?"

Konečně, s hanebným zpožděním, v něm vztyčil hlavu šerif. Jackson si uvědomil, že těžko může Lilah vyslýchat ohledně Thaniela, dokonce ani sám odpovídat, dokud jsou spolu v téhle pozici. Jemně se od ní odtáhl a napřímil se, aby ji opatrně spustil na zem. Bylo znát, že nohy si od jeho pasu odmotává jen neochotně a s lítostí. Ale pak stáli proti sobě a trochu rozpačitě sklopili pohled ke své polonahotě, která na denním světle vypadala docela komicky.

„Radši bychom sebou měli hodit," prohlásil Jackson, sebral Liliažiny džíny a podal jí je. Pak si upravil vlastní kalhoty a zastrčil košili za opasek. „Mládenci od záchranářů tu budou každou chvíli."

„A proč zrovna záchranáři?" vykulila Lilah oči.

S odpovědí počkal, dokud se neoblékla. „Měl jsem strach, že jsi zraněná, jestli ne něco horšího.“

„A proč bych měla být zraněná?“ Bylo zřejmé, že Lilah vůbec nic nechápe.

Jako muž si hnusil představu, že ji podrobí výslechu. Ale jako šerif si uvědomoval, že to udělat musí, jinak by neměl jinou možnost než složit funkci. „Dnes ráno jsme objevili tělo Thaniela Vargase.“

Lilah ztuhla a zvedla hlavu k Jacksonovi, ale kdovíjak poznal, že ho nevidí, že má pohled obrácený dovnitř. „Věděla jsem, že umře,“ vydechla po chvilce.

„Ale on *neumřel,*“ opravil ji Jackson. „Byla to vražda. Někdo ho střelil brokovnicí rovnou do obličeje.“

Lilah se vynořila z vnitřního světa a probodla Jacksona pronikavě zelenýma očima. „A ty si myslíš, že jsem to udělala já,“ řekla.

9.

„Bál jsem se, že se vrátil a že jste po sobě začali znovu střílet. Málem jsem se zbláznil z představy, že tě tu najdu mrtvou nebo zraněnou.“ Když se uvážilo, jak hrozně byl vyšokovaný, hlas mu zněl až neuvěřitelně věcně.

Lilah jen zavrtěla hlavou. „Thaniela jsem neviděla od chvíle, kdy před tebou utekl a sebral ty čluny. Samozřejmě ti to nemůžu nijak dokázat.“

„Lilah.“ Popadl ji za ramena a lehce s ní zalomcoval, aby pořádně vnímala, co jí bude vykládat. „Ty si podle všeho představuješ, že jsem tě přijel zatknout pro vraždu. Jdi ty, hlupáčku. Lásko, i kdybys ho skutečně zabila, tak po tom všem, co se tady stalo, by tě žádný prokurátor neobžaloval ze zločinu. Přinejmenším ne zdejší prokurátor. Ale já nevěřím, že bys dokázala zavraždit kohokoliv, dokonce ani Thaniela ne, i když to byl bezcenný příživník a surový idiot bez špetky svědomí. Pokud mi tvrdíš, žes ho nezastřelila, tak ti věřím.“ Už zase v něm hlavní slovo převzal muž a šerif se marně snažil zachovat objektivní odstup, ačkoliv to byl marný boj. Jakmile šlo o Lilah, žádný odstup prostě nepřicházel do úvahy.

Třeštila na něho oči přetékající údivem. Během zlomku vteřiny pochopil, že když jí předtím tak nečekaně vyznal lásku, nevěřila mu. A proč by měla? V žáru vášně muži vyznávají lásku jako na běžícím pásu, ne? Vždyť se navzájem neznali ani dva dny! Jackson si palčivě uvědomil, že Lilah mu vyznání lásky neoplatila, ale tenhle problém musí zatím počkat.

„Ale jedna věc mi stejně pořád vrtá hlavou. Předevčírem ses na toho grázla podívala a prohlásila jsi: ‚Jseš mrtvej‘, a vyděsilas ho k nepříčetnosti.“ Na nic se neptal, nevymáhal od ní

vysvětlení. Chtěl jediné, a sice aby se zamyslela, zda by mu přece jen něco neměla říct.

Zaskočilo ho, že zesinala jako stěna. Ucouvla od něho a zadívala se na řeku. „Prostě jsem to – věděla," přiznala po chvíli váhání. Hlas jí zněl nejisté, přiškrceně.

„Věděla? Ale jak?"

„Jacksone, já –" Odvrátila se, ale vzápětí se opět postavila tváří přímo k němu. Pozvedla bezmocně paže a hned je zase nechala klesnout k bokům. „Když já nevím, jak to vysvětlit."

„Srozumitelně. Víc po tobě vážně nechci."

„Prostě vím, co se stane. Mívám takové záblesky."

„To si neumím představit."

Znovu jen bezmocně pokrčila rameny. „No, není to žádné vidění nebo tak něco. Ve skutečnosti nic *nevidím.* Je to spíš intuice, ale hodně intenzivní."

„Takže tys měla záblesk o Thanielovi?"

Přikývla. „Podívala jsem se na něho, když jsem vyšla na verandu, a zčistajasna jsem si byla jistá, že brzy umře. Samozřejmě jsem netušila, že ho někdo zabije. Zkrátka šlo o to, že… že už brzy nebude mezi živými."

Jackson si promnul zátylek. Zdálky slyšel vrčení blížícího se motorového člunu. K domu se zvolna blížili členové záchranářského týmu.

„Nikdy jsem se nespletla," dodala Lilah skoro omluvně.

„Neboj se, nikdo se nedozví, s čím ses mi právě svěřila," slíbil jí vážně. Cítil, že jde o slavnostní okamžik. „Nechám si to navždycky jenom pro sebe."

Lilah sklopila hlavu a Jackson si všiml, že ustaraně zkrabatila spodní ret. Dokonale chápala, jaké ho trápí dilema.

Po chvilce k němu vzhlédla a napřímila se v ramenou. „Nesmíš zanedbat svou pracovní povinnost. Těžko si to můžeš nechat pro sebe a zůstat dobrým šerifem."

I kdyby už nevěděl, že ji miluje, zamiloval by se do ní právě v tomhle okamžiku. A náhle pochopil ještě něco. „To kvůli těm ‚zábleskům' tě Thaniel považoval za čarodějnici?"

Věnovala mu kratičký lítostivý úsměv. „Když jsem byla malá, nedokázala jsem udržet tajemství. Všechno jsem vyžvanila."

„A to ho vyděsilo, co? A všichni ti lidé, co za tebou chodí, abys je uzdravila – to se na ně prostě podíváš a záblesk ti prozradí, co je s nimi v nepořádku?“

„To samozřejmě ne,“ namítla vylekaně. Vzápětí krvavě zrudla. „Je to jinak.“

Její nečekaný ruměnec ho zaujal a současně lekal. „Jak jinak? Jak to myslíš?“

„Budeš si myslet, že jsem cvok,“ hlesla zoufale.

„Ale sexy cvok. Tak pověz.“ Teď promluvil částečně i jako šerif, přísně, ale chápavě.

„Vidím aury. Pochop, barvy, které obklopují každého člověka. Dokonce vím i to, co která barva znamená, a když je někdo nemocný, vidím kde je problém a jak ho odstranit. A taky poznám, kdy dokážu pomoct já a kdy je lepší poslat nemocného k doktorovi.“

Aury. Jackson litoval, že si nemá kam sednout. Slyšel a četl už ledacos o těch bylinkářských a léčitelských a jogínských a vůbec duchovně zaměřených vědách a pavědách, ale teď si byl jistý, že právě tím ho Lilah zkouší obalamutit. V životě neviděl kolem nikoho ani náznak barevné aury, nikdy se nesetkal s důkazem její existence.

„O těch aurách jsem nepověděla ještě nikomu,“ pokračovala Lilah roztřeseným hlasem. „Ostatní si zkrátka myslí, že jsem… léčitelka, jako byla moje maminka. Ale ta taky viděla aury. Vzpomínám si, jak mi jako maličké vysvětlovala, co která barva znamená. Díky tomu umím poznat nejenom to, jaký člověk je, ale i co ho v dohledné době čeká.“ Chvatně se ohlédla po řece, kde se v dohledu vynořil motorový člun. Do očí jí vhrkly slzy. „Ty máš neuvěřitelně krásnou auru,“ přiznala šeptem. „Tak čistou a sytou a ryze zdravou. Hned při prvním pohledu na tebe mi bylo jasné –“

Nedořekla a on na ni nenaléhal. Člun záchranářů přistál u malého mola a dva muži chvatně vyskočili na břeh. Jedním z nich byl Hal, který se osobně přijel přesvědčit, zda tady nebudou mít záchranáři spoustu práce, druhý muž, hubený čahoun, byl ošetřovatel z nemocniční pohotovosti, kterého Jackson znal od vidění, ale jeho jméno si nepamatoval.

Ale Lilah se s ním zřejmě znala blíž. Vyšla ze stínu stromů na mýtinu a zamávala oběma příchozím na uvítanou.

Oba záchranáři mávání opětovali. „To jsem vážně rád, že jsi v pořádku!“ křikl na ni Hal cestou od mola.

„Všechno je prima, díky. Ale Thaniel se tady včera neukázal.“

„Jasně, to už taky víme.“ Pohlédl za Lilah na Jacksona. „Odjel jste přesně minutu předtím, než jsme se to dozvěděli, šerife. Ještě pořád se z toho nemůžu vzpamatovat.“

„Proboha, vzpamatovat se z čeho?“

„Sotva jste zmizel za zatáčkou, přijel k nám Jerry Watkins. Zrovna jsme spouštěli člun na vodu. Můžete mi věřit, že Jerry vypadal jako oživlá mrtvola, no, jako kdyby měl za sebou týdenní flám. Podíval se na vůz, kde leželo Thanielovo tělo na nosítkách ve vaku, a rozbrečel se jako malý kluk. Byl to totiž on, kdo Thaniela sejmul, šerife. Dupnul si na Thaniela kvůli svému člunu, no a přece víte, co byl Thaniel zač, ten trouba prostě nevěděl, kdy hodit zpátečku, a tak Jerrymu povídá rovnou do očí, že ten podělanej krám potopil. Promiň, Lilah. Jerry ten člun měl jako oko v hlavě. Podle toho, co říkal Jerry, ruply mu nervy, popadl z dodávky brokovnici a rovnou to do Thaniela našil.“

Po letech služby u policie už Jacksona nemohlo nic moc překvapit, a po pravdě, nebyl překvapený ani teď, protože se běžně stávaly ještě hloupější a zbytečnější tragédie. No jasně, na Jerryho Watkinse měl pomyslet ze všeho nejdřív. A navíc, druhý úplněk byl teprve na ústupu, takže ještě pár dní se budou odehrávat lecjaké podivnosti. Přesto měl pocit, jako by z něho spadl obrovský kámen. Jerry Watkins přicházel v úvahu jako hlavní podezřelý, protože každý věděl, že člun doslova zbožňoval. Jenže on se natolik soustředil na Lilah, že nedokázal vnímat jiná fakta.

„Posadil se na zem a položil si obě ruce na hlavu, aby ho vaši zástupci mohli bez potíží zatknout. Hádám, že tohle divadýlko viděl v televizi,“ dodal Hal.

Nu, takže případ nejnovější vraždy byl vyřešený ještě dřív, než vůbec vypuklo pátrání a hlavně než se stačil proměnit ve skutečnou záhadu. Přesto ho zarazil jistý drobný detail, který

mu do celé mozaiky logicky nezapadal. Obrátil se na druhého muže. „Ale když jste věděli, že Lilah je v pořádku, protože Thaniel se za ní nevrátil, tak proč jste přijel tady s Halem?“

„Přijel za mnou,“ vysvětlila Lilah a potřásla hlavou. „Poslyš, Cory, tady moje bylinky nepomůžou. Máš žlučové kameny a to se bez operace neobejde. Zajdi si u vás na internu, a až tě vyšetří, určitě skončíš na chirurgii.“

„Ále, čert tě vem, Lilah, vždyť jsem ti ještě ani nestačil říct, co mě trápí! Jak můžeš znát moje příznaky?“

„No, no, jdi ty, proč bys mi měl něco povídat, mně stačí, jak vypadáš. Po každém jídle to bolí, jako bys snědl žiletky, viď? Ale ty ses především bál, jestli nemáš něco se srdcem, že?“

Cory se nešťastně ušklíbl. „Ale to přece nemůžeš vědět!“

„Jenom to odhaduju. Hele, co nejdřív se nech vyšetřit. V naší nemocnici jsou spolehliví doktoři, ale jestli chceš,dám ti jméno výborného chirurga v Montgomery. Každopádně ta operace dopadne dobře, takže můžeš být klidu.“

„No tak jo,“ přitakal Cory zasmušile. „Pochop, sliboval jsem si, že to bude třeba obyčejný žaludeční vřed a ty mi na něj naordinuješ nějaký léčivý čaje.“

„Smůla. Musíš na operaci.“

„Normálka. Jako vždycky jsem smolař.“

„Nu, tak tenhle problém jsme tedy vyřešili,“ zabručel Hal. „Radši se honem vrátíme, protože v Pine Fiat máme pořád ještě práce nad hlavu. Objevíte se brzy, Jacksone?“

„Za minutku,“ potvrdil Jackson. Všiml si, že Hal na něho spiklenecky zamrkal, a vyložil si to jako důkaz, že starší muž si domyslel, že mezi šerifem a Lilah se něco děje. Upřímně řečeno, Jacksonovi bylo jedno, jestli o nich bude klevetit třeba celý okres.

Spolu s Lilah sledoval, jak oba muži nasedají opět do člunu a vyrážejí po proudu řeky zpět k městu. Jackson přimhouřil oči před ostrým sluncem. „Tak ty říkáš, že vidíš aury?“ Čert aby to vzal. Přece jí uvěřil, že má záblesky jasnozřivosti, tak proč by jí nemohl věřit i ty aury? Když člověk někoho miluje, pomyslel si, dokáže se smířit se spoustou věcí, nad kterými si nikdy nelámal hlavu. Jen tak pro jistotu se zeptá v nemocnici, jak dopadla Coryho diagnóza, ale kdoví proč si už teď byl jistý, že

Lilah má pravdu. Aura jí mohla sloužit k diagnóze lidského těla i duše stejně dobře jako jiné prostředky.

Vzala ho za ruku a pevně stiskla. „Už jsem ti řekla, že máš nádhernou auru. Pravděpodobně bych tě milovala jen kvůli tomu, co z ní dokážu vyčíst. Ale hned při prvním pohledu na tebe jsem navíc zažila záblesk jasnozřivosti."

Sevřel jí ruku do svých teplých dlaní. „A copak ti prozradil?"

Vážně se na něho zadívala. „Že se staneš mou největší a celoživotní láskou."

Jacksona se zmocnila mírná závrať. Možná za to mohly jen ty stresující a překotné události šíleného rána, ale on si vzpomněl, že podobnou závrať pocítil právě tehdy, když na sebe s Lilah poprvé pohlédli. „A už se ti někdy stalo, že ty záblesky neměly pravdu?"

„Jsou pravdivé." Vytáhla se na špičky a políbila ho. „Jsou stoprocentně přesné. Přísahám."

Jackson se potřeboval okamžitě vrátit ke svým povinnostem. Potřeboval zařídit spoustu věcí. Ale nic nepotřeboval tolik jako držet Lilah v objetí, takže jí ovinul paže kolem ramen a přitiskl ji k sobě, vdechoval vůni *své* největší a celoživotní lásky a nepřestával se strachovat, že se mu srdce samým štěstím rozletí na tisíce kousků.

„Dokážeme to, uvidíš," slíbil Jackson hlasitě. „Všechno to zvládneme na jedničku. Manželství. Děti."

„Na jedničku," souhlasila Lilah něžně. Ruku v ruce zamířili zpátky do domu.

V ZAJETÍ SNĚHU

1.

Schylovalo se k sněhové vánici.

Obloha byla nízká a těžká, zavalená zlověstně olověnou šedí, která se nad vrcholky hor zabarvila nepatrně doruda. Bylo vyloučeno rozlišit, kde končí obzor a začíná nebe. Ve vzduchu visela pronikavá vlhká vůně, a rezavý ledový vítr profukoval Hope Bradshawové látku džínsů, jako by nebyly z tuhého plátna, ale jen z teninké fáčoviny. Stromy sténaly pod bezohlednými poryvy vichru, větve chrastily a šeptaly, hluboký teskný zvuk se zařezával až do morku kostí.

Hope měla příliš mnoho práce, než aby mohla marnit čas koukáním na mraky, ale uvědomovala si, že nad hlavou jí visí výhrůžná temná hradba mračen a klesá stále níž. Vědomí naléhavosti ji popohánělo jako bič. Honem zkontrolovala generátor a ujistila se, že má pro něj dost velkou zásobu paliva, do srubu nanosila co nejvíc dřeva a další hromadu navršila na široké kryté verandě za kuchyní. Možná že její šestý smysl ji tentokrát klame a sněhu napadne sotva deset centimetrů, jak slibovali v předpovědi počasí. Ale – co když *neklame?*

Odjakživa spoléhala spíš na svůj šestý smysl než na oficiální předpovědi počasí. Byla to její sedmá zima v Idaho a pokaždé těsně předtím, než přišly velké přívaly sněhu, bez výjimky cítila zvláštní mravenčení po celém těle. Vzduch býval doslova nabitý elektřinou, jak se Matka příroda sbírala k mohutnému řádění živlů. Ale ať už za to mohla statická elektřina nebo stará dobrá předtucha, na páteři ji mrazilo a tělem jí lomcovalo znepokojení, které jí nedopřálo vteřinku klidu.

Ne snad, že by si dělala starosti kvůli zásobám a přežití vůbec. Měla jídlo, vodu, přístřeší. Ovšem letos to mělo být poprvé, co Hope bude sněhové vichřici čelit úplně sama. První dva roky s ní byl Dylan, ale když zemřel, do Idaho se přestěhoval její otec a pomáhal jí s péčí o lázně. Ovšem před třemi dny dostali zprávu, že strýček Pete utrpěl srdeční infarkt, a otec okamžitě odletěl do Indianapolis, aby v této těžké chvíli svého nejstaršího bratra podpořil. Naštěstí byla jeho prognóza příznivá: infarkt byl jen mírný a Pete se navíc dostal do nemocnice natolik včas, že poškození srdečního svalu bylo minimální. Tatínek zavolal, že se chce zdržet ještě týden, protože se s ostatními sourozenci neviděl dobře přes rok, takže by bylo škoda nevyužít příležitosti.

Tedy, Hope *nevadilo*, že je sama, ale zajistit všechny sruby v takové zimě byla pro jedny ruce až moc velká námaha. Stálo jich tu celkem osm, všechny přízemní, polovina měla jednu ložnici, polovina dvě ložničky. Nad střechami se vypínaly vysoké stromy. V hloučku dalších stromů a v čele dvou řad chatek kraloval její vlastní srub, větší než ostatní. Všech devět malých dřevěných stavení stálo ve tvaru podkovy na břehu malebného jezera, jehož hladina se doslova vařila rybami. Hope musela překontrolovat, že okna i dveře jsou pečlivě zajištěny proti zběsilému nárazovému vichru, v každé chatce bylo třeba uzavřít přívod vody a vypustit zbývající vodu z potrubí, aby je neroztrhal mráz, až dlouhodobě vypadne proud – tahle situace nastane se stoprocentní jistotou. Pokud šlo o výpadky elektřiny, otázka nezněla *jestli*, ale *kdy*.

Po pravdě, toho roku bylo hodně mírné počasí; už byl sice prosinec, ale prozatím nasněžilo jen jednou, a to mizerných pár centimetrů. Sníh pořád ještě přetrvával na stinných místech a chrupal Hope pod podrážkami holínek. Lyžařská střediska trpěla nedostatkem sněhu. Jejích majitelé by přivítali i tu sebehorší sněhovou vánici, jen kdyby po ní zůstala pořádná vrstva sněhu, aby snesla mohutný nápor nedočkavých lyžařů.

Dokonce i notoricky veselý a optimistický zlatý retrívr, známý pod jménem Rolnička, nebyl sice ani holka ani pohádková bytost, ale nad vývojem počasí se tvářil ustaraně. Držel se Hope těsně v patách, přecházel s ní od srubu ke srubu,

pokrotle na ni čekal na verandě, než dokončila práci uvnitř, a kdykoliv se opět vynořila ze dveří, na uvítanou radostně bušil ocasem do prkenné podlahy. „Běž honit králíky nebo tak něco!“ poslala ho Hope rozladěně, když se u předposledního srubu o psa málem přerazila, ale i když se Rolničkoví při tom návrhu rozsvítily oči nadšením, stejně se tak plytkou činností nedal zlákat a dál poctivě hlídal počasí i Hope.

Ty hnědé oči přetékající láskou a bezbřehou důvěrou byly neodolatelné. Hope přidřepla a podrbala retrívra za ušima, čímž ho uvedla do extáze. Pes se slastí rozezmítal a musel se hodně ovládat, aby se blahem vůbec udržel na nohou. „Ty troubo jeden,“ pronesla Hope láskyplně a pes jí vděčně olízl ruku.

Rolníčkovi bylo pět let. Dostala ho měsíc po Dylanově smrti, těsně předtím, než se k ní nastěhoval otec. Neohrabané, rozkošné a milující klubíčko chlupů jako by vytušilo její smutek a svou existenci postavilo na jediném úkolu: rozesmávat paničku svým dováděním. Zahrnulo ji nezměrnou láskou, při každé příležitosti jí olizovalo obličej a v noci kňučelo tak dlouho, dokud se neslitovala a nevzala ho k sobě do postele, kde se k ní šťastně přitulilo a hřejivým tělíčkem přece jen dělalo tu samotu trošku snesitelnější.

Postupně bolest ztrácela rezavé hrany, přistěhoval se tatínek, a tak se Hope necítila tolik osamělá. Rolnička rostl a po čase si od své paní začal držet určitý odstup, vymezil si vůči ní hranice své nezávislosti, z postele se přestěhoval na předložku vedle postele, později ke dveřím a nakonec do obývacího pokoje, jako by Hope pomalu a nenásilně odvykal na svou stálou přítomnost. Momentálně přespával na koberečku před krbem, ovšem během noci vykonával pravidelné obchůzky domem, aby se ujistil, že v jeho psím světě je všechno v naprostém pořádku.

Hope se na Rolničku zamyšleně zadívala a náhle se jí sevřelo hrdlo. Zmocnila se jí propastná panika. Proboha, tomu psovi je už pět! To znamená, že Dylan je stejně tak *dlouho* po smrti! Nesmyslnost toho faktu ji šokovala, ochromila ji tělesně i duševně. Hope zůstala dřepět jako zkamenělá a vytřeštěnýma očima nevidomě zírala na pejska. Pořád ještě mu držela dlaň na chlupaté hlavě.

Pět let. Bylo jí jednatřicet, vdova, která žije se svým otcem a psem a rande neměla už…

Bože, už to budou dva roky, a za těch pět let to dotáhla na ohromující skóre celkem tří schůzek! Poblíž nebydleli žádní sousedé, v létě, kdy bylo nejsnazší vyjet si na dovolenou, ji plně zaměstnával motel. Navíc dodržovala vlastní zásadu – nezaplétat se s hosty. Tedy, ne že by se tu někdy objevil jediný, se kterým by se zaplést *chtěla.*

Zděšeně se začala rozhlížet kolem sebe, jako by to tam vůbec nepoznávala. Už dříve zažila okamžiky, kdy na ni realita Dylanovy smrti dolehla tvrdě jako balvan, ale tohle bylo jiné. Jako by dostala kopanec přímo do prsou.

Pět let. Jednatřicet. Ty cifry jí pořád zněly v hlavě jako ozvěna, honily se v nekonečném kruhu jako šílené veverky. Co tady vlastně *děla!* Žije v horách opuštěně jako poustevnice a tolik se soustředila na roli vdovy po Dylanu Bradshawovi, že naprosto zapomněla být i sama sebou. Věrně a s vypětím všech sil spravuje malý motel v divočině, který býval hlavně Dylanovým snem.

Dylanovým. Ne jejím.

Kdepak, ona sama o tomhle nikdy nesnila. Och jistě, z Idaho sem s ním přišla s nadšením a dobrovolně, aby mu pomohla vybudovat jeho sen o přírodním ráji, ale ona sama měla mnohem prostší sny: hezké manželství, děti, zkrátka život podobný tomu, který se podařil jejím rodičům – tak normální život, až to bylo k nevíře.

Ale Dylan byl po smrti, jeho sen se už nikdy nevyplní, a stejná zkáza hrozila i jejímu snu. Nenašla si nového manžela, neměla děti a bylo jí jednatřicet pryč. Co s tím?

„Ach Rolničko," zašeptala. Vůbec poprvé se vyděsila představy, že se nikdy znovu nevdá a nedočká se vlastní rodiny. Kam ten čas zmizel? Jak je možné, že jí bez povšimnutí protéká mezi prsty? Jak je možné, že ona to dovolí?

Rolnička jako vždy vycítil její náladu a přitiskl se k ní blíž, olizoval jí ruce, tváře, ucho, v bouřlivém záchvatu lásky ji málem povalil na podlahu. Hope objala psa kolem krku a proti své vůli se rozesmála. Otřela si mokrý obličej a něžně podrbala retrívra mezi ušima. „Tak jo, slibuju, že s tou sebelítostí to fakt

nebudu přehánět. Pokud se mi tenhle současný životní styl nezamlouvá, změnit to můžu jedině já sama, je to tak?“

Rolnička zavrtěl chundelatým ocasem a vyplázl jazyk v širokánském psím úsměvu, kterým Hope pochválil, jak rychleji to pálí při řešení své nespokojenosti.

„To se rozumí,“ vykládala psovi, když spolu zamířili po stezce k posledním srubu, „musím přitom brát ohledy i na ostatní. Například nemůžu zapomenout na tatínka. Koneckonců prodal dům a přistěhoval se sem jedině kvůli mně. Nebylo by fér, kdybych ho znovu nutila ke stěhování. Těžko mu můžu oznámit: Dík za pomoc, ale teď se přesunu jinam. A co by bylo s tebou, chlupáči? Jsi zvyklý na toulání po lese a přiznejme si na život v bytě jsi dost neotesaný.“

Rolnička jí oddaně poklusával v patách a přitom občas dovádivě povyskočil jako přerostlé štěně. Se vztyčenýma ušima lapal každičké slovo své paní. Tu mezitím smutek přešel a teď se soustředila na racionální plánování, takže pes spokojeně vrtěl ocasem a občas dal ňafnutím najevo, že pozorně poslouchá.

„Možná by stačilo, kdybych překonala lenost, zapomněla na výmluvy a častěji si odtud vyjela. Když se tak nad tím zamyslím, pouhé tři schůzky za pět let *můžou* být i moje vina,“ připustila Hope věcně. „Co si budeme povídat, život v lesním ráji má taky svoje mouchy, například že člověk tu skoro nepotká živou duši.“

Rolnička se zastavil, jako by přirostl k zemi, a bystrýma očima se pověsil na veverku, která pelášila přes cestu jen pár kroků před nimi. Své paní neráčil věnovat ani omluvný pohled za to, že ji opouští, a pustil se do zuřivého pronásledování veverky, což doprovázel zběsilým štěkáním. Celoživotní Rolničkovou ctižádostí bylo zbavit celý stát Idaho drzých veverek; nikdy sice žádnou nechytil, ale svůj pošetilý boj nevzdával. Hope se ho dlouho marně snažila tomu zlozvyku odnaučit, protože se bála, že narazí na veverku nakaženou vzteklinou, ale nakonec toho nechala a radši pečlivě dohlédla na to, aby Rolnička včas dostal očkování proti vzteklině.

Veverka vyhupla na nejbližší strom a zastavila se přesně mimo dosah Rolničkových skoků, obrátila se a s prskáním mu začala nadávat, čímž psa vyprovokovala k ještě hlasitějšímu

štěkotu a skákání, protože nešťastník dobře vytušil, že hlodavec se mu vysmívá.

Hope nechala psa, ať se baví po svém, a vyšla po schůdcích na dlouhou přední verandu posledního srubu. Pravda, tohle malé rekreační středisko byl Dylanův nápad i sen, ale kdykoliv vcházela do některé chaty, vždy ji zalil pocit pýchy. On je sice vyprojektoval, navrhl, ale ona je zařídila a vyzdobila a starala se o ně. V každém srubu bylo jiné zařízení, ale všechny spojovala stejná jednoduchost, účelnost a pohodlí. Zdi zdobily vkusné tisky, a ne opelichané jelení hlavy nakoupené po bazarech. Nábytek nabízel dostatečné pohodlí dvojicím na líbánkách a současně byl dost solidní, aby přežil i pobyt lovecké výpravy.

Hope se snažila, aby se tu každý cítil spíš jako doma, a ne jako v pronajatém srubu. Všude byly koberečky a lampy a knihy a dobře vybavené kuchyňky. Každá chata měla rozhlasový přijímač, ale musela se obejít bez televize, protože signál byl tady v horách mizerný. Navíc si většina hostů pochvalovala, že pobyt bez televize jim připadá mnohem pohodovější. V Hopeině srubu sice televizor byl, ale při dobrém počasí se na něm chytila jen jediná stanice a při špatném vůbec žádná. Začínala uvažovat o koupi satelitního zařízení, protože zimy tu byly příšerně dlouhé a často i nudné a u stolních her nemohla s tatínkem vysedávat donekonečna.

A když už bych to udělala, plánovala Hope, mohla bych protáhnout přípojku do jedné či dvou chat pro hosty, které by nabízely televizor jako nadstandard. Všechno nemůže zůstat věčně při starém. Pokud chce rekreační středisko udržet, musí ho postupně měnit a vylepšovat.

Z kapsy džínů vytáhla francouzský klíč a utáhla ventil na vodovodním potrubí, aby uzavřela přívod vody do srubu. Pak z trubek vypustila zbytek vody. Sruby měly elektrické vytápění, takže při výpadku elektřiny se uvnitř v mžiku ledově ochladilo. Jistě, v každém srubu byl i krb na dřevo, ale kdyby přišla sněhová vánice, Hope by těžko zvládla pobíhat blizardem od srubu ke srubu, rozdělávat ohně a na všechny navíc pravidelně dohlížet.

Když se postarala o vodovod, pozavírala okenice na oknech, zajistila je na zarážky a zamkla dveře. Rolnička konečně vzdal

boj s veverkou a čekal na paní u verandy. „Hodnej kluk," pochválila ho. „Už mám všechno hotovo. A koukám, že na poslední chvíli," dodala, když jí o nos zavadila sněhová vločka. „Tak poběž, vrátíme se domů."

Slovo „domů" znal retrívr dokonale, takže s dychtivým zaštěkáním vyskočil. Sněhová vločka tentokrát zavadila o *jeho* nos a pes po ní chňapl, načež vystřelil dopředu na další bláznivou honičku, pobíhal sem a tam, skákal po vločkách a snažil se je ulovit. Tvářil se přitom tak komicky, že Hope vyprskla smíchy a nakonec se k té honičce za sněhovými vločkami přidala, stejně jako Rolnička skákala a pobíhala a připomínala šťastné dítě. Než spolu doběhli k velkému srubu, Hope padala únavou a lapala po dechu ještě uštvaněji než Rolnička. To ovšem neznamenalo, že se jeho dovádění z plna hrdla nesmála.

Pes doběhl ke dveřím dřív než ona, jak jinak, a jako obvykle se nemohl dočkat, až bude konečně uvnitř. Ohlédl se, aby na paní zaštěkal a pobídl ji, ať si pospíší a rychle mu otevře dveře. „Jsi horší než mimino," napomenula ho Hope a natáhla se přes psisko, aby stiskla kliku. „Nejdřív se nemůžeš dočkat, kdy vypadneš ven, a když jsi venku, zase otravuješ, že chceš zpátky domů. Radši by sis měl užívat volnost, dokud to jde, protože jestli ta sněhová vánice bude skutečně tak zlá, jak hádám, možná se hezkých pár dní neproběhneš, Rolničko."

Logika neudělala na psa sebemenší dojem. Prostě jen ještě zuřivěji zavrtěl ocasem, a sotva se dveře otevřely, protáhl se zvětšující se škvírou před Hope a s ňafáním se rozběhl po prostorném a vysokém obývacím pokoji. Bleskově očichal všechna důležitá známá místa a pokračoval rovnou do kuchyně, odkud se vzápětí zase vrátil k Hope, jako by jí oznamoval: „Všechno jsem očíhnul a můžeš se spolehnout, že je to v pořádku. Klidně můžeš dál." Pohladila ho, shodila z ramenou silný prošívaný plášť a pověsila ho na stojací věšák v chodbě. Úlevou si vydechla. Byla v útulném bezpečí.

Mám nádherný domov, pomyslela si a blaženě se rozhlédla kolem sebe. Nijak velkolepý, už vůbec ne přepychový, ale rozhodně krásný. Průčelí srubu bylo prosklené a nabízelo skvostnou vyhlídku na jezero a hory. Mohutný kamenný krb

dokázal vyhřát přízemí i první patro najednou a dva stropní ventilátory vířily vzduch a vracely teplo zahoustlé u stropu zase zpátky k podlaze. Hope byla rozená zahradnice a pěstitelka květin, takže místnosti tonuly v bujné zeleni kapradin a dalších rostlin. Podlaha byla z širokých prken namořených do světle nazlátlého odstínu a pokrývaly ji silné koberečky v sytých odstínech zelené a modré barvy. Do patra vedlo elegantní vyřezávané schodiště a bílé zábradlí se táhlo po celé délce horní chodby, která byla jednou stranou otevřená do vysokého obývacího pokoje jako balkon. O Vánocích vždy Hope ovinula zábradlí borovými větvemi a žárovičkovými řetězy. Celkový dojem byl doslova velkolepý.

Nahoře byly dvě ložnice – jedna hlavní s připojenou koupelnou a menší ložnice, která měla původně sloužit jako dětský pokoj. Další prostorná ložnice byla v přízemí za kuchyní. Tatínek přespával právě v té přízemní, tvrdil, že si přece nebude kolikrát denně ničit na schodišti kolena, ale byla to pouhá výmluva. Tohle uspořádání totiž oběma zajišťovalo víc soukromí. Kuchyně byla rozlehlá a prakticky vybavená. Skříňky nabízely víc místa, než kdy Hope mohla využít, pracovní plocha byla úžasně šikovně rozvržená a obrovská lednice se stejně obrovským mrazákem dokázala uskladnit dost zásob i pro armádu. Navíc tu byla skvěle zásobená špižírna, malá prádelna a toaleta. Po tatínkově nastěhování nechala k dolní ložnici dostavět kompletně vybavenou koupelnu.

Výsledek byl jednoznačně krásný a navíc pohodlný, ale kdykoliv vypadla elektřina, Hope trpce litovala, že při pořizování generátoru a rozhodování, co všechno k němu napojit, neuvažovali trochu praktičtěji. Ve snaze ušetřit tehdy pořídili menší generátor a tak na něj napojili pouze mrazák, varnou desku a bojler. Nenapájel však topení, stropní světla a zásuvky kromě těch v kuchyni. Původně si slibovali, že během výpadku proudu jim dost tepla zajistí krb v obývacím pokoji. Zapomněli na fakt, že bohužel bez funkčních ventilátorů u stropu zůstane většina tepla nahoře, takže v patře bude vedro k padnutí a dole se lidé budou klepat zimou. Pravda, přežít se to dalo, ale o pohodlí nemohla být ani řeč, zvlášť když situace měla trvat delší dobu.

Vykašli se na satelit, pomyslela si Hope v duchu. Ty peníze dej radši na větší generátor a přepojení elektrických spotřebičů.

Vyhlédla z oken. I když byly teprve tři hodiny odpoledne, obloha se už zatáhla tak temnými mraky, že to připomínalo pokročilé stmívání. Sněžilo stále hustěji a rychleji, obrovské těžké vločky stačily pokrýt zem souvislou bělí jen během té chvilky, která uběhla od jejího příchodu domů.

Náhle ji zamrazilo v zádech, ačkoliv v domě bylo příjemné teplo. Nejlepší bude postavit na sporák pořádný hrnec s masem a navařit si do zásoby. Pravda, kdyby elektřina vypadla na delší dobu, Hope by mohla mít dušeného hovězího rychle plné zuby, ale ohřát porci v mikrovlnce je pro generátor méně náročné než vařit na sporáku celé jídlo pokaždé, když ji přepadne hlad.

Ale kdoví, možná se tentokrát mýlí. Možná že tentokrát tolik sněhu nenapadne.

2.

Ale nemýlila se.

Za chvíli venku začala skučet vichřice, hnala se od ledových horských vrcholků do údolí a s sebou nesla lezavě mrazivý vzduch, který dokázal vniknout do každé skulinky. Sněžilo stále hustěji, vločky vířily v šíleném tanci. Po setmění už Hope neviděla za oknem vůbec nic, proto šla otevřít domovní dveře, aby jukla ven, ale úděsný vichr jí vyrval dveře a práskl jimi přímo na ni, takže málem upadla pozpátku na dlažbu. Sníh v chodbě vybuchl jako sněhový granát a hrsti vloček dostřelily spojovacími dveřmi až do obývacího pokoje. Hope venku neviděla nic než souvislou bílou stěnu.

Vyjekla, opřela se o dveře a vší silou je tlačila proti vichru, aby je proboha co nejdřív zase zavřela. I potom však kolem jejich okrajů pronikal kvílící průvan a řezal jako nůž. Rolnička očichal své paní kolena, aby se ujistil, že se jí nic nestalo, a potom káravě zaštěkal na zlobivé dveře.

Hope si odhrnula zcuchané vlasy z čela a zhluboka si vydechla. Byla to ďábelsky mocná sněhová vichřice, bílá tma, kde vichr švihal hustými poryvy sněhu a naprosto znemožnil sebemenší viditelnost. Po úderu dveřmi ji bolelo rameno a na vyleštěných dlaždicích rychle tál sníh. „Tak tohle si propříště odpustím," zamumlala Hope naštvaně a šla do komory pro mop, aby vytřela podlahu.

Ještě s tím nebyla hotová, když náhle potemnělo světlo, ale vzápětí se opět zářivě rozjasnilo. O deset vteřin později světla zhasla úplně.

Hope s tím ze zkušenosti samozřejmě počítala, takže měla baterku po ruce. Nahmátla ji a rozsvítila. Na okamžik zavládlo

v domě přízračné ticho a vzápětí se automaticky nastartoval generátor a mrazák v kuchyni se s brumláním probudil k životu. I ten slabounký zvuk stačil zaplašit Hopein děsivý pocit bezmoci.

Hope šla zapálit předem připravené olejové lampy. Když se rozzářila lampa na krbové římse, Hope přidržela hořící zápalku u suchých třísek a srolovaných novin, které zastrkala pod narovnaná polena v krbu. Drobné modrožluté plamínky olízly papír a pak se krouživě vyšplhaly po tenkých dřívkách. Ozvalo se veselé zapraskání. Hope chvilku oheň pozorovala, aby měla jistotu, že se pořádně rozhoří, načež pokračovala v rozsvěcování ostatních lamp. Pečlivě stahovala knoty co nejníž, aby nečadily. Normálně by tolik lamp nezapálila, ale normálně také nebývala v domě sama. Nikdy se nepovažovala za strašpytla a tmy se také nebála, ale vědomí, že je úplně sama v pustině uprostřed sněhové vánice, ji přece jen trochu vyvádělo z míry.

Rolnička se uvelebil na krbové předložce a hlavu si položil na přední packy. S kožichem lehce zježeným, aby nachytal co nejvíc tepla z ohně, upadl do spokojené dřímoty.

„Vidíš, neměl ses tolik ulítat," napomenula Hope retrívra láskyplně. Pes odpověděl tím, že se překulil na bok a blaženě se rozvalil.

Televizní signál byl už od oběda nulový a v rádiu se dalo naladit nejvýš praskání statické elektřiny. Před odchodem do srubů ho vypnula, ale teď ho přepnula na baterie a opět pustila v naději, že příjem bude trochu lepší. Marná naděje. S povzdechem opět stiskla tlačítko OFF. Jestli to půjde takhle dál, může uběhnout hezká řádka dní, než se z předpovědi počasí dozví, že nějaká sněhová vánice vůbec byla.

Na spaní bylo ještě moc brzy; Hope měla nutkání se nějak zaměstnat, ale netušila čím. Neklidně přecházela pokojem sem a tam a cítila, že skučení vichru jí pořád víc drásá nervy. Po chvíli usoudila, že by ji mohlo uklidnit poležení ve vaně s horkou vodou. Vyšla do patra a už cestou si svlékala svetr. Nahoře začínalo houstnout teplo, a protože měla dveře do ložnice otevřené, za chvíli tam bude jako v sauně.

Jindy se spokojila se sprchou, ale teď si napustila plnou vanu. Plavé vlasy přichytila sponkami, aby si je zbytečně

nenamočila, a hověla si ve vodě. Měkké světlo lampy jí po mokré kůži házelo odlesky i stíny, takže zdůraznilo každou křivku těla. Díky tomu se zdálo, že má bujná ňadra a oblá stehna. Plavý ostrůvek mezi nimi vypadal temněji a tajemněji než obvykle.

Na jednatřicet let to není špatné tělo, pomyslela si při tom pohledu. A vlastně, je to proklatě pěkné tělo. Fyzická práce jí zajišťovala štíhlou a pružnou postavu. Ňadra neměla příliš velká, ale vysoko posazená a svůdně vytvarovaná, k tomu ploché břicho a přitažlivý zadeček.

A tohle tělo se dlouhých pět let nemilovalo.

Při tom pomyšlení zamrkala, jako by dostala ránu. Pravda, milování s Dylanem se jí líbilo, ale jinak se nedalo říct, že by byla hormonální štvanec. První roky po jeho smrti dokonce nezažila ani jedinou jiskřičku sexuální touhy. Postupně se to sice změnilo, ale touha nikdy nepřerostla do té míry, aby z jejího neukojení prožívala deprese nebo se rozhodla s tím něco udělat. Ovšem teď se jí klín zaťal pronikavým přílivem vzrušení. Možná že ta koupel nakonec nebyl tak dobrý nápad, jak si myslela původně. Teplá voda klouzající po nahé kůži příliš připomínala doteky, laskání.

Do očí jí vhrkly slzy. Honem je zavřela, zvrátila hlavu dozadu a vnořila se trochu hlouběji pod hladinu, jako by se té něžné vodě oddávala. Zatoužila po sexu. Po tvrdém, zpoceném sexu, při kterém člověku srdce buší až v krku. A taky toužila po lásce, toužila milovat a být *milována.* Prahla po tělesné blízkosti a teple, po citové vřelosti. Jak ráda by v noci natáhla ruku a přesvědčila se, že v posteli neleží sama! A navíc chtěla dítě. Toužila namáhavě tahat těžké břicho a odulá ňadra, chtěla mít neustále stlačený močový měchýř a sotva popadat dech. Chtěla cítit, jak se v ní hýbe dítě.

Ach, toužila po tom tak moc, že ji to stravovalo jako choroba.

Dopřála si rovných pět minut sebelítosti a slziček, načež popotáhla a rázně se posadila. Palcem u nohy vytáhla zátku z vany, stoupla si, zatáhla nepromokavý závěs a pustila sprchu, aby si z těla spláchla mýdlo i smutek.

Pravda, muže neměla, ale zato měla báječně teplé flanelové pyžamo, které si oblékla a vděčně vychutnávala jeho konejšivou hebkost a hřejivost. Flanelové pyžamo má stejně chlácholivou moc jako miska horké polévky za mrazivého dne. Je to náhrada lidského: „No tak, šššš, všechno bude zase dobré."

Vyčistila si zuby, vykartáčovala vlasy a natřela obličej hydratačním krémem. Výsledek korunovala extra silnými vlněnými ponožkami, a skutečně se začala cítit mnohem líp. Poležení v horké lázni, chvilka sebelítosti a nešťastného pláče, to všechno byl přepych, který si nedopřála už celou věčnost a rozhodně v tom směru měla zpoždění. Když si ten rituál konečně odbyla, pocítila mocný příval nové síly, která jí umožní zvládnout všechny nepříjemnosti spojené se sněhovou vichřicí.

Rolnička ležel u paty schodiště a trpělivě na Hope čekal. Na uvítanou zavrtěl ocasem a rozvalil se pod nejnižším schodem, aby ho musela překročit. „Taky ses mohl odsunout," upozornila ho jako vždy. Byla to jedna z jejich oblíbených her. Rolnička si z napomínání své paničky nic nedělal, protože automaticky předpokládal, že si může ležet, kde se mu zlíbí.

Po vedru v horních místnostech se zdálo, že dole je docela chladno. Hope prohrábla oheň v krbu a v mikrovlnce si ohřála šálek horké čokolády. S šálkem, knihou a lampičkou na čtení se uvelebila na pohovce. Polštář za zády a přikrývka přes nohy jí zajistily už absolutní blaho. Uklidněná, vyhřátá z vany a hezky v pohodlíčku se zabrala do knihy.

Hodiny nepozorovaně ubíhaly. Večer se rychle blížil. Hope si zdřímla, probudila se a mžikla po hodinách na krbové římse: bylo skoro jedenáct. Měla bych si zalézt do postele, pomyslela si, ale vstát jen proto, aby si hned zase lehla, jí připadalo směšné. Ovšem na druhou stranu, vstát musela tak jako tak. Bylo třeba přiložit dřevo do krbu, kde dohořívaly poslední oharky.

Se zíváním narovnala na oheň několik polen. Rolnička se přištrachal blíž, zřejmě z obavy, aby mu něco neuniklo, a Hope ho kamarádsky podrbala za ušima. Retrívr se náhle napjal, napřímil uši a temně, hrdelně zavrčel. Tryskem vystartoval k

předním dveřím a se zuřivým štěkáním na ně skákal jako smyslů zbavený.

Někdo byl venku. Před vchodem.

Hope vůbec nešlo do hlavy, jak Rolnička mohl přes vytí vichřice něco zaslechnout, nicméně bystrosti jeho smyslů bezmezné důvěřovala. V zásuvce nočního stolku měla pistoli, ale to by musela vyběhnout až do patra. Tatínkova puška byla lépe po ruce. Hope se honem rozběhla do jeho ložnice, strhla pušku ze skoby a z police vedle ní popadla krabičku nábojů. Pak se vrátila do obývacího pokoje, kde svítily olejové lampy, a do komory zasunula pět kulek.

Kromě skučení vichru a Rolničková štěkotu neslyšela vůbec nic. „Rolničko, tiše!“ zavelela. „K noze! No tak!“ Pleskla se do stehna. Rolnička se ustaraně ohlédl po dveřích, ale poslušně přiklusal a postavil se vedle paní. Pohladila ho po hlavě a šeptem pochválila. Pes znovu výhružně zavrčel a každý sval v těle se mu napjal, jak se ochranitelsky přitiskl Hope zpředu na nohy, jako by chtěl vlastním tělem vytvořit přepážku mezi svou paní a neznámým nebezpečím.

Nežuchlo něco na verandě? Hope napínala sluch a přitom hladila Rolničku, aby vydržel chvíli zticha. S hlavou nakloněnou k rameni pozorně naslouchala, ale slyšela jen sklíčení větru a svist vánice.

Hlavou jí horečně kmitaly všechny možnosti, jimiž by se tahle situace dala vysvětlit. Medvěd? Hm, v tomhle ročním období jsou obvykle zalezlí do pelechů a vychutnávají si zimní spánek, jenže počasí bylo až dosud netypicky teplé. Nebo los, vlk… ale ti se lidem i domům zásadně vyhýbají. Že by je sněhová vánice dohnala až k takovému zoufalství, že by tak plachá a ostražitá zvířata hledala úkryt navzdory všem svým instinktům?

Opět cosi udeřilo do dveří, tentokrát hlasitěji. Rolnička se Hope vytrhl, znovu se vrhl na dveře a zběsile štěkal, div mu hlava neuletěla.

Hope se srdce rozbušilo až v krku, dlaně jí zvlhly potem. Otřela si je do pyžama a sevřela pušku ještě pevněji. „Rolničko, tiše!“

Retrívr ji nebral na vědomí a po dalším bouchnutí spustil ještě větší rámus. Ach bože, co když je to vážně medvěd? Dveře nejspíš vydrží, ale pokud se šelma nehodlá útoků na srub vzdát, pak okna odolají těžko.

„Pomoc!“

Ztuhla. Nebyla si jistá, zda to nezřetelné slovo skutečně zaslechla. „Rolničko, tak dost!“ křikla podrážděně a strohý tón jejího hlasu skutečně psa na okamžik umlčel.

Chvatně přiskočila ke dveřím a cestou si připravovala pušku. „Je tam někdo?“ zavolala.

Další buchnutí, slabší, ale pro změnu doprovázené stenem.

„Prokrista,“ vydechla Hope, přendala si pušku do levé ruky a pravou bez rozmýšlení sáhla po klíči a zástrčce. Venku v té plískanici je *člověk*! Tahle možnost ji nenapadla ani náhodou, protože od hlavní silnice sem bylo proklatě daleko. Kdyby tam někdo nechal stát vozidlo, například proto, že je nepojízdné, neměl prostě šanci dorazit až sem. Tedy, ne v tomhle počasí.

Otevřela dveře a k nohám se jí zhroutilo cosi bílého a těžkého. Zavřískla a bleskově uskočila dozadu. Dveře tvrdě třeskly o stěnu, vítr naráz rozvál sníh po celé podlaze a vzápětí svým ledovým dechem vysál všechno teplo ze srubu.

Ta bílá věc na podlaze byl člověk. Mužská postava.

Hope odhodila pušku stranou a popadla muže v podpaží. Pevně se zapřela chodidly o dlažbu a pokusila se ho vtáhnout přes práh až dovnitř, aby mohla zavřít dveře. Hekala námahou, ale přesto se jí povedlo pohnout s ním sotva o pár centimetrů. Kčertu, ten je ale těžký! Ledové krupičky ji bodaly do obličeje jako vosy a vichr byl neuvěřitelně rezavý. Zavřela oči před plískanicí a vzchopila se k dalšímu pokusu. Zoufalství jí dodalo sílu; v podřepu prudce ucouvla a strhla tělo s sebou. Tvrdě dopadla na zadek a mužova váha přistála naplno na ní, ale hurá! Nohy mu přejely přes práh!

Rolnička byl starostí celý bez sebe, štěkal a skákal, občas zmateně zavyl. Vrazil Hope čenich do obličeje, aby ji olízl a utěšil – nevěděla, jestli ji nebo sebe – že se neděje nic mimořádného. Očichal cizince a znovu se rozštěkal. Hope se vzchopila a neznámého popotáhla dál ode dveří.

Udýchaně se po kolenou přesunula ke dveřím a s vypětím všech sil je zavřela. Vichřice konečně zůstala venku, ale Hope cítila, jak se dveře chvějí pod zuřivými nárazy vichru, jako by na ně někdo zvenčí bušil pěstmi. Otočila klíčem, zastrčila petlici a konečně mohla obrátit pozornost k podivnému hostu.

Bylo jí jasné, že muž na tom musí být mizerně. Vyplašeně k němu přiklekla a dlaněmi setřepávala sníh a vrstvu ledu, které se mu přilepily na šaty i na ručník, kterým si ovinul obličej. Zřejmě se tak snažil ochránit před případnými omrzlinami.

„Slyšíte mě?“ naléhala zpanikařené. „Jste při vědomí?“

Neodpovídal, ležel ochable, dokonce se ani nechvěl, což nebylo povzbudivé znamení. Shrnula mu z hlavy kapuci silné prošívané bundy, odvázala mu ručník z obličeje a vytřela mu s ním sníh z očí. Pokožku měl mrazem zbělelou, rty promodralé. Od pasu dolů měl oblečení obalené sněhem a ledem, který ho promočil až na kůži.

Hope muže co nejrychleji, jak jen jí to umožnila jeho velikost a tíha bezvládného těla, začala vysvlékat. Nejdřív mu strhla tlusté rukavice, potom bundu. Nezdržovala se zkoumáním, jestli nemá na prstech omrzliny, rozšněrovala mu kožené boty a s námahou je stáhla. Na nohou měl dvoje ponožky, promočené a studené. Sloupla je a vůbec ji nepřekvapilo, že chodidla má promrzlá jako led. Přesunula se zase o kus výš a pustila se do rozepínání košile. Teprve nyní si uvědomila, že je oblečený do uniformy zástupce šerifa. Pod košilí se mu na hrudi i ramenou vzdouvaly mohutné svaly.

Pod košilí objevila vlněný svetr a pod svetrem tričko s krátkým rukávem. Pravda, do zimního počasí se vybavil dobře, ale zřejmě nepočítal s tím, že ho zaskočí vražedná vánice. Možná že muž sjel vozidlem ze silnice a uvízl v příkopu, ačkoliv nechápala, že by dokázal urazit tak dlouhý kus cesty v tak úděsných podmínkách. Nebylo by to nic jiného než zázrak nebo nepochopitelná náhoda, že se dovlekl až k jejímu domu. Podle všech zásad zdravého rozumu měl být už dávno po smrti. Pokud se Hope nepodaří ho okamžitě zahřát, muž pořád ještě může zemřít.

Odhodila všechny mokré části oděvu stranou a zaútočila na opasek kalhot. Měl na sobě kluzkou vrstvu ledu a opasek byl

ztvrdlý mrazem. Ledová krusta pokrývala dokonce i zip poklopce. Hope se domýšlela, že muž, oslepený vichřicí, někde sklouzl do jezera. Hotový div, že se mu podařilo v ledové mělké vodě neupadnout a zase se vydrápat na břeh. Stačilo by, kdyby uklouzl a namočil si hlavu. Pak by cestu k jejímu domu nikdy nezvládl, protože většinu tepla by tělo ztratilo prochladlou pokožkou pod vlasy.

Zápolila se ztvrdlou látkou, vykašlala se na zručnost a rvala mu ji z těla ryzí silou. S termoprádlem pod kalhotami bylo ještě víc práce, protože se mu ke kůži doslova přilepilo. Nakonec přece jen ležel na podlaze nahý, pouze v kaluži tajícího sněhu a ledu. Na těle mu zůstaly jen bílé boxerky. Původně mu je chtěla nechat, ale i ony studily. Hope bleskově dospěla k závěru, že nutnost cizince zahřát je nesrovnatelně důležitější než konvenční stud. Stáhla mu boxerky přes stehna až k chodidlům a hodila je k ostatním kusům promočeného šatstva.

Nyní muže musela otřít dosucha a teple zabalit. Rozběhla se do přízemní koupelny, nabrala plnou náruč ručníků, načež z tatínkovy postele strhla přikrývky. Překotně se hnala nazpátek. Muž se ani nepohnul, ležel na podlaze zhroucený v navlas stejné poloze, v jaké ho opustila. Odtáhla ho z kaluže, která se kolem něho rozlévala, co nejrychleji ho promasírovala froté ručníky, pak na podlahu rozprostřela přikrývku a muže na ni překulila. Poté ho zavinula a dovlekla až před sálající krb. Rolnička hosta očichal, nespokojeně zakňučel a ulehl těsně vedle něho.

„Tak je to správné, pejsku, jen ho hezky zahřej," pochválila Hope retrívra. Vyčerpáním se celá třásla, ale přesto skočila do kuchyně a jeden ručník nacpala do mikrovlnky. Když ho po minutce vytáhla, froté látka byla tak horká, že ji skoro neudržela.

Vrhla se zpět do obývacího pokoje a horký ručník ovinula kolem mužovy hlavy. Ze zarputilým odhodláním se pak svlékla. Pod pyžamem byla nahá, ale pokud na tom, jak rychle dokáže toho muže zahřát, závisí jeho život, pak se nebude zdržovat odbíháním nahoru, aby se oblékla.

Popadla další přikrývku a přidržela ji před plápolajícím ohněm tak dlouho, dokud se z látky nezačalo kouřit. Pak

přikrývku hodila přes muže a zahrnula mu ji kolem těla a pod chodidla. Vzápětí vklouzla pod přikrývku k nehybnému muži.

Nejlepší způsob záchrany podchlazeného člověka je zahřát ho živočišným teplem. Hope se pevně přitiskla k ztuhlému studenému tělu a silou vůle se přiměla neucuknout před dotykem ledové pokožky. Ach bože, je ztuhlý jako prkno. Lehla si na něho, objala ho a teplou tváří se přitiskla k jeho ledovému obličeji. Dlaněmi mu masírovala paže a ramena, vklouzla mu jimi na břicho, držela mu ruce na uších tak dlouho, dokud se nezahrály. Chodidly mu klouzala nahoru a dolů po nohách a snažila se v nich rozproudit krev.

Muž tichounce zasténal, z pootevřených rtů mu unikl skoro neslyšný zvuk.

„Tak je to správné, kamaráde," zamumlala. „Koukej se rychle probrat, jo?" Hladila ho po tváři. Do dlaně ji píchalo strniště na jeho bradě. Všimla si, že rty už nemá tak promodralé jako dřív.

Ručník ovinutý kolem mužovy hlavy vychladl. Hope mu ho odmotala, vyklouzla zpod přikrývky a opět běžela do kuchyně nahřát ho do mikrovlnky. Po návratu do pokoje mužovu hlavu znovu zamotala do horké látky a zase si zalezla k němu pod přikrývku. Byl vysoký, což se o ní říct nedalo; těžko mohla cizince zahřát na celém těle najednou. Chvíli se k němu tiskla, chvíli ho zase ho masírovala a pak se svezla o kousek níž, aby mu teplými chodidly zahřála i studené nohy. Zkrátka a dobře, snažila se neznámému předat co nejvíc svého vlastního tělesného tepla.

Nakonec na něm zůstala nehybně ležet, vyčerpaná spěchem i nepřetržitým stresováním. Mužské tělo pod ní bylo samý sval, což bylo dobře, protože svaly umějí vyrábět teplo.

Muž se začal nezvladatelně třást.

3.

Hope držela podchlazeného cizince v náručí, konejšivě mu šeptala do ucha a pokoušela se z něho vymámit aspoň jediné slůvko. Kéž by se jí podařilo ho probrat aspoň do té míry, aby ho přiměla vypít trochu kávy. Horká tekutina a kofein by ho báječně zahřály a povzbudily, ovšem pokus nalít horkou kávu do muže v bezvědomí je nejlepší způsob jak ho opařit a možná i utopit.

Muž znovu zasténal a chvatně lapl po dechu. Prudce škubl hlavou, až mu z ní sletěl nahřátý ručník. Horká látka mu vysušila vlasy; byly tmavé a v záři ohně se třpytily bronzovými odlesky. Hope mu zastrkala ručník zpátky kolem čela, aby pokožkou hlavy neunikalo drahocenné teplo, a začala ho hladit po čele i tvářích. „Tak se přece probuď, chlapečku! Otevři oči a něco mi pověz!“ Hope podvědomě používala něžné zdrobněliny, aby nešťastného muže utěšila a současně ho povzbudila k reakci. Rolnička zvědavě napřímil uši, protože byl zvyklý, že paní takhle láskyplným tónem hovoří výhradně k němu. Přesunul se k mužovým nohám a ulehl tak, aby se jich dotýkal kožichem. Možná vycítil, jak jsou studené, a chtěl si trochu ochladit rozpálený kožich. Zrovna tak dobře ho mohl vést instinkt a radit mu, že jeho povinností je zahřát každého prochladlého člověka. Každopádně si vysloužil od Hope pochvalu, že je moc hodný pejsek.

Slabé a chvilkové chvění mužova těla sílilo a posléze přešlo v křečovitý třes, který nešťastníka rozezmítal jako zběsilá horečka. Naskočila mu husí kůže a svaly se mu doslova svíjely. Muž zatínal zuby, a přesto mu tiše a vytrvale cvakaly.

Hope ho objímala a snažila se ho uklidnit, aby křeče pominuly co nejrychleji. Trpěl bolestmi, byl jen zpola při vědomí, sténal a chraptivě srkal mělké doušky vzduchu. Pokusil se stulit do klubíčka, ale Hope ho pevně držela. „Jsi v pořádku," opakovala mu pořád dokola. „Probuď se, prosím. No tak, otevři oči."

Jakoby zázrakem poslechl. Víčka mu nepatrně povyjela, ukázala skelné nevidoucí oči a znovu sklouzla dolů. Dlouhé řasy se dotýkaly tváří. Náhle švihl pažemi a mocně Hope objal, zoufale ji sevřel v drtivém objetí, jako by z ní vysával každou molekulu tepla, která by mu pomohla zarazit další náraz nezvladatelných křečí. Celé tělo měl napjaté a rozezmítané jako při epileptickém záchvatu. Byl silný jako býk, jeho paže ji svíraly jako ocelové obruče. Hope muže chlácholila, masírovala mu ramena a tiskla se k němu, jak nejúžeji mohla. S radostí zaregistrovala, že už má mnohem teplejší pokožku. *Ona* sama byla rozpálená, zpocená námahou i stresem i teplem silné přikrývky, nahřívané plameny z krbu. Navíc byla z toho všeho vyčerpaná. Přetažení těžkého mužského těla přes práh dovnitř domu, jeho vysvlékání ze zmrzlých šatů a horečná snaha o nešťastníkovu záchranu, to všechno z ní rychle vysálo i poslední zásoby energie.

Muž se konečně uvolnil, záchvat třesavky ho postupně přešel. S hlasitým sípáním lapal po dechu, neklidně se vrtěl, přehazoval nohy z místa na místo, opět shodil ručník z hlavy. Hope pochopila, že právě ten ručník ho rozčiluje, proto mu ho na hlavu už nevracela. Raději ručník složila a podložila mu jím hlavu, aby mu neležela jen na tvrdé podlaze.

Zpočátku byl muž příliš prochladlý a situace byla příliš naléhavá, než aby si Hope všímala čehokoliv jiného, ale už chvíli si uvědomovala, že vzájemný dotek jejich nahých těl v ní probouzí stále intenzivnější pocity. Byl to urostlý, dobře stavěný chlap s mužně širokou chlupatou hrudí a ocelově tuhým svalstvem na pažích. A teď, když neměl rysy obličeje promodralé a znetvořené křečí, byl i velmi pohledný. Chloupky na prsou jí dráždily nahé bradavky. Hope si uvědomila, že je načase vstát. Jemně se o něho opřela, aby se zvedla, ale muž jen

nezřetelně zasténal, opět zesílil objetí a roztřásl se. Hope tedy zůstala ležet přímo na jeho těle.

Záchvat třesavky nebyl tentokrát tak silný a také mnohem dřív pominul. Muž hlasitě polknul a přelízl si rty. Opět pootevřel oči, jen na vteřinku. Poté zřejmě začal podřimovat, ale protože už byl zahřátý, Hope se nevyděsila a nebudila ho. Sama se chvěla vyčerpáním, proto zavřela oči, aby si na minutku odpočinula.

Čas běžel. Polospící a únavou zvláčnělá Hope ztratila ponětí o tom, zda uběhla minuta nebo celá hodina. Mužova ruka sjela mimoděk níž a obemkla jí oblé hýždě. Pak se pod Hopeiným tělem zavrtěl, pohnul svalnatýma nohama a vklouzl jí mezi stehna. Ztopořený penis se jí zarýval do obnaženého klína.

Stalo se to tak rychle, že do ní vnikl dřív, než se Hope stačila úplně probudit. Převalil se i s ní, přilehl ji na přikrývku, vztyčil se a začal se s ní rychle, tvrdě milovat, vrážel do ní hluboko a drsně, jako by ho cosi pohánělo, bič strachu, radosti, zoufalství či naopak rozjaření. Po pěti letech celibátu to bolelo, jemná tkáň lůna se jí pod tím drsným útokem napínala, ale současně to bylo i příjemné. Vlastně víc než příjemné. Hope byla zmatená, ale současně ji zahltilo neuvěřitelné vzrušení. Pozvedla kyčle vstříc té slasti a cítila, jak muž do ní vniká stále hlouběji a rychleji, jak se v ní sbírá rozkoš, houstne a narůstá k výbuchu vyvrcholení, jež se teprve blížilo, ale Hope si byla jistá, že ji zasáhne až do konečků všech nervů a něco změní. Co, nad tím nepřemýšlela. Na to bylo zatím dost času.

Ani jeden se nezdržoval předehrou a něžným budováním vzrušení. Muž do ní prostě vnikl a začal mohutnými chvatnými pohyby dobývat její klín, Hope zase kolem něho ovinula paže i nohy a podvědomě vycházela vstříc jeho tvrdému a útočnému penisu. V měkkém světle ohně a lampy viděla nad sebou jeho tvář, otevřené oči, blankytně modré a dosud zamžené, rysy zaťaté soustředěním na fyzické pocity. Očividně ho řídil ryze živočišný pud, tělo se mu samovolně vzrušilo blízkostí nahé ženy, tou bezostyšnou intimností, která však byla pro jeho záchranu zcela nezbytná. Prozatím se v něm probudilo pouze vědomí tepla, života a nahého těla ve své náruči.

Na ryze fyzické úrovni Hope prožívala mnohem pronikavější slast, než jakou když dosud poznala. Ještě nikdy se necítila tak ženský, nikdy si tak ostře neuvědomovala svoje vlastní tělo i tvrdé svaly mužského těla. Vnímala každičký milimetr hebkého kamenného údu, který jí pronikal a opět vyklouzával z klína, každý elektrizující záchvěv v lůně, který byl po každém jeho pohybu silnější a šokoval ji příslibem oslepivé extáze, na kterou už zapomněla, ale vítala ji, aspoň v tomto okamžiku po ní prahla natolik, jako by představovala hlavní smysl život. Hope byla neuvěřitelně rozpálená, třásla se tušením slasti, která číhala těsně nadosah. Prozatím jí unikala, protékala jí mezi prsty, škádlila ji svou blízkostí a současně nedosažitelností. Hope zaťala muži nehty do ramenou, křečovitě ho k sobě tiskla a rozkrokem se mu třela o stydkou kost, jako by se mu toužila vetřít přímo do těla a urvat tak co nejvíc rozkoše, kterou jí tak velkoryse nabízel. Vykřikla a posléze se rozplakala, protože už beztak šokující slast se ještě umocnila, vyrazila jí dech a ochromila ji, zredukovala na pouhé vědomí extáze. Muž chraptivě zavrčel a zazmítal se, zapumpoval kyčlemi a vzápětí Hope vytryskl do klína žhavý proud semene. Oba se bezvládně zhroutili v trýznivé vibraci vyvrcholení, které jim na chvíli zatmělo rozum.

Muž vysíleně padl na Hopeino zpocené tělo. Srdce mu divoce bušilo, každý sval se třásl jako oživlý, zběsile a přerývaně lapal po dechu. Hope, otřesená a omámená stejně jako on, ho pevně objala kolem krku a svírala ho, jako když se tonoucí bezmyšlenkovitě drží záchranného kruhu.

Bylo to k nevíře, ale usnuli. Vysílení, vyprázdnění, vyhaslí se propadli do temnoty, proti které byli naprosto bezmocní. Ležel na ní, ztěžklý a ochablý, už ve spánku. Hope se ještě stihla dotknout jeho tváře, odhrnout mu temné vlasy z čela, a pak se sama poddala drtivé touze po odpočinku.

V krbu se sesunulo prohořelé poleno a to buchnutí Hope probudilo. Zavrtěla se, bolestně zamžikala, protože svaly se nespokojeně bránily tvrdé podlaze pod jejími zády i těžkému tělu, které ji nemilosrdně věznilo pod sebou. Zpočátku, než se

zorientovala, byla přesvědčená, že všechno je pouhý sen. Tohle přece nemůže být pravda! Copak je možné, aby nahá ležela na podlaze s cizím mužem, navíc také úplně nahým?

Ale Rolnička pochrupoval na svém oblíbeném místě, venku vyl vichr a světlo lamp se jemně zachvívalo v průvanu. Vzpomněla si na sněhovou vánici. A náhle se jí všechno rázem vybavilo.

A současně s tím si uvědomila, že ani on už nespí. Ležel naprosto bez hnutí, ale každý sval v těle měl napjatý jako před útokem. Penis dosud uhnízděný v jejím těle začal opět narůstat a sílit.

Hope byla sice zmatená, vyvedená z míry, ale to zřejmě nebylo nic proti zmatku, který právě prožíval on. Opatrně se dotkla jeho zad a pak ho dlaní pohladila po jejich svalnaté šířce. „Jsem vzhůru," šeptla a dotekem mu sdělovala, že je s ním, protože s ním být chce, že všechno je naprosto v pořádku.

Pozvedl hlavu. Vůbec poprvé si pohlédli do očí. Hope při pohledu do modře jejich zorniček pocítila skoro hmatatelný šok. Vyčetla z nich nejen neobyčejnou inteligenci, ale současně i dokonalé pochopení situace.

Hope se zarděla. Tváře jí zahořely krvavě rudým ruměncem a v poslední chvíli spolkla zanaříkání. Proboha, co má říct muži, se kterým se vidí poprvé až ve chvíli, kdy leží úplně nahá pod jeho nahým tělem a v sobě má pevně zaklíněnou jeho erekci?

Konečkem prstu jí přejel po linii rtů a pak ji zlehka pohladil po rozpálené tváři. „Chceš, abych přestal?" zeptal se šeptem.

Tak neomalenou otázkou Hope zaskočil, ale odjakživa byla k sobě až krutě upřímná, takže ani tentokrát se nesnížila k přetvářce, že nemá zájem. Ovšem tentokrát oba přesně věděli a vnímali, co dělají. Hope se nezdržovala rozpitváváním svých pocitů ani reakcí; prostě se naplno oddala milování. „Ne," šeptala opakovaně. „Nepřestávej, prosím."

Políbil ji tak něžně a pátravě, jako by mezi nimi ještě vůbec k ničemu nedošlo, jako by už dávno nebyl v jejím těle. Dvořil se jí a laskal ji, jako by se měli milovat poprvé, dlouze ji líbal, až jí rty pod jeho ústy roztály a jazyky se jim propletly jako dva hadi. Dlaněmi ji něžně hladil po ňadrech, zkoumal, které doteky se jí líbí nejvíc, drážděním jí vymodeloval bradavky do tuhých

nalitých vrcholků. Potom s laskáním pokračoval na Hopeině bříšku a také v rozkroku. Olízl si špičky prstů a přejížděl jimi po supercitlivém výstupku jejího klitorisu stále dráždivěji a tak dlouho, až Hope slastí vyjekla a vzepjala se kyčlemi do oblouku vstříc jeho ruce. Tím ovšem dosáhla i toho, že jí penisem proniknul do těla ještě hlouběji. Spokojeně zavrčel.

Hope se obávala, že smyslnou trýzní umře dávno předtím, než se v ní konečně začal pohybovat, ale navíc se jí to líbilo tak bezmezné, že ani nenaléhala, aby si pospíšil. Sama ani netušila, jak byla vyhládlá, jak jí scházela mužská pozornost, něha, mužské tělo, slastná extáze po milování. Dokonce ani předchozí bolest a pláč při koupeli ji nepřipravily na to, že se tak bezvýhradné oddá smyslnosti. Vychutnávala každý jeho polibek, každé pohlazení, každé vniknutí jeho penisu. Tiskla se k němu a oplácela mu laskání – a jak aspoň doufala – i rozkoš, kterou ji zahrnoval. Podle jeho chraptivých stenů poznala, že se jí to daří.

A pak se přiblížil okamžik, kdy jim něžné doteky a polibky už byly málo, kdy se zběsile soustředili jen na vzájemné vybičování se k společnému orgasmu. Hope přestala myslet, vnímat, existovala jen ona a ryzí rozkoš, a když opadla nejvyšší vlna slasti, začal existovat i on. A on… ji okamžitě začal znovu vzrušovat, zase od začátku. Horčeji pošeptal: „Chci to zase cítit, chci cítit tvoje vyvrcholení.“

Hope poznala, že muž se ovládá jen s maximálním vypětím. Sotva jí lůno začalo tepat třetím orgasmem v řadě, vyrazil temný, hrdelní zvuk a rozezmítal se vlastním výtryskem rozkoše.

Tentokrát se nepropadla do vyčerpaného spánku. Muž se od ní zvolna odtáhl a zhroutil se na přikrývku po jejím boku. Rukou vyhledal její ruku a pak jí stiskl prsty mozolnatou dlaní.

„Pověz mi, co se vlastně stalo,“ požádal po chvíli tichým, vyrovnaným hlasem. „Kdo jsi?“

Představování v tomto bodě jejich známosti připadalo Hope nesnesitelně trapné. Znovu se zarděla a odkašlala si: „Hope Bradshawová.“

Modré oči jí zkoumavě četly v tváři. „Já jsem Tanner. Price Tanner.“

Oheň nebezpečně dohoříval. Hope potřebovala vstát a přihodit do krbu pár polen, ale představa, že by se před ním producírovala nahá, jí náhle připadala hrozná. Začala se rozhlížet, kde zůstalo její flanelové pyžamo, a pak si s úděsnými rozpaky uvědomila, že se stejně nemůže obléknout dřív, než se osprchuje.

Všiml si, kam se Hope dívá. Podle všeho podobným studem netrpěl, zvolna vztyčil svou vysokou postavu, popošel k hromadě srovnaných polen a několik jich přidal na žhnoucí uhlíky. Hope se neubránila, aby neudělala přesně to, kvůli čemu by se sama styděla před ním ukázat, a pořádně si ho od hlavy k patě prohlédla. Bez váhání si přiznala, že to je proklatě pěkný chlap. V záři plamenů se mu rýsovaly svaly, Široká a vzpřímená ramena, mocný hrudník, silná tuhá stehna, kulatý pevný zadek. V ochablém stavu měl svůdně velký penis i varlata. *Price Tanner*. V duchu si to jméno několikrát zopakovala. Každá ta slabika jí připadala silná a důrazná.

Rolnička se podrážděně ohlédl po vetřelci, který ho vyrušil ze zaslouženého spánku. Vstal a šel cizince očichat. Když si od něj vysloužil pohlazení, přátelsky zavrtěl ocasem. „Hm, pamatuju si, že jsem slyšel štěkat psa," poznamenal Price Tanner.

„Zaslechl tě mnohem dřív než já. Jmenuje se Rolnička. Občas mu říkám Rolku."

„Rolnička?" Price na ni nevěřícně vyvalil modré oči. „On je gay?"

Hope vyprskla smíchy. „Kdepak, jen nevyléčitelný optimista, zkrátka dobrák vořech. Je pevně přesvědčený, že celý svět existuje jen proto, aby ho pořád hladil."

„A třeba se ani neplete." Zadíval se na promočenou hromadu oblečení a kaluži vody na podlaze. „Jak jsem tu dlouho?"

Ohlédla se po hodinách. Půl třetí. „Tři a půl hodiny." Dost krátká doba, když se uváží, kolik se toho zatím stačilo přihodit, ale ona přesto měla dojem, že to netrvalo déle než hodinku. „Vtáhla jsem tě dovnitř a sundala ti zmrzlé šaty. Musel jsi cestou spadnout do jezera, protože jsi od pasu dolů byl úplně promočený. Osušila jsem tě a zabalila do přikrývek."

„No jo, vzpomínám, že jsem se zčistajasna ocitl ve vodě. Samozřejmě jsem věděl, že tu je jezero, ale neviděl jsem ani na krok."

„Ale nechápu, jak jsi dokázal dojít až sem. A proč nemáš auto? Měl jsi snad nehodu? A vůbec, cos v tak hnusném počasí vlastně pohledával venku?"

„Snažil jsem se dojet do Boise. Džíp sjel ze silnice. Uvízl ve sněhu a navíc se rozbilo přední sklo, takže ve voze jsem zůstat nemohl. Věděl jsem, že tady jsou vaše chaty, a taky jsem měl kompas. Neměl jsem jinou možnost než risknout, že sem nakonec dojdu."

„Jsi hotový zázrak," prohlásila upřímně. „Podle všech zásad zdravého rozumu bys měl ležet zmrzlý někde ve sněhu."

„Ale díky tobě neležím." Vrátil se k přikrývce a natáhl se vedle Hope. S vážným výrazem napřáhl ruku, uchopil pramen jejích plavých vlasů, chvilku ho mnul mezi prsty a pak jí ho zastrčil za ucho. „Je mi jasné, Hope, že když jsi mě začala pod přikrývkou zahřívat vlastním tělem, určitě jsi nečekala, že se na tebe vrhnu v tu chvíli, co se mi jen zpola vrátí vědomí. Ale teď mi prosím pověz pravdu: Bylo to proti tvé vůli?"

Rozpačitě si odkašlala. „Já – no, překvapilo mě to." Položila mu dlaň na ruku. „Ale proti mé vůli to nebylo. Copak jsi to nepoznal?"

Na zlomek vteřiny zavřel úlevou oči. „Nevzpomínám si úplně přesně na nic z toho, co se odehrálo předtím, než jsem se probudil na tvém těle. Nebo spíš takhle, vybavuju si, co jsem *dělal* a *cítil*, ale nebyl jsem si jistý, co cítíš *ty*. Jestli to samé, chápeš?" Natáhl ruku a dlaní jí začal klouzat po břiše směrem k ňadrům. „Dostal jsem strach, jestli jsem náhodou nezešílel, když jsem se probudil vedle tak pěkné hnědooké plavovlásky, co na sobě nemá ani nitku."

„Měl by ses vyjadřovat trochu přesněji. Nebyla jsem *vedle* tebe. Leželi jsme tělo na tělo." Znovu zrudla. Čert aby vzal ty zatracené ruměnce! „Myslela jsem, že to je nejlepší způsob jak tě zahřát."

„No, a vážně to fungovalo," prohodil a Hope na jeho rtech poprvé spatřila úsměv.

Téměř jí to vyrazilo dech. Byl spíš drsně přitažlivý než pohledný v běžném slova smyslu, ale když se mu tvář rozzářila úsměvem, srdce jí udělalo bláznivý kotrmelec. Nejspíš na mě působí osudovým kouzlem, pomyslela si omámeně. Pochopitelně už viděla mnoho krásnějších mužů; dokonce i Dylan byl pohlednější, měl klasické, čistě řezané rysy. Ale to, co viděly oči, a co vnímalo tělo – v tom nebylo pranic společného. V životě ještě nezažila tak mocnou sexuální touhu po žádném muži. Zatoužila po dalším milování, ale než svému chtíči stačila podlehnout, honem si připomněla, že Price má za sebou mučivý, fyzicky vyčerpávající zážitek.

„Nedal by sis kávu?“ vyhrkla chvatně a vyskočila. Když z podlahy sbírala flanelové pyžamo, pečlivě se Priceovi vyhýbala pohledem. „Nebo něco k jídlu? Včera jsem navařila velký hrnec dušeného masa. Nebo co kdyby sis vlezl do vany s horkou vodou? Bojler je napojený na generátor, takže horké vody máme dost.“

„To zní lákavě,“ prohlásil a rovněž se zvedl. „Komplet všechno.“ Uchopil Hope za paži a obrátil ji obličejem k sobě. Sklonil se k ní a znovu ji něžně a dlouze políbil. „A taky se s tebou chci znovu pomilovat, pokud tedy nemáš námitky.“

To, co Hope právě prožívala, se vymykalo všem jejím dosavadním zkušenostem, dokonce o ničem podobném nečetla ani neslyšela. Srdce jí udělalo další bláznivý kotrmelec. Věděla, že Priceovi nedokáže a nechce říct ne. Dokud ta zběsilá sněhová vichřice neskončí, zůstane tu uvězněná ve společnosti Pricea Tannera – a nikdo nemůže zaručit, že se jí ještě někdy naskytne podobná příležitost.

„Já bych taky ráda,“ vzmohla se na upřímnost.

„A co pro změnu jít do postele místo na podlahu?“ Palcem jí objel bradavku, která se okamžitě nalila a ztvrdla.

„Postel je nahoře.“ Polkla. „Víš, je to tam krásně vyhřáté, protože teplo stoupá nahoru, ale těžko jsem tě mohla vytáhnout po schodišti až do patra, tak jsem tě uložila aspoň ke krbu.“

„Vždyť já si nestěžuju.“ Vytáhl jí pyžamo z rukou a nechal ho spadnout na podlahu. „Ale když tak o tom přemýšlím, zrušil bych kávu i maso. A klidně i vanu, tedy pokud náhodou nemáš v plánu vlézt si do ní se mnou.“

To sice neměla, ale byl to proklatě svůdný nápad. Přitulila se mu do náruče a zapomněla na všechno, s výjimkou živočišného kouzla, které vznikalo chemickou reakcí mezi jejich těly.

4.

Ráno se Hope probudila vedle Pricea a zůstala ležet bez hnutí, aby si ho mohla chvilku prohlížet, než se probudí. Vychutnávala pocit propastného tělesného ukojení, jaké snad ještě v životě necítila. Vůbec si nelámala hlavu otázkou, proč tak silně reaguje na muže, o kterém nevěděla víc než jeho jméno; prostě jen přijímala potěšení, kterou ji toto náhodné a nečekané setkání přinášelo. Hřejivé mužské tělo jí zútulnilo postel, změnilo ji ve svůdné hnízdečko, z kterého se Hope vůbec nechtělo ven, zvlášť když lezavý chlad v pokoji prozradil, že oheň dole v krbu už stačil uhasnout.

Už to bylo hodně dlouho, co se mohla těšit z tak prosté radosti, jako je blízkost spícího muže, jeho pomalé hluboké oddechování. Toužila se k němu přitulit, ale nerada by ho probudila. Spal tvrdě, což dokazovalo, jak je vyčerpaný. Nejdřív málem umrzl a pak strávil poměrně náročnou a rozhodně nijak klidnou noc.

Jedna svalnatá paže spočívala na polštáři a Hope si všimla, že na zápěstí se mu černají podlitiny. No ano, navrch měl za sebou ještě autohavárii. Nebylo divu, že teď tak hluboce spí, spíš byl zázrak, že se v průběhu noci vybičoval k tak velkolepým výkonům.

Hope pozorně zkoumala další podrobnosti, které se jí ke zkoumání nabízely. Měl pěkné vlasy, tmavé a husté, žíhané bronzovými odlesky, jako by trávil hodně času na slunci. Ve spánku ležel tváří k ní a ona měla sto chutí přejet mu prstem po linii nosu, vysokém a maličko zakřiveném, možná v důsledku nějaké památné rvačky. Ústa měl široká a pěkně tvarovaná, rty měkké a přitom mužně výrazné, čelisti hranaté, a bradu…

Brada se dala popsat jedině jako zarputilá. Přitažlivě drsný, sexy; žádný filmový krasavec, ale to zjistila už předtím. Stačilo jí se na něho pouze podívat a už se jí ňadra napínala touhou.

Přitahoval ji tak neodolatelně, až se jí z toho málem zatočila hlava. Už stačila zapomenout, jak opojné je pobláznění smyslů, jak je mocné a strhující. Kdyby se s ním setkala za normálních okolností, nepochybně by ji také přitahoval; ale bez té fyzické důvěrnosti, vyvolané doteky jejich nahých těl, by ho možná nikdy nepovzbudila k sebemenší vstřícnosti a kdoví, třeba by ho i cudně odmítla. Ovšem ten nutný kontakt nahých těl mezi nimi vytvořil pouto ještě dřív, než Price nabyl vědomí. Hope ho dlouho předtím hladila, znala hebkost jeho kůže, tváře porostlé strništěm i ladné svaly na ramenou. Bradavky měla napjaté a podrážděné třením o jeho hruď, nohy si proplétala s jeho, a ačkoliv se ho ani jednou nedotkla smyslně, se sexuálním podtextem, těžko si mohla pomoct, aby na svém nahém těle necítila tvar jeho tuhých genitálií. Zakazovala si na to myslet, ale přesto byla skoro nesnesitelně vzrušená ještě dřív, než do ní poprvé vnikl.

Ale na druhou stranu si uvědomovala, že Price ji sexuálně nepřitahuje pouze v důsledku její vlastní smyslné vyhládlosti. Kdyby tomu tak bylo, už by to zjistila, protože momentálně byla ukojená, a on ji přitahovat nepřestal. Sexuálně se shodli až s bolestnou dokonalostí. Jako kdyby automaticky věděl, kde přesně se jí dotknout a co všechno udělat, aby jí způsobil maximum rozkoše.

A Hope byla přesvědčená, že v jeho případě je to úplně stejné, přinejmenším sexuálně. Třebaže musel být vyčerpaný a doslova vysátý, stejně se k ní znovu a zas obracel, a kdykoliv si ji přitahoval k tělu, ruce se mu touhou a chtíčem doslova třásly.

Mezi rty jí unikl tichounký, přerývaný povzdech.

Venku nepřestával zuřit vichr a lomcovat okny. Za okenním sklem bylo vidět pouze bílou oporu. Dokud bude vánice běsnit, svět je nemůže vyrušit a Price je pouze její.

Ach bože, stačil jediný den, jediný okamžik, a všechno je hned jinak. Včera panikařila ze strachu, že čas jí proklouzává mezi prsty, namlouvala si, že propásla všechny příležitosti dostat od života právě to, po čem odjakživa toužila nejvíc –

rodinu. Ale pak jí vánice nečekaně přivála Pricea Tannera a budoucnost se jakoby mávnutím kouzelného proutku rozzářila krásnými přísliby.

Je zástupce šerifa. Tvrdil, že původně měl namířeno do Boise, takže možná žije tam, ale na druhou stranu věděl o jejích chatkách, což znamenalo, že zná dobře zdejší kraj a mohl by patřit mezi místní obyvatele. Zeptá se ho na to, jen co se probudí.

Navzdory vášnivě promilované noci a dalšímu milování, které si slibovala v příštích hodinách, si Hope netroufala automaticky na ně nahlížet jako na dvojici, na pár. Okolnosti, jež je svedly dohromady, byly značně extrémní. Kdoví, nelze vyloučit, že jakmile se počasí vyjasní, milý zástupce šerifa odtud odjede a neráčí jí věnovat jediný pohled. Tohle si však Hope uvědomovala od samého začátku a do celého dobrodružství šla navzdory tomu risku. Přesně tak, ona, která se nikdy nemilovala s nikým než s Dylanem, šla do toho s otevřenýma očima.

Ovšem kdyby se nějak stalo, že tahle situace přeroste v něco trvalejšího, Hope bude štěstím bez sebe. Nedovolila si uvažovat o lásce, protože těžko může milovat člověka, kterého vlastně vůbec nezná! Věděla o něm pouze tolik, že je něžný a velkorysý milenec a v průběhu noci projevil hluboký smysl pro humor, což oboje se jí nesmírně líbilo. Samozřejmě si však dávala pozor, aby si nenamlouvala, že třeba jen jeden z nich je zamilovaný.

Po pravdě řečeno, rozhodla se využít příležitosti – co když se jí podaří otěhotnět? Pak by ta příležitost nebyla promarněná.

I když ji přitahoval tak mocně, že se to vymykalo zdravému rozumu, a dokázal jí přinést pronikavou tělesnou rozkoš, ani na vteřinu nezapomínala, že žádný z nich se nijak nechrání. Antikoncepční pilulky nebrala už pět let a v celém domě nebyl jediný kondom. Ona sama byla zdravá plodná žena, on byl zřejmě rovněž plodný, a čas byl zhruba správný. Během noci do ní vyvrcholil celkem pětkrát, a to bez jakékoliv zábrany – chemické, hormonální či jiné – takže jeho sperma mělo takříkajíc volnou ruku. Tahle představa připadala Hope tak erotická, že se touhou doslova roztřásla.

Ale teď ráno, s jasnou hlavou a bez stresů naléhavé situace, si začala připadat provinile. Co to vyvedla? Vždyť ani neví, jestli je ženatý! Prstýnek neměl a včera večer ji ani nenapadlo, aby si položila zrovna tuhle otázku. Při představě, že možná spala s ženatým mužem, se v ní všechno bouřilo. Radši ani nemyslet, jak by ji bolelo, kdyby se nakonec skutečně dozvěděla, že to je nevěrný hňup. Ovšem i v případě, že ženatý není, platila krutá pravda, že Hope neměla právo udělat tak závažný krok bez jeho souhlasu. Pravda, on sám se jí na antikoncepci neptal, ale byl ve značně zbožněném stavu, měl za sebou krutý a šokující zážitek, takže nebylo divu, že se mu hlavou honilo něco úplně jiného, například úžas nad tím, že zůstal naživu.

Dělala si výčitky, jako by ho okradla o svobodnou vůli. Pokud z jejich milování vzejde dítě a Price bude kvůli tomu zuřit, nikdo mu to nebude mít za zlé. Právě se totiž dopustila trestného činu zneužití spermatu – tedy, pokud takový trestný čin vůbec existuje.

Role svobodné matky by nebyla jednoduchá, tedy kdyby skutečně otěhotněla. Bylo jí jasné, že kdyby měla dost času si svůj krok rozmyslet, opatrnost by jí velela neriskovat. Jenže ona čas na rozmyšlenou *neměla*, Price jí ho nedopřál, a ona teď prožívala provinilou radost z vědomí, že výsledkem jejich milování by mohlo být děcko. Její tatínek by nebyl nijak nadšený, ale má ji moc rád, takže by se s tím nakonec smířil. Koneckonců, není žádná středoškolačka neschopná uživit sebe, natož dítě. Pochopitelně by byla daleko radši vdaná, ale – jak si pronikavě uvědomila právě včera – čas běží a na dítě jí ho už moc nezbývá. Bylo by hloupé nevyužít každou šanci, která se jí naskytne.

Hope opatrně vyklouzla z postele. Dávala pozor, aby Pricea neprobudila, potřeboval co nejvíc odpočívat. Stehna se jí třásla slastnou únavou a v lůně cítila bolest i vzrušení. Zhluboka si povzdechla. První kroky byly spíše belhání, protože jí všechny svaly vyčítavě připomínaly drastické zacházení z včerejší noci. Tichounce posbírala jednotlivé kusy oblečení a po špičkách se vyplížila z pokoje.

Sešla do přízemí a zamířila ke kuchyni. Rolnička jí přiklusal naproti a dychtivým vrtěním ocasu a hopsáním jí sdělil, že zaspala a on že padá hlady, nicméně že jí všechno odpouští z radosti, že mu nakonec přece jenom dopřála svou společnost. Nasypala mu do misky hrst granulí a pak si pospíšila ke krbu, aby rozdělala oheň. Dřevo se dávno změnilo na šedivý popel a domem se šířil chlad. Narovnala na rošt třísky, noviny a navrch silná polena. Než stačila škrtnout zápalkou, papír olízly tenké jazýčky ohně na důkaz toho, že v popelu stále zůstal pár životaschopných uhlíků. Hope chvíli pozorně sledovala, zda se oheň skutečně rozhoří a zapálí i silnější kusy dřeva. Pak zapnula varnou konvici, aby připravila vodu na kávu, a zatím odběhla do tatínkovy koupelny a pustila si sprchu. Zaplať bůh za horkou vodu, jinak by ten chlad nepřežila!

Sprcha jí pomohla odplavit únavu, bolístky i případné výčitky svědomí. S mnohem lepším pocitem si navlékla tepláky a flanelovou košili, kterou si vytáhla z tatínkovy skříně, k tomu tlusté vlněné ponožky, a spokojeně odťapkala vypít svůj první ranní šálek kávy.

S kouřícím hrnkem v jedné a s mopem v druhé ruce zamířila do obývacího pokoje, aby vytřela louži na podlaze a sebrala Priceovy mokré zmuchlané šaty.

Usoudila, že nejlépe je usuší, když je přehodí přes zábradlí nad schodištěm, kam stoupá horko z krbu. Kabát mu pověsila na židli a vysoké boty postavila vedle krbu, protože bylo lepší, aby prosychaly hezky pomalu. Zbytek oblečení odnesla nahoru. Než uschne, Price nejspíš musí zůstat nahý. Byl příliš vysoký, než aby mu padlo něco z tatínkova šatníku, a po Dylanovy jí zbylo jenom pár košil, které nosívala ona sama.

Ale ne – po chvilce přemýšlení si vzpomněla, že tatínek si nedávno koupil černé tepláky a stěžoval si, že se při vybírání asi přehmátl, protože nohavice tahal po podlaze. Hope se ještě nedostala k tomu, aby je zkrátila, podobné práce si schovávala na lenivé zimní měsíce. Prozatím čekaly v horní polici jeho šatníku. A pro jistotu prohrábne i další police, protože nemohla vyloučit, že se tam nezatoulala i nějaká extra velká mikina.

Urovnala uniformu, aby po uschnutí byla co nejmíň zmačkaná, a přitom si náhodou všimla, že levá nohavice je

roztržená. Pozvedla látku, aby si poškození prohlídla trochu líp, a pod otvorem zaregistrovala narudlou skvrnu, jako by se kromě látky roztrhla i kůže pod ní. Ale – když Pricea svlékala, na žádné poranění nenarazila! Kromě zhmožděnin na sobě neměl jediné místečko, které by nedávno krvácelo. Hope nechápavě svraštila čelo, ale pak jen pokrčila rameny a pověsila kalhoty přes zábradlí.

Něco scházelo. Hope si uniformu chvíli zkoumavě prohlížela, ale najednou jí svitlo: kde zůstala pistole? Ztratil ji, když klopýtal vánicí? Těžko, protože chybělo i pouzdro, takže si ho musel odepnout a… nechal ho snad ve voze? To ale nedávalo smysl. A neměl ani náprsní tašku, což ale bylo pochopitelnější, protože ta mu mohla při tom nebezpečném putování oslepující vánicí kdykoliv vypadnout. Možná zůstala i v jezeře.

Ale i kdyby podobným způsobem ztratil pistoli, je logické, aby si pak odepnul prázdné pouzdro a zahodil ho? Těžko, šlo přece o součást uniformy. Ale na druhou stranu, kdoví v jakém stavu odcházel od havarovaného vozu! Co když se uhodil do hlavy a vůbec si to neuvědomil, ačkoliv pokud by *skutečně* utrpěl otřes mozku a dokázal v tom bílém pekle dojít až sem, byl by to ještě větší zázrak, než si myslela původně.

Nu ale chybějící pistole nepředstavovala tak velkou záhadu, aby na její rozluštění Hope nevydržela počkat, dokud se Price pořádně neprospí. V domě bylo pořád tepleji, v kuchyni čekala spousta horké kávy a Hope padala hlady.

Znovu sešla do přízemí, zvedla sluchátko, aby se přesvědčila, zda funguje, ale linka byla hluchá. Neozývalo se v ní ani praskání statické elektřiny. Pustila rádio, ale ozval se pouze šum. Ne snad, že by v tomhle příšerném počasí čekala něco jiného, ale během výpadků proudu pravidelně ověřovala, jak na tom je, čistě pro jistotu.

Puška zůstala na stejném místě vedle dveří, kde ji večer opřela. Zvedla ji a vrátila na věšák v tatínkově pokoji, aby ji Rolnička náhodou neporazil nadšeně se mrskajícím ocasem.

Nalila si další hrnek kávy, postavila ho na stůl v obývacím pokoji a začala sklízet přikrývky a osušky, které se ještě povalovaly na podlaze. Pečlivě vytřela zbylé louže roztálého

sněhu a ledu. Rolnička jimi samozřejmě stačil už několikrát proběhnout a po celém domě nechal mokré šlápoty. Hope je stírala navlhčeným mopem a přitom se soustředěně rozhlížela po podlaze, aby žádné nepřehlédla.

„Zdálo se mi, že cítím vůni kávy."

Prudce vzhlédla. Stál nahoře u zábradlí s rozježenými vlasy a tmavým strništěm na bradě, víčka ještě ztěžklá spánkem. Hlas měl chraptivý a Hope napadlo, že možná bojuje s nachlazením.

„Donesu ti hrnek nahoru," nabídla se. „Tady je moc chladno, než abys tu mohl pobíhat úplně nahý."

„V tom případě rád zůstanu tady. Na další zimu fakt ještě nejsem dost zralý. Zatím ne." Pousmál se a pak se sklonil k Rolničkovi, který při zaslechnutí jeho hlasu ihned vyhopkal na balkon, aby psa kamarádsky podrbal za ušima.

Hope odběhla do tatínkova pokoje, kde popadla připravené tepláky, navrch přihodila boxerky a vlněné lovecké ponožky, ale ať hledala sebeusilovněji, žádnou velkou mikinu nenašla, i když si vážně pamatovala, že se tu někde potulovala šedivá maximikina se znakem univerzity v Idaho. Kdysi ji nosila k legínám a doslova se v ní ztrácela, ale kam ji uložila? Vyhodila ji, nebo schovala?

Možná že zůstala ve skříni té druhé ložnice v patře. V létě si tam Hope ukládala zimní oblečení a v zimě zase letní, ale samozřejmě nikdy nepřemístila úplně všechno.

S hromádkou šatstva v náručí odběhla do kuchyně, připravila další šálek kávy a všechno vynesla do patra.

Praskající plameny v krbu rychle zahřívaly horní místnosti. Dveře do koupelny byly dokořán a Price stál pod sprchou. Hope postavila hrnek na okraj umývadla. „Tady máš kávu."

Trochu odtáhl závěs a vystrčil hlavu. Po obličeji mu stékaly stružky vody. „Podala bys mi ji, prosím? Díky." Zhluboka se napil. Když se mu kofein začal rozlévat žilami, spokojeně si povzdechl.

„Donesla jsem ti nějaké oblečení. Doufám, že ti nevadí tatínkovy boxerky."

„Pokud to nevadí jemu, tak mně už vůbec ne." Modrýma očima ji zkoumal přes okraj kouřícího šálku. „Jsem rád, že patří tvému otci, a ne manželovi. Včera večer jsem se na to neptal,

ale nemám ve zvyku zahrávat si s vdanými paničkami. Mám-li říct pravdu, moc rád bych si s tebou ještě někdy pohrál, víš?“

„Jsem vdova.“ Zaváhala, ale nakonec sebrala odvahu. „Dnes ráno jsem přemýšlela o navlas stejném problému, věříš? Jako že mě ani nenapadlo se zeptat, jestli jsi ženatý. To asi chápeš.“

„To nejsem. Jsem rozvedený a bezdětný.“ Znovu se napil kávy. „A kdepak se ten tvůj tatínek schovává?“ zeptal se, ale jeho lhostejný tón se zdál maličko vynucený.

„Odjel navštívit svého bratra do Indianapolis. Strýček Pete měl infarkt a tatínek tam okamžitě odletěl. Podle nejnovějších zpráv by se měl vrátit už příští týden.“

Price vrátil prázdný šálek Hope a usmál se. „Co myslíš, vydrží ta vánice do příštího týdne?“

Hope vyprskla smíchy. „To bych se moc divila.“ Všimla si, že ty temně rudé zhmožděniny má na obou zápěstích.

„Kčertu. No ale, aspoň že nemusím uprchnout už dnes, i když bych asi měl dát jistým lidem vědět, kde jsem a že se mi nic nestalo.“

„To nejspíš půjde těžko. Telefon taky nefunguje. Zjistila jsem to zrovna před chvílí.“

„Tak tomu říkám pech!“ zazubil se Price a zatáhl závěs sprchy. „Zůstat uvězněný v pustině se sexy blondýnkou!“ Zpoza závěsu se ozvalo uličnické pohvizdování.

Hope měla sto chutí se k tomu hvízdání připojit. Zaposlouchala se do vyjící vichřice a šťastně si uvědomila, že potrvá celé dny, než Price bude moct odejít.

Náhle se na něco rozpomněla. „Poslyš, chtěla jsem se zeptat, jestli ses někde neporanil? Žádnou krev jsem na tobě včera neviděla, ale přitom máš roztržené kalhoty a kolem díry je krev. Tedy, aspoň mně to jako krev připadalo.“

Na odpověď si musela pár vteřin počkat. „Ne, nejsem zraněný. Nemám ponětí, od čeho ta skvrna je, vážně.“

„A taky ti chybí služební pistole i s pouzdrem. Pamatuješ si, co se s nimi stalo?“

Znovu odmlka, jako by Price nad odpovědí musel přemýšlet, a když konečně promluvil, zřejmě si se zakloněnou

hlavou zrovna sprchoval obličej. „Nenapadá mě nic jiného, než že jsem je zapomněl ve voze.“

„Tomu nerozumím. Proč by sis sundával i opasek s pouzdrem?“

„To tedy sám nevím. Mimochodem… máš tady nějakou zbraň? Myslím i něco jiného než pušku, s kterou jsi mávala včera večer?“

„No, pistoli.“

„A kde ji schováváš?“

„V zásuvce nočního stolku. Proč?“

„Nemůžeme mít jistotu, že jsem jediný člověk, kterého přepadla vánice a přiměla ho pátrat po úkrytu. Opatrností člověk nic nezkazí.“

5.

Do přízemí sešel hladce oholený břitvou, kterou mu donesla z tatínkovy koupelny, a v teplákách a mikině vypadal energicky jako vrcholový sportovec. Velká mikina nakonec přece jenom byla ve skříni a skvěle mu padla, byla dost volná, aby se v ní cítil pohodlně.

Hope by normálně posnídala obilné vločky, ale pro Pricea uvařila pořádnou sytou snídani, vajíčka na slanině. Přistoupil k ní zezadu, a když u sporáku obracela slaninu na pánvi, objal ji kolem pasu. Políbil ji na šešulku a pak se jí bradou opřel o hlavu. „Fakt nevím, co voní líp, jestli káva, slanina nebo ty."

„Páni, ty mi lichotíš! Nejspíš voním proklatě dobře, když mě stavíš do jedné řady s tak kvalitními soupeři. Káva a slanina, hm. Těžký kalibr."

Cítila, jak se zazubil, brada se mu na vrcholku její hlavy pohnula. „Klidně bych tě dokázal sníst. Hned teď." Pronesl to škádlivě a současně i smyslně. Hope zahltila vlna žáru, která neměla nic společného s rozpaky ani se studem. Opřela se o něho zády, protože se jí trošku podlomila kolena. V rozkroku se mu vzdula erekce a Hope se mu o ni otřela zadečkem.

„Mám dojem, že si musíme jít znovu lehnout." Z hlasu mu nevyčetla ani náznak škádlivosti, tentokrát mluvil naprosto vážně.

„Teď?"

„Teď." Natáhl paži a vypnul vařič.

O deset minut už Hope byla nahá, bez dechu, celá se třásla na prahu dalšího orgasmu. Stehna mu ovíjela kolem krku a Price ji jazykem přiváděl k šílenství. Pokusila se ho přitáhnout na sebe, ale přitiskl jí zápěstí k matraci a dál ji rozmazloval.

Poddala se, zvedla kyčle a tělo se jí rozechvělo ukojením. Teprve když se bezvládně zhroutila na prostěradlo, Price se na ni položil a jediným pohybem do ní zasunul celý ztopořený penis.

Zhluboka se nadechla, protože už stačila zapomenout, jak bezvýhradněji umí vyplnit.

Něžně se v ní začal pohybovat. Držel ji za ramena a přitom zkoumavě pozoroval výraz v jejím obličeji.

Ale Hope se ani v této situaci neubránila výčitkám svědomím. „Víš, neberu žádnou antikoncepci," vyhrkla, i když si plně uvědomovala, že nejde zrovna o nejvhodnější okamžik, aby nanesla téma ochrany před početím.

Ale Price se nezarazil. „A já zase nepoužil kondom," pošeptal jí horce. „Jistě, mohl bych přestat, ale na to už je beztak dost pozdě, nemyslíš? Jako kdyby člověk zavíral klec až potom, co mu kanárek uletěl."

Později Hope odběhla do koupelny, Price se opět oblékl a křikl na ni: „Půjdu dolů a dodělám snídani!"

„Budu tam za minutku!" Kdoví proč se jí třásly nohy. Cítila propastnou úlevu. Zadívala se na svůj odraz v zrcadle a všimla si, že hnědé oči se jí neobvykle rozšířily. Otěhotní. Věděla to, cítila to. Bude mít dítě. Ta vyhlídka ji děsila a současně opájela blahem. Od této chvíle se jí život změní od základů.

Vrátila se do ložnice a posbírala rozházené kusy svého šatstva. Pomalu a zamyšleně se oblékala. Celý život se chovala opatrně, dávala si pozor na každičkém kroku, takže nyní jí ten vědomý a záměrný risk drásal nervy, jako by nastoupila na palubu raketoplánu bez předchozího tréninku.

Ach ano, opatrnost se jí zatím vždycky vyplatila. Ale z Priceova jednání doslova čišel názor, že občas se vyplatí to s opatrností nepřehánět. A vůbec, když člověk riskuje záměrně, není to neopatrnost, ale cílevědomost. Nebo ne?

Jedna z vlněných ponožek přistála mezi postelí a nočním stolkem. Klekla si, aby ji vytáhla, a když se ocitla obličejem těsně vedle zásuvky, mimoděk si vzpomněla, co v přízemí před chvilkou odpověděla Priceovi. Bez rozmýšlení otevřela zásuvku, aby se ujistila, že pistole je pořád ještě na svém místě.

Nebyla.

Hope se pomalu zvedla. Celou tu dobu nespouštěla pohled z prázdné zásuvky. Věděla, že tam pistole byla. Po tatínkově odjezdu se ujistila, že je zbraň nabitá, a pak ji uložila na stejné místo, kde ležela už roky. Život v zdejší pustině vyžadoval schopnost se bránit. Hope se hned na začátku zdejší kariéry naučila střílet a správně pečovat o střelné zbraně. V Idaho člověk narazil na řadu nebezpečných šelem, ať už ze světa zvířat či světa lidí. Drsné hory, k nejbližšímu městu cesta dlouhá spoustu kilometrů, to všechno vábilo všechny možné magory, jednotlivce i skupiny – neonacisty počínaje a pašeráky drog konče. Hope mohla zakopnout o medvěda i losa, ale daleko větší obavy měla ze setkání s lidskými zabijáky.

Pistole v zásuvce byla, ale už není. Price se ptal, kde schovává zbraň, i když při špetce snahy by ji objevil i bez ptaní. Ale proč zkrátka neřekl, že by ji měl rád po ruce? Byl policajt, Hope by pochopila, že se mnohem lépe cítí ozbrojený než neozbrojený, zvlášť když nekope na domácím hřišti.

Sešla dolů. Tvářila se vážně, protože jí skutečně nebylo do smíchu. Stál u sporáku a smažil slaninu. „Pricei, ty máš u sebe mou pistoli?“

Zkoumavě po ní loupl očima, ale hned se zase věnoval obsahu pánve. „Ano, mám.“

„Ale proč jsi mi neřekl, že si ji bereš?“

„Nechtěl jsem ti přidělávat starosti.“

„Proč bych si měla dělat starosti?“

„Kvůli tomu, co jsem předtím vykládal. Jako, že by sem mohli přijít nějací jiní lidé.“

„Ale *já* si starosti nedělám, zato *ty* podle všeho jo!“ upozornila ho významně.

„Ale dělat si starosti, to přece patří k mé práci! Ozbrojený se cítím daleko líp. Ale pokud ti to vadí, klidně pistoli vrátím na původní místo.“

Rozhlédla se, ale zbraň neležela nikde v dohledu. Pokrčila rameny. „Kde vlastně je?“

„Mám ji za pasem kalhot.“

Zmocnil se jí nepříjemný pocit, podivná nervozita, i když sama nevěděla proč. Vždyť sama usoudila, že policista se cítí klidněji se zbraní, teď jí to dokonce výslovně potvrdil i on. Tak

co ji na tom tolik znervózňuje? Snad jen, že na zlomek vteřiny se zatvářil tak… nesmiřitelně. Odtažitě. Možná to bylo tím, že pracoval ve službách zákona a zažil spoustu věcí, se kterými se normální člověk během všedních dní nesetká ani náhodou. A možná právě proto očekával vždycky jenom to nejhorší. Ale na okamžik, čistě jen na zlomeček vteřiny, připadal Hope stejně nebezpečný jako ti zvrhlí zločinci, které pronásledoval. Předtím se však zdál tak v pohodě, tak milý a vstřícný, takže ten náhlý rozdíl ji teď šokoval.

Honem ten nepříjemný pocit zaplašila a o pistoli se už nezmínila ani slovem.

U snídaně se zeptala: „V jakém okrsku vlastně sloužíš?“

„V tomhle,“ odpověděl. „Ale jsem tady poměrně nový. Jak jsem ti už řekl, věděl jsem, že je tu rekreační středisko, ale zatím jsem nestihl sem zajet a seznámit se s tebou a tvým otcem – a taky s Rolničkou, to se rozumí.“

Retrívr, který se rozvaloval v mezírce mezi jejich židlemi v očividné naději na dvojnásobnou šanci ulovení upadlých či hozených kousků topinek, při zaslechnutí svého jméno napřímil uši.

„Ale lidské jídlo nedělá pejskům dobře!“ napomenula ho Hope přísně. „A kromě toho, už jsi dneska baštil!“

Rolnička se nepřestával tvářit udatně a Price se rozesmál.

„Jak dlouho už sloužíš u policie?“

„Jedenáct let. Původně jsem pracoval v Boise.“ Koutky rtů mu pobaveně zacukaly. „Tak abych konečně vyplnil dotazník, je mi čtyřiatřicet, osm let jsem rozvedený, ví se o mně, že si občas rád dopřeju pár skleniček a vychutnám si doutníček, ale pravidelný kuřák nejsem. Do kostela nechodím, ale ve svého boha věřím.“

Hope odložila vidličku na stůl, skoro ji odhodila. Cítila, že jí obličej hoří zahanbením. „Ale já přece nemyslela –“

„Ale myslela, a vůbec ti to nevyčítám. Když žena dovolí muži, aby se s ní pomiloval, pak má právo na jistotu, že nejde o nikoho, kdo nezapadá do jejích měřítek. Má nárok dozvědět se o něm každičkou maličkost a je nesmysl, aby to muži vadilo.“

„Ale třeba vadí ženě, že když jí muž odříká vlastní životopis jako uchazeč o zaměstnání, pak ona vypadá jako stíhačka!“ namítla Hope a nepřestávala rudnout.

Pokrčil rameny. „Ale to už je její problém, mně to opravdu nevadí.“ Teď už se smál na celé kolo. „Přestaň se červenat! No co, tak jsi zvědavá a taky se trochu bojíš. A co má být? Neumím si představit, že by se jiná žena na tvém místě chovala jinak. A ostatně, kdybychom měli obrácené role a tys tady v domě přepadla mě, taky by mě proklatě zajímalo, koho jsem si pustil pod střechu a do postele.“

Hope se udatně pokoušela o úsměv, zatímco Price na ni upíral přehnaně komický, uchvácený pohled. Nakonec to nevydržela a pořád ještě celá zrůžovělá vyprskla smíchy.

„Jsi šašek!“ napomenula ho.

„Vážně? V tom případě jsem vzrušený šašek. Co ty na to? Už jsem zralý vrátit se nahoru?“ Vzal její ruku a přitiskl si ji do klína.

„Ach bože,“ předstírala Hope pohoršení. „Copak si aspoň chvíli nemůžeš odpočinout?“ Současně ji v rozkroku horce zamrazilo touhou po milostné slasti.

„Cožpak o to, já bych si odpočinul rád, ale když se tady vedou řeči o postelích, tak si zkrátka nemůžu pomoct!“ postěžoval si Price rádoby nešťastně a Hope se hihňala a zářila skvělou náladou. Jeho škádlení se jí úžasně líbilo, ale na druhou stranu si uvědomovala, že Price bude v hádkách tvrdý soupeř, protože všechny její argumenty vždy odmávne jako obtížný hmyz.

Při pohledu na její výraz se okamžitě zatvářil kajícně. „Uznávám, že někdy jsem vážně hrozný!“ přiznal.

„Že by? A kdy například?“

„Například mám jeden příšerně odporný zlozvyk.“ Naschvál se odmlčel, jako by ji chtěl maximálně napínat. Hope bylo jasné, že čeká na její dotaz.

„Tak přece vyklop jaký?“

„Jsem chorobně závislý na dálkovém ovladači. Tedy, na dálkových ovladačích.“

„To platí pro tebe a pro miliardu dalších mužů na celém světě. Pokud tě to uklidní, my tady chytíme jedinou televizní

stanici – *jedinou!* – ale kdykoliv můj tatínek sleduje televizi, stejně celou tu dobu sedí s ovladačem v ruce.“

„No, tak zlé to snad se mnou ještě není!“ zasmál se Price a stiskl Hope prsty. „Tak poslyšte, Hope Bradshawová, až se počasí vrátí k normálu, vyšla byste si se mnou na večeři?“

„Jé, já nevím,“ sklopila Hope cudně oči. „Myslíte jako opravdickou schůzku, prosím? Nejsem si jistá, jestli jsem na něco podobného už připravená, pane.“

Price se uchechtl a začal něco odpovídat, když tu na jejich spojené ruce dopadl sluneční paprsek. Polekaně pohlédli nejprve na skvrnku světla a pak se obrátili k oknu. Vítr přestal vát a na obloze se objevily ostrůvky jasné modře.

„Ať se propadnu,“ zabručel Price a přistoupil k oknu, aby se podíval pořádně. „Sliboval jsem si, že ta vánice potrvá mnohem déle!“

„Však já zrovna tak,“ potvrdila Hope a ze všech sil se snažila nedat najevo hloubku svého zklamání. Bylo jí však jasné, že jako herečka by neobstála. Ale co, koneckonců ji pozval na večeři. Na schůzku. Nechce od ní odejít bez jediného ohlédnutí. Vyjasněná obloha samozřejmě znamená, že se musejí rozloučit dřív, než předpokládala, ale vůbec to neznamená, že už ho víckrát neuvidí.

Postavila se vedle Pricea. Stačil jí jediný pohled ven, aby ohromeně vyjekla. „Prokristapána!“ Tolik sněhu už dlouho neviděla. Okolní terén se změnil k nepoznání, závěje sněhu ho vyhladily do jednolité roviny, která sahala jen kousek pod rám okna.

„Podle mě napadl nejmíň metr. Majitelé horských chat a lyžařských vleků budou blahem bez sebe, ale ještě nějakou dobu potrvá, než sněhové pluhy protáhnou silnice. Bude to pěkná dřina.“ Price zamířil k venkovním dveřím a otevřel je. Ledový poryv vzduch jako by naráz vysrkl z přízemí všechno teplo a vystřídal ho štiplavou a v první chvíli i příjemně mrazivou svěžestí. „Proboha!“ Honem zase zabouchl. „Podle všeho tam pořádně mrzne. Tenhle sníh vydrží až do jara, s oblevou počítat nemůžeme.“

Kupodivu, vylepšené počasí jako by Priceovi naopak pokazilo náladu. Jak ubíhal den, Hope si všimla, jak opakovaně

přechází od okna k oknu a dívá se ven, i když často se to snažil dělat nenápadně. Sama měla spoustu práce, protože uvěznění v domě ještě neznamenalo, že může nechat plavat povinnosti, například vaření, úklid, mytí nádobí a třeba i přepírání kousků prádla, ovšem bez elektřiny to bylo dvojnásob pracné a náročnější na čas než normálně.

Price pomohl Hope se ždímáním prádla, které ručně vyprala, a než ho rozvěsila na horní zábradlí, aby se usušilo, odvážil se do venkovního mrazu a nanosil velkou zásobu dřeva, aby se nemuseli strachovat o oheň. Hope překontrolovala, jak je na tom jeho uniforma, promnula v prstech švy, které obvykle usychají jako poslední, a usoudila, že pokud Price bude živit oheň v krku tak usilovně jako doposud, do hodiny bude všechno krásně suché. V patře začínalo být vedro jako v tropech, ale Hope by byla poslední, komu by to v daných podmínkách vadilo.

Znovu rozprostřela části uniformy po zábradlí, když si mimoděk všimla nášivky za límcem služební košile. Podle ní šlo o velikost patnáct a půl. Zarazilo ji to. Byla si *jistá*, že Price má větší velikost. Pravda, košile mu byla příliš těsná, teď si vybavila, jak ho svlékala a knoflíky na hrudi napínaly látku až k prasknutí. Samozřejmě to mohlo být zčásti tím, že pod ní měl teplý nátělník a tričko, proto mu uniforma byla těsnější než normálně. Ovšem pokud by Priceovi vybírala košili ona, sáhla by po velikosti nejméně o celé číslo větší, možná by se pro jistotu rozhodla dokonce pro sedmnáctku.

Price vešel do pokoje s náručí polen a urovnal je vedle krbu. „Odhrabu sníh ze schodů, ano?“ houkl na Hope nahoru.

„To může počkat, až bude kapku tepleji.“

„Prozatím přestalo foukat, takže pár minut se venku vydržet dá. Ten sníh odklidím za chvilku. Kdyby na schody přimrznul, šlo by to mnohem hůř.“ Těžký kabát nebyl ještě suchý, ale aspoň si kolem krku ovinul tatínkovu šálu, navlékl si silné pracovní rukavice a do bot, které zřejmě byly pořád trochu provlhlé, si vzal dvoje ponožky. Rolnička ho doprovodil a nijak se netajil svou radostí, že se mu nabízí příležitost se vyprázdnit venku, a ne na nouzovém záchůdku v předsíni.

Hope sešla do kuchyně a začala poklízet u kuchyňské linky. Náhle ji napadlo, že při jasném počasí se možná zlepšil signál. Zkusila pustit rádio a místností se rozlila hudba. Spokojeně poslouchala módní hit a přitom vytáhla z lednice hrnec s dušeným masem, aby ho ohřála k obědu.

Hlavním tématem rozhlasového vysílání bylo samozřejmě počasí, a sotva píseň skončila, moderátor lokální stanice začal odříkávat seznam uzavřených a neprůjezdných silnic. Mezi nimi Hope zaslechla i název silnice vedoucí k jejímu rekreačnímu středisku. Správa silnic odhadovala, že zabere nejméně tři dny, než se podaří zprůjezdnit všechny silnice v okrese. Vznikly i potíže s doručováním pošty a zásobováním, ale všichni se snaží, aby se život vrátil co nejdříve do normálních kolejí.

„Další zpráva," pokračoval moderátor. „Mikrobus, který převážel šest vězňů, sjel ve vichřici z okresní silnice. Havárie měla tragickou bilanci, vyžádala si tři mrtvé, včetně dvou zástupců šerifa. Pět vězňů uprchlo; dva byli vzápětí zadrženi, ale zbývající tři jsou stále na útěku. Není jasné, zda ve sněhové vichřici přežili, proto se mějte na pozoru před neznámými osobami ve svém okolí. Jeden z vězňů je vysoce nebezpečný násilník."

Hope zkameněla. Útroby se jí sevřely zděšením, strach ji na okamžik ochromil jako mozková mrtvice. Okresní silnice vedla jen pár kilometrů od jejího letoviska. Honem natáhla ruku a rádio vypnula. Moderátorův hlas jí šel náhle na nervy.

Musí si to srovnat v hlavě. Bohužel, výsledek jejího přemýšlení byl tak strašný, až se málem zalykala děsem.

Priceovi byla jeho uniforma malá. Neměl u sebe žádnou náprsní tašku, žádné doklady. A i když se tvářil, že o nic nejde, pořád tu zůstávala zakrvácená trhlina v nohavici – ale on sám neměl žádné zranění, které by tomu odpovídalo. A na obou zápěstích měl temně rudé zhmožděniny – od pout? Navíc mu chyběla služební zbraň.

Ale Price teď už zbraň měl. Tu její.

6.

Ale pořád ještě jí zbývala puška. Hope nechala dušené maso pobublávat na sporáku a chvatně se rozběhla do tatínkovy ložnice. Sundala ji z věšáku a při konejšivém doteku pažby v dlaních spokojeně vydechla. Sice pušku včera večer vlastnoručně nabila, ale vždycky se řídila zásadou všech střeleckých instruktorů „pokaždé si překontroluj, zda je zbraň nabitá“, takže jako už mnohokrát to automaticky udělala – a vytřeštila oči na prázdnou komoru. Price odstranil náboje.

Zpanikařené se rozhlédla, kam zmizela krabička s náboji, která vždycky ležela na polici vedle pušky. Musel ji někam schovat. Na nošení jenom tak po kapsách byla příliš těžká a on na teplákách a u mikiny beztak neměl kapsy. Ale nestačila se ani pořádně porozhlédnout, protože zaslechla otvírající se dveře a vylekaně se zastavila. Dobrotivý bože, co si počne?

Hlasatel tvrdil, že tři uprchlí vězni jsou ještě pořád na útěku, ale pouze jeden z nich by měl být nebezpečný násilník. Takže měla šanci dvě ku jedné, že to není zrovna Price.

Ale sebral jí pistoli a vysypal náboje z pušky – a ani o jednom svém kroku ji neráčil informovat. Nebylo pochyb, že stáhl uniformu jednomu ze dvou zástupců šerifa, kteří při nehodě zahynuli. Čert to vem, proč hlasatel nevaroval občany, že jeden z vězňů může být převlečený do šerifské uniformy?

Price byl příliš inteligentní, než aby se nechal zavřít za mříže kvůli nějaké prkotině, a i kdyby čirou náhodou ano, tak by si jistě neprodloužil trest hloupým útěkem. Obyčejný zločinec je často neobyčejně hloupý, ale Price nebyl ani obyčejný, ani hloupý.

Vzhledem k tomu, co zatím o Priceovi věděla, zjistila a co vypozorovala, dospěla k názoru, že její naděje na obyčejného vězně se rozplývá jako pára nad sluncem. Co termín „vysoce nebezpečný násilník“ může znamenat jiného, než že jde o vraha? Podobné přívlastky si nikdo nevysloužil jenom tím, že čmajzne sousedovi televizor.

„Hope?“ zaslechla Priceovo volání.

Bleskově vrátila pušku na místo a přitom se snažila nenadělat sebemenší hluk. „Jsem v tatínkově pokoji!“ křikla. „Rovnám mu tady prádlo!“ Otevřela prádelník a po pár vteřinách ho zase zabouchla, aby svoje tvrzení doložila i zvukovými efekty, pak si na obličej nasadila úsměv a zamířila zpátky do kuchyně. „Musíš být napůl zmrzlý.“

„Zima je teda parádní!“ souhlasil a honem si vyzouval boty obalené sněhem. Bez dalšího otálení zamířil k sálajícímu krbu. Rolnička setřepal na podlahu nejmíň pět kilo sněhu, načež se nadšeně rozutíkal k Hope, aby ji pozdravil po nekonečně dlouhém desetiminutovém odloučení.

Automaticky mu za tu zmáčenou podlahu vynadala, i když výchovný efekt svých slov zřejmě vynulovala, protože se hned shýbla a láskyplně ho podrbala za ušima. Potom zašla do komory pro mop, aby louže setřela. Celou tu dobu se v duchu modlila, aby se neprozradila nepřirozeným výrazem v obličeji. Cítila, že tváře má ztuhlé napětím, a měla strach, že její pokus o úsměv vypadá jako strnulý úšklebek.

Ach proboha, co si má teď počít? Jaké se jí v téhle situaci nabízejí možnosti?

Hope nevěřila, že by jí momentálně hrozilo velké nebezpečí. Price přece netušil, že si poslechla rozhlasové zprávy, takže si nebude připadat ohrožený. Rozhodně nemá důvod ji zabít; vždyť mu poskytuje jídlo, úkryt a sex.

Náhle zesinala. Neuměla si představit, že by se jí měl ještě dotknout. Ne, to by nesnesla.

Slyšela, jak se Price pohybuje v kuchyni a v mikrovlnce si ohřívá hrnek kávy. Ruce se jí roztřásly. Ne, ach ne. Prožívala tak úděsnou bolest, jako by jí vnitřnostmi projížděl chumel žiletek. Žádný muž ji ještě nikdy tolik nepřitahoval, a to včetně vlastního manžela. Zahřívala ho vlastním tělem, zachránila mu

život, v jakémsi primitivním, prazákladním smyslu slova jí teď patřil. Během krátkých dvanácti hodin se stal základním bodem, kolem kterého se točily všechny její myšlenky a emoce. Skutečnost, že si nedovolila označit ten vztah za lásku, byl marným a opožděným projevem sebezáchovného pudu. Část jejího já někdo utrhl jako kus kůrky z bochníku a ona si nebyla jistá, zda tu bolest dokáže přežít. A navíc je možné, že – kristepane – čeká jeho dítě!

Vodil ji za nos, hrál si s ní jako s loutkou, miloval se s ní. Choval se tak něžně a ohleduplně, že ani teď pro to, co se odehrálo mezi nimi dvěma, nenacházela jiný výraz než právě milování. Ale pochopitelně, takový Ted Bundy byl taky neuvěřitelně okouzlující muž ke všem, kromě žen, které znásilnil a zavraždil. Hope se odjakživa považovala za poměrně slušnou znalkyni lidské povahy a Price se zatím projevoval výhradně jako slušný a příjemný člověk, navlas ten typ, který ve volném čase dělá skautského vedoucího a přispívá na charitu. A dokonce jí, zřejmě v legraci, uvedl o sobě konkrétní fakta a pozval ji na schůzku, jako by tu v okolí měl zůstat natrvalo a tvořit součást jejího života.

Buď se milý Price bavil jako ještě nikdy v životě, nebo byl totálně šílený. Vybavila si však okamžik, kdy se mu v obličeji náhle objevil nemilosrdný a ostražitý výraz, a pochopila, že šílený není.

Zato byl nebezpečný.

Musí ho odevzdat spravedlnosti. Věděla to a smířila se s tím. Jinak to nešlo. Sžírala ji však tak pronikavá bolest, že málem nahlas zanaříkala. Odjakživa jí připadalo nepochopitelné, když ženy a dívky pomáhaly manželům či snoubencům uniknout před rukou zákona, a teď už znala důvod: představa, že Price by mohl většinu života strávit ve vězení a dost možná čelit i trestu smrti, byla nesnesitelná, k nepřežití. Ale na druhou stranu by nedokázala snést vědomí, že neudělala nic a někdo jiný zemřel pouze a právě proto, že nechala Pricea uniknout.

Možná se mýlí. Možná že právě dospěla k tomu nejsměšnějšímu závěru v celém životě. Hlasatel v rádiu přece neříkal, že zahynuli *všichni* zástupci šerifa, mluvil jen o dvou.

Ale rovněž se nezmínil, že by některého z šerifových zástupců postrádali, což by jistě ve zprávách bylo, protože by nešlo o maličkost.

Jenže teď se chytala stébel jako tonoucí a měla dost soudnosti, aby si to přiznala. Uniforma, která se sušila na zábradlí. Priceovi nepadla, a neexistoval žádný logický důvod, proč by si měl měnit uniformu s kolegou, který má menší číslo šatů. Kdepak, pravda byla taková, že Price patří k těm uprchlým vězňům, a ne k mužům zákona.

Nesmí mu prozradit, že se dozvěděla o havárii vězeňského mikrobusu. Dokud nebude obnovená dodávka elektrického proudu, Hope si nemusí dělat starosti, že by o tom bylo něco v televizi. Až půjde příště na záchod, nenápadně vytáhne baterie z rádia a schová je. Potom stačí pravidelně kontrolovat telefon, a jakmile začne fungovat, vyčíhá si vhodnou příležitost a zavolá na policii.

Pokud si udrží všech pět pohromadě, vše dobře dopadne.

„Hope?“

Poskočila leknutím, srdce se jí zpanikařené rozbušilo. Price stál ve dveřích komory a pozoroval ji pohledem ostrým jako skalpel. Honem zamávala mopem po podlaze a málem ho upustila. „Brrr, tys mě ale vylekal!“

„To vidím.“ Nevzrušeně k ní přestoupil a vzal jí násadu mopu z ruky. Hope instinktivně ucouvla. Měla pocit, že se udusí. V maličké komoře se zdál ještě statnější a vyšší, širokými rameny bezezbytku vyplnil rám dveří. Při milování se jeho výškou a silou kochala, vychutnávala si je, ale nyní ji děsily, připadaly jí zrůdně disproporční, protože vedle něho byla naprosto bezmocná – zvlášť když neměla zbraň. Nešlo o to, že by ho chtěla přemoct a zneškodnit vlastními silami, ale přesto musela počítat se situací, že se mu bude muset bránit. Když tak o tom přemýšlela, nejchytřejší bude útěk, tedy pokud k němu vůbec dostane šanci.

„Děje se něco?“ zeptal se. Tvářil se klidně, neproniknutelně, a upřeně hleděl Hope do obličeje. Stál přímo před ní, takže se měla možnost vyklouznout z úzké komory na chodbu. „Vypadáš k smrti vyděšeně.“

Vzhledem k tomu, že její duševní rozpoložení na ní bylo tak nápadně vidět, Hope pochopila, že nemá cenu se vymlouvat nebo něco zapírat. Ihned by poznal, že mu lže. „No jo, to jsem," přitakala roztřeseným hlasem. Sama nevěděla, na co se vymluví, ale náhle se z ní bez rozmýšlení začala sypat slova. „Když já… chci říct, že jsem už pět let vdova a neměla jsem… Prostě, sotva jsem se s tebou *setkala* a už jsme se – já – ále, k čertu," dodala bezmocně a vzdala se všech snah o vysvětlení.

Číhavý výraz v jeho obličeji se uvolnil a na rtech mu zahrál úsměv. „Tak jsi zrovna zažila jednu z těch chvilek slabosti, kdy si člověk připustí realitu, kdy se rozhlédne kolem sebe a pomyslí si: Panenko skákavá, co to vlastně *vyvádím?*"

Hope se zmohla na chabé přikývnutí. „No, něco takového," přisvědčila a polkla, jako by jí v krku uvízla hořká pilulka.

„Víš, ale ani se ti nedivím. Zůstala jsi v domě uvězněná úplně sama uprostřed sněhové vánice a ke dveřím se ti svalí polomrtvý cizinec, ty mu zachráníš život, a i když jsi dlouhých pět let neměla chlapa, kdovíjak se stane, že spolu promilujete celou noc. Naprosto živě si umím představit, že tě to trochu vyvedlo z rovnováhy, zvlášť když nebereš antikoncepci a klidně bys mohla otěhotnět."

Hope zbledla, že by se v ní krve nedořezal.

„Á, holčičko." Opatrně opřel mop o stěnu a vzal Hope za lokty, něžněji dlaněmi přejel po pažích a přitáhl si ji do náruče. „Tak vyklop, co se stalo? Podívala ses do kalendáře a nečekaně sis uvědomila, že jsi zrovna v nebezpečném období, pokud jde o riziko otěhotnění?"

Ach bože. Hope měla pocit, že omdlí, protože kombinace hrůzy a touhy dosáhla takové intenzity, až byla doslova nesnesitelná. Jak je možné, že Price se dokáže chovat tak. něžně a konejšivě, když je zločinec, násilník, uprchlý trestanec? A jak to, že jí dotek toho silného těla na jejím připadá tak příjemný a tak… správný? Ze všeho nejradši by mu položila hlavu na rameno, zavřela oči a zapomněla na celý svět, navždy s ním zůstala tady v horách, daleko od civilizace, kde by na ně nemohla žádná nepříjemná realita.

„Hope?" Sklonil hlavu, aby jí lépe viděl do tváře.

Lapla po dechu, ale stejně měla dál dojem, že se udusí. „Ano, teď mám zrovna – nebezpečné dny," přiznala skoro proti své vůli.

Price se zhluboka nadechl, jako by si i on náhle uvědomil tíhu důsledků, kterou by *to* pro oba znamenalo. „To je průšvih, co?"

„Na to vsaď boty," pokusila se Hope o žert. Mluvila teď maličko vyrovnaněji a byla za to neskonale vděčná. Vzepjatý příliv paniky v ní začal mírně opadat. Mezitím si stačila uvědomit, že bezprostřední nebezpečí jí nehrozí, takže nemusí nadskočit leknutím pokaždé, když se k ní přiblíží. To by v něm zákonitě probudilo podezření, protože by to až moc nápadně kontrastovalo s její předchozí ochotou se milovat. Měla z pekla štěstí, že i v tom zmatku se jí povedlo vymyslet přijatelnou výmluvu, proč je tak rozrušená – ostatně, přispěl k tomu svou bystrostí i on. Ale na druhou stranu nesmí zapomínat, že Price je nesmírně chytrý. Kdyby měl jen tušení, že v jeho nepřítomnosti vyslechla rozhlasové zprávy, během necelých pěti vteřin by si dal dvě a dvě dohromady a pochopil, co si Hope domyslela.

„Tak to bychom měli." Dlouze vydechl. „Když jsi mi předtím prozradila, že nebereš pilulky, vůbec jsem si neuvědomil, jaký to je risk. Tak pro co hlasuješ? Přestat pokoušet osud nebo naopak v tom pokračovat?" A náhle ucítila, jak se roztřásl. Nečekala to, domnívala se, že v bouři emocí se zmítá jen ona sama. „Ježíši," šeptl přiškrceně. „Vždycky jsem si dával proklatě pozor, věř mi."

„Znamená to, že na tebe taky sáhla studená ruka reality?" zamumlala Hope do Priceovy mikiny.

„K čertu studená ruka! Jsem kompletně obalený ledem!" Znovu se zachvěl. „Potíž je v tom, Hope… Páni. když mně se ta představa začíná líbit."

Ne, ach bože. Hope se mu v zoufalství zaryla tváří do prsou. Nemůže být zabiják, není vrah, to prostě není možné! Těžko by se k ní mohl chovat tak hezky, těžko by se nadchnul při představě, že se může stát otcem. To by musel mít rozdvojenou osobnost, jedna by patřila zločinci a druhá muži, kterého včera poznala?

„Rozhodni to sama!“ vybídl ji.

Byl vzrušený. Cítila tvrdou erekci pod jeho tepláky. Ani rozhovor o možném těhotenství ho neodradil, nevyděsil, naopak ho vzrušil stejně jako předtím ji, když si uvědomila, že se milují bez ochrany. A tělesně už na něj byla tak vyladěná, že vzápětí i ona v klíně pocítila svírání své vlastní touhy. Byl to pro ni doslova šok, ale přesto nedokázala tu reakci potlačit. Mohla jediné, a sice nedopřát si uspokojení té touhy.

V ústech jí vyschlo nervozitou. Chvatně se snažila nastřádat v nich trochu slin. „Asi – asi bychom si měli dávat pozor,“ vymáčkla ze sebe nakonec. Byla ráda, že jí nabídl tuhle cestičku k útěku. I kdyby nebyl ten nebezpečný zločinec a patřil k těm dvěma údajně neškodným, stejně by bylo trestuhodně nezodpovědné, kdyby s ním dál spala. Svou míru nezodpovědnosti si vybrala ažaž. S tím, co se stalo, můžu nějak žít. ale dál v tom pokračovat nesmí.

„Tak dobře.“ Zdráhavě ji pustil z náruče. Ve tváři se mu opět objevil napjatý výraz. „Zavolej mě, až bude hotový oběd. Jdu ještě chvíli odhazovat sníh.“

Hope zůstala stát, jako by vrostla do země, dokud nezaslechla bouchnutí domovních dveří, načež si zakryla obličej rukama a vysíleně padla zády na stěnu. Prosím, prosím, modlila se v duchu, ať ten telefon začne co nejdřív fungovat. Neuměla si představit, jak tohle vydrží třeba jen hodinu, natožpak řadu *dní*. Bylo jí do pláče. Měla sto chutí se rozkřičet. Nejradši by ho chytla, zalomcovala jím a hulákala mu přímo do obličeje, jak proboha mohl být tak pitomý a spadnout do takového průšvihu! A ze všeho nejvíc si přála, aby nic z toho, co se právě dělo, nebyla pravda, aby se stoprocentně mýlila v každém logickém závěru, k němuž dospěla.

Toužila po Priceovi.

7.

Zatímco se maso zvolna ohřívalo, Hope vyndala z rádia baterie a schovala je pod poklicí v jednom kastrolu. Znovu zkontrolovala telefon, ale vůbec ji nepřekvapilo, že sluchátko je úplně němé. Vichřice ustala teprve před pár hodinami, takže silničáři ani opravářské čety se do zdejší zastrčené oblasti nedostali; nejprve je nutné protáhnout zapadané silnice a teprve pak přijde na řadu to ostatní.

Hope předpokládala, že k havárii mikrobusu muselo dojít dřív, než se počasí tolik zhoršilo, protože jinak by se o ní ještě nevědělo. Policie měla čas dostat se na místo neštěstí a zjistit, že zahynuli dva zástupci šerifa, a také polapit dva z pěti uprchlíků. Price by jim nejspíš také neunikl, kdyby se nestrhla vánice. V rozhlasových zprávách sice informovali, že mikrobus havaroval vinou vánice, ale to byla jen nepodstatná nepřesnost a časový sled událostí nebyl na celé věci to nejdůležitější.

Maso už bylo prohřáté. Hope ho zamíchala a rozhodla se dopřát mu ještě dvě minutky. Z dřevěné verandy k ní doléhaly údery lopaty, kterou Price odhrnoval a odhazoval sníh, ale on sám nebyl oknem vidět.

Náhle ji něco napadlo: Když ona slyší lopatu, neslyšel on předtím puštěné rádio?

Na těle jí vyrazily krůpěje potu. Podlomily se jí nohy a honem se zachytila opěradla židle. Vážně je tak dobrý herec?

Celá ta situace ji začínala dohánět k šílenství. Přežít může jedině za podmínky, že nebude čekat ve všem zradu, nebude si představovat, že Price je ztělesnění samotného ďábla! Bez ohledu na to, jestli je Price vrah nebo jen běžný kriminálník,

stejně ho předá policii. Až do té doby se nesmí trýznit dohady, co všechno Price ví nebo tuší, a musí se držet co nejlépe.

Znovu si vzpomněla na pušku a bleskově se odlepila od židle, aby se vrhla do tatínkovy ložnice, a znovu zkusila pátrat po krabičce s náboji. Nesměla promarnit ani jedinou drahocennou minutu, kdy není pod Priceovým dohledem a kontrolou.

Náboje nebyly v žádné zásuvce prádelníku. Hope se rozhlédla po pokoji. Doufala, že šestý smysl jí poradí nejpravděpodobnější úkryt – nebo naopak ten nejméně pravděpodobný. Jenže pokoj byl docela obyčejně zařízená ložnice bez tajných schránek a posuvných panelů ostění a trezorů za obrazy. Kdepak, nic takového. Chvatně přistoupila k posteli a zajela rukama pod polštář a matraci, ale opět bezvýsledně.

Nechtěla riskovat další hledání, radši se chvatně vrátila do kuchyně a začala prostírat stůl. Sotva skončila, už zaslechla, jak Price venku hlučně zdupává sníh z bot, a pak otevřel dveře.

„Páni, to je ale zima!“ zvolal a otřásl se. Pověsil na věšák prošívaný kabát, který nosil Hopein tatínek. V obličeji byl zrudlý mrazem. Navzdory mrazu se usilovnou dřinou zpotil a na čele měl teď jemnou námrazu, která však v teple místnosti ihned roztála a teď mu po spáncích stékaly pramínky vody.

Otřel si čelo rukávem a přihodil do krbu další poleno, načež nastavil obě ruce co nejblíž k ohni a zimomřivě si je zamnul, aby v nich rozproudil krev.

„Uvařím další konvici kávy, jestli chceš!“ křikla Hope z kuchyně a nesla na stůl hrnec horkého masa. „Jinak si můžeš vybrat mezi mlékem a vodou.“

„Voda mi stačí.“ Price se posadil na stejnou židli, na které seděl při snídani. Rolnička, který s ním už podruhé nesměl ven, bleskově vyskočil z koberečku před krbem a přiklusal k jeho židli. S nadějí vzhlédl hostu do tváře a opřel se mu čenichem o stehno.

Price, jenž si mezitím začal nabírat kouřící maso, náhle zkameněl uprostřed pohybu. Nejprve se podíval do žalostných hnědých psích očí a potom mžikl po Hope. „Nejím náhodou z jeho misky?“

„Kdepak, jen v tobě vyvolává pocit viny.“

„A docela se mu to daří.“

„Aby ne, má v tom směru obrovskou praxi. Rolničko, k noze!“ Pleskla se do stehna, ale retrívr ji nebral na vědomí. Podle všeho dospěl k názoru, že Price má měkčí povahu a dá se lépe zpracovat.

Price si nabral lžíci dušeného masa a nesl ji k ústům, ale uprostřed pohybu se zarazil. Podíval se dolů na psa. Rolnička ho upřeně pozoroval. Price otráveně položil lžíci zpátky do misky. „Prokristapána, udělej něco!“ zahučel směrem k Hope.

„Rolničko, k noze!“ zavelela opět a natáhla ruku po neposlušném psovi.

Rolnička se náhle a prudce od Pricea odvrátil, ale nezamířil ke své paní. Místo toho se zahleděl na dveře, a i když nevyštěkl, každičký sval v těle se mu ostražitě napjal.

A dřív, než Hope vůbec stačila mrknout, Price bleskově vyletěl ze své židle. Levou rukou Hope drsně vytáhl na nohy a strčil za sebe, přičemž druhou sáhl za pás tepláků a vytrhl ukrytou pistoli.

Hope zůstala na vteřinu jako ochrnutá. Price naslouchal stejně pozorně jako Rolnička. Pak uchopil Hope za rameno a stlačil ji do sedu na podlahu vedle skříňky s porcelánem. Něměji naznačil, ať zůstane sedět. V ponožkách pak neslyšně přeběhl k oknu v jídelně a tam se zády přitiskl ke zdi. Hope sledovala, jak opatrně naklonil hlavu k okraji okna, jen natolik, aby jedním okem dokázal vykouknout ven. V mžiku se stáhl zpátky a po chvíli celý manévr zopakoval.

Rolnička temně, hrdelně zavrčel. Price podrážděně mávl a Hope bez dalšího váhání popadla retrívra kolem krku a chlácholivě ho přivinula k sobě. Samozřejmě neměla potuchy jak mu zabránit, aby se nerozštěkal. Hm, jedině snad, kdyby mu držela zavřenou tlamu, ale určitě nemá dost sil, aby se jí nedokázal vytrhnout.

Proboha, co to Price vyvádí? přemýšlela v duchu horečně. Co když tam venku je policie? Ve sněhové vánici nemohly po Priceovi zůstat žádné stopy, ale možná že pro jistotu prohledávají všechna stavení v širokém okolí, protože nebylo pochyb, že uprchlíci museli někde najít útočiště, aby nezmrzli.

Ale vlekli by se sem policisté pěšky, nebo by si vzali sněžné skútry? Předtím nezaslechla ani vzdálené burácení motorů. Ovšem v tak silném mrazu by nikdo nemohl venku vydržet delší dobu.

No dobře, takže do úvahy by přicházeli i zbylí dva uprchlí vězni, ale proč by se Price měl před nimi tak neuvěřitelně na pozoru? Bojí se jich? A viděl za oknem něco? Možná to nebylo nic nebezpečnějšího, než že se pod tíhou sněhu ulomila borová větev nebo že se veverka odvážila z doupěte a setřásla z korun stromů sněhovou přepršku.

„Nepřekontroloval jsem sruby!“ zabručel si Price vztekle pod vousy. „Čert to vem, zapomněl jsem na sruby!“

„Ale já je včera všechny pozamykala!“ sdělila mu Hope pološeptem.

„Zámek nic neznamená.“ Naklonil hlavu k rameni a znovu pozorně napínal uši. Opět Hope stroze naznačil, ať je úplně zticha.

Rolnička se jí chvěl v objetí a Hope se třásla spolu s ním. Srdce jí pádilo, myšlenky se jí rozutíkaly jako hejno vyplašených vrabců. Pokud někdo tajně přespal v některé chatce, nemohl to být policista, protože ten by přece zamířil rovnou k hlavnímu domu. Bylo tedy skoro jisté, že se jedná o dalšího uprchlíka. Hope nevěděla, co je v dané situaci lepší. Policistu by ozbrojený Price mohl ohrozit i na životě, ale pokud by šlo o vězně a mezi těmi dvěma by nepanovaly zrovna přátelské vztahy… Hope k sobě přitáhla Rolničku ještě pevněji a do ucha mu špitala láskyplné omluvy.

Vzápětí se pes začal vzpouzet, zmítal hlavou do stran a hrabal všema čtyřma, jen aby se osvobodil. Hope vyhekla a zoufale ho chytila za obojek. „Drž ho!“ naznačil Price mlčky a pomalu se přesouval k venkovním dveřím.

Ze svého místa mezi skříňkou a stěnou Hope nedohlédla až ke dveřím, a navíc měla plné ruce práce s Rolničkou, který se jí nepřestával vysmekávat z rukou jako naolejovaná ryba. Náhle se dveře s třeskem rozlétly a s ohlušující ranou narazily na vnější stěnu chodby. Hope se zavřísknutím vyletěla na nohy a přitom pustila psa. Rolnička vystartoval ke dveřím takovým tryskem, až mu na dřevěné podlaze podkluzovaly packy, ale to

ho nijak nezbrzdilo, dál se hnal zastavit vetřelce, i když ho zatím ještě neviděl.

Následoval ohlušující výstřel. Hope se instinktivně vrhla k zemi, i když pořád ještě neviděla ani netušila, co se u vchodu vlastně děje. V uších jí zalehlo a do nosu ji štípal čpavý puch spáleného střelného prachu. Těžké žuchnutí na podlahu kuchyně doprovodil třesk skla. Sluch se jí konečně projasnil natolik, že slyšela namáhavé funění a drsné kletby dvou zápasících mužů, údery pěstí do těla, dunění, jak lokty a koleny hlučně naráželi do prkenné podlahy. Do toho zmatku zběsile štěkal Rolnička, jako zlatý blesk s vrčením skákal kolem ve snaze nějak se zapojit do bitky, chňapal po máchajících končetinách a Hope se zatím jen vmáčkla do koutka vedle skříňky. Polomrtvá strachy absolutně nic nechápala, ve svém ochromení neuvažovala dokonce ani o útěku, ale to neznamenalo, že si neuvědomovala, že se nečekaně ocitla v nesmírně nebezpečné situaci.

Za okamžik se dokázala vzchopit natolik, aby se překulila na všechny čtyři, vyskočila a utíkala pro pušku. Price sice věděl, že není nabitá, ale neznámý vetřelec to samozřejmě netušil.

S těžkou zbraní v rukou se vrhla zpátky do kuchyně. Sotva přeskočila práh, narazilo do ní těžké mužské tělo a strhlo ji k zemi. Ramenem dopadla na ostrý roh kuchyňské linky, ze zmrtvělé ruky jí vylétla puška a třeskla o podlahu skoro ve stejném okamžiku, kdy Hope bolestivě přistála na zádech. Vzteky a bolestí vykřikla, chvatně drapla pušku a vytáhla se najedno koleno.

Price s neznámým mužem spolu dál zběsile zápolili. Tentokrát už nešlo o pouhou rvačku na podlaze, při které se převalovali v jednom klubku a vzájemně si zasazovali rány pěstí, ale oba vestoje pololeželi na kuchyňském stole, každý z nich držel pistoli a vzájemně jeden druhému svírali zápěstí pravé ruky, aby soupeře připravili o zbraň a získali nad ním výhodu. Hope si mimoděk všimla, že oba mají vyvalené oči a jsou zrudlí šíleným úsilím, a teprve teď si uvědomila, že spolu bojují na život a na smrt. Během tahanice srazili ze stolu slánku i cukřenku. Nádobky se na podlaze rozbily, překotily a obsah se

vysypal na prkna. Vteřinku poté Price po cukru uklouzl a ztratil rovnováhu. Cizinec toho v mžiku využil, strhl Pricea do strany, a tím si z jeho prstů uvolnil zápěstí ruky, v níž držel pistoli.

Hope se bez rozmýšlení vrhla dopředu a zkusila se muži na ruku pověsit a zabránit mu ve střelbě, jenže hrůza a šok ji ochromily. Všechno vnímala jakoby zpomaleně, ale stačila pochopit, že vetřelec vystřelí dávno předtím, než se k němu dostane.

Rolnička vyrazil vpřed těsně nad podlahou a zaryl tesáky grázlovi do lýtka.

Muž zařval leknutím a bolestí a druhou nohou nakopl psa do hlavy. Retrívr s žalostným zavytím odletěl na druhou stranu místnosti.

Price se mezitím stačil zvednout a skočit na vetřelce. Oba se svalili nejprve na stůl, ale ten se s třeskem převrhl, židle se rozlétly do stran a všude kolem se rozprskly kusy dřeva, masa a dušené zeleniny. Rváči skončili na podlaze, Price nahoře. Druhý muž se tvrdě udeřil hlavou o prkna, což ho na okamžik omráčilo. Price té výhody okamžitě využil, udeřil svého protivníka loktem na solar plexus, a když se muž v křeči zasvíjel a zoufale se pokoušel popadnout dech, dostal pěstí prudký úder do brady, až mu zuby hlasitě zacvakaly. Než se vetřelec stačil vzpamatovat, Price mu zaryl hlaveň pistole do důlku pod uchem. Chlap znehybněl.

„Pusť tu pistoli, Clintone!“ pronesl Price tiše. Sám přitom křečovitě lapal po dechu. „*Okamžitě,* jinak stisknu spoušť.“

Clintonovi vypadla zbraň z dlaně. Price se po ní levou rukou natáhl a přistrčil ji blíž k sobě. Pak ji přiklekl levou nohou, vlastní pistoli bleskově zastrčil za pás, oběma rukama pak Clintona drapnul, doslova ho zvedl do vzduchu a tvrdě obrátil na břicho. Hope si všimla, že Clinton se dlaněmi opřel o prkna, jako by se chystal vyskočit, a rychle přistoupila blíž a hlaveň pušky mu vrazila rovnou do obličeje. „Opovaž se!“ sykla.

Clinton se zvolna svezl zpátky na podlahu.

Price loupl po pušce očima, ale neřekl ani slovo. Hope si uvědomila, že on v žádném případě neprozradí, že puška není

nabitá, stejně jako ona nedá najevo, že to zjistila. Jen ať si milý Price namlouvá, jaký je chytrák.

Price strhl Clintonovi obě ruce za záda, načež znovu vytáhl svou pistoli a zaryl hlaveň protivníkovi do zátylku. „Hni se jen o centimetr," zavrčel tiše a chraplavě, „a já ti tu tvou proklatou palici z fleku ustřelím! Hope." Ale neohlédl se po ní. „Máš nějaký tenký provaz? V nejhorším případě stačí šátky nebo šála."

„Šátky, ty mám."

„Tak je dones!"

Vyběhla nahoru a prohrabovala zásuvku tak dlouho, dokud nevylovila tři šátky. Kolena se jí podlamovala, srdce jí skákalo až do krku, a navíc měla strach, že se pozvrací.

Když nejisté sestupovala po schodišti do kuchyně, radši se přidržovala zábradlí, aby neupadla. Oba muži se podle všeho vůbec nepohnuli. Clinton ležel na břiše a Price na něm rozkročmo seděl. Obklopovala je spoušť z rozbitého a překoceného nábytku, kusy jídla, střepy nádobí. Rolnička stál Clintonovi u hlavu, čumák mu strkal skoro až do obličeje a nenávistně vrčel.

Price si vzal šátek, úhlopříčně ho zkroutil a pak jím Clintonovi svázal zápěstí. Trhnutím látku utáhl a zavázal ji na pevný uzel. Pak opět schoval pistoli za gumu kalhot, Clintonovu pistoli vytáhl zpod kolena a přesunul se níž, aby soupeři spoutal i nohy. Předklonil se, chytil Clintona za límec kombinézy, jediným trhnutím ho postavil na nohy a pak ho surově stlačil na jedinou židli, kterou během zápasu nepřekotili. Přidřepl a zbylými šátky připoutal Clintonovy kotníky k nohám židle.

Clinton bezvládně zvrátil hlavu. Ztěžka, sípavě dýchal, na jedno oko kvůli otoku vůbec neviděl, z obou koutků úst mu vytékala krev. Ohlédl se po Hope, která celá zsinalá nepřestala svírat namířenou pušku, jako by na ni zapomněla.

„Odpráskněte ho!" zachraptěl. „Prokristapána… zabte ho! Je to uprchlý vrah. Jsem zástupce šerifa… Ukradl mi uniformu… Kčertu, tak *toho hajzla zastřelte*, no tak!"

„Moc hezká pohádka, Clintone," prohodil Price, zatímco se zvedal.

„Paní, říkám vám čistou pravdu," žadonil Clinton. „Dejte na mě. Prosím."

Price se natáhl a jediným rychlým škubnutím vytrhl Hope pušku z roztřesených rukou. Pustila ji bez protestů, protože Clinton byl bezpečně spoutaný, tak už neměla koho strašit nenabitou zbraní.

„Do prdele!" sykl Clinton a v zoufalství zavřel oči, vlastně jen to jedno zdravé. Druhé zůstávalo zavřené trvale.

Hope se na něho upřeně zadívala a přitom ze všech sil přemáhala závrať, která na ni útočila se stále větší nemilosrdností. Clinton byl vysoký skoro jako Clinton, ale ne tak svalnatý. Pokud se trochu vyznala v pánské konfekci – a poté, co roky kupovala oblečení nejdřív Dylanovi a po něm tatínkovi, získala zkušeností dost a dost – Clinton měl velikost patnáct a půl.

Price nevyšel z boje bez zranění. Na pravé lícní kosti mu narůstala mohutná podlitina, levé obočí měl slepené krví a rty rozseknuté hned na třech místech. Otřel si krev z oka a obrátil se k Hope. „Jsi v pořádku? Neslízla jsi taky něco?"

„Kdepak, nemusíš se bát," uklidnila ho, třebaže ji pekelně bolelo rameno, do kterého se uhodila o okraj skříňky, a taky si pořád ještě nebyla jistá, jestli nakonec skutečně neomdlí.

„No, dobře nevypadáš. Radši se posaď." Rozhlédl se, mezi překocenými židlemi vybral tu nerozbitou a postavil ji. Potom položil Hope dlaň na rameno a stlačil ji dolů. „Za to může adrenalin," vysvětlil bez ptaní. „Když stres konečně pomine, člověk se cítí slabý jako moucha."

Pak se obrátil ke Clintonovi. „Vloupal ses do jednoho ze srubů, co?" vyštěkl na něho. „Zapálil sis oheň v krbu a válel ses hezky v teplíčku! Během vánice jsme kouř z komína vidět nemohli, ale když se vyjasnilo, musel jsi nechat oheň vyhasnout. A že je venku sakra mráz, co? Jenže bez teplého oblečení a zásob ses dál do hor pustit nemohl, takže ti nezbývalo nic jiného než se vloupat sem do domu."

„Moc primovní scénář, Tannere," ušklíbl se Clinton a zachrchlal. „Chceš říct, že přesně to bys udělal ty sám, kdybys mi neukradl šerifskou uniformu, co?" Rozlepil zdravé oko a

kratičce mžikl kolem sebe. „Kdepak je starý pán? Toho jsi taky oddělal, nemám pravdu?“

Hope cítila, že Price z ní nespouští pohled a pečlivě registruje její reakci na Clintonovy řeči, ale ona jen bezvýrazně hleděla na zajatce a v nejmenším nedávala najevo, co si o tom všem myslí. Ostatně, zachovat navenek rozvahu bylo pro ni snadné; cítila se otupělá, ochromená, jakoby vysátá. Odkud Clinton ví o jejím tatínkovi? Pochází ze zdejšího okresu? Najednou si byla jistá, že není rozená akční hrdinka.“

„Poslyš,“ Price si před ni přidřepl, přitiskl jí dlaň k tváři a potom vzal její ruce do svých. Zamžikala a zkusila se mu podívat do obličeje. Vypadal podmračeně a modré oči měl soustředěné jako laser. „Nenech se od něho zastrašit, holčičko. Všechno bude v pohodě; teď se uklidni a věř mi.“

„Nenechte se od něho vodit za nos, paní,“ ozval se Clinton důrazně.

„Vypadáš dost rozklepaně,“ pokračoval Price v utěšování Hope a Clintonovi neráčil věnovat jediný pohled. „Možná by sis měla na chvilku lehnout. Tak pojď, dovedu tě k pohovce.“ Pomohl jí vstát a uchopil ji za loket. Když se Hope pootočila, náhle zaklel a prudčeji zarazil.

„Co je?“ vyhrkla zděšeně, protože v obličeji se mu objevil výraz, jaký u něho ještě neviděla.

„Tvrdilas mi, že nejsi zraněná.“

„To taky nejsem.“

„Ale na zádech máš krev!“ Zachmuřeně doprovodil Hope do tatínkovy ložnice. Zastavil se, aby pušku pověsil zpátky na zeď, a pak pokračoval do koupelny. Rázně odhrnul závěs z okna, aby dovnitř dopadalo dost světla, a začal Hope rozepínat košili.

„Ále, to nic není. Jen jsem se škrábla o skříňku, když jsem upadla.“ Pokusila se mu zadržet ruce, ale zbytečně, protože ji rázně vysvlékl z košile a obrátil k sobě. Zachvěla se a bradavky nahých ňader jí v závanu chladného vzduchu okamžitě ztvrdly.

Navlhčil žínku a otřel jí záda těsně pod lopatkou. Proti své vůli Hope bolestí ucukávala.

„Máš tady tržnou ránu, a jak tak koukám, dělá se ti parádní boule.“ Pokračoval v jemném omývání rány. „Potřebuješ ránu

zchladit ledem, ale nejdřív ti ji musím vydezinfikovat a dát přes ni gázu. Kde máš lékárničku?“

„Ve skříňce nad lednicí.“

„Zatím si lehni, hned jsem zpátky.“

Zavedl Hope k lůžku. Poslušně se položila na břicho. Bez košile jí však byla zima, takže přes sebe honem přetáhla přikrývku.

Price se vrátil během půl minutky i s lékárničkou. Krev z roztrženého obočí mu stékala až do oka. Odběhl do koupelny, aby si ji opláchl, ale krev se mu okamžitě spustila nanovo. S podrážděným syknutím zvedl jednu náplast a rázně si ji připlácí na obočí.

Potom se posadil vedle Hope, lékárničku si položil na klín a jemně jí ránu namazal antibiotickou mastí. Snažil se být co nejněžnější, ale přesto každý dotek bolel tak krutě, že Hope musela zatnout zuby, aby se nerozplakala. Nechtěla ucukávat ani hlasitě sykat, aby se s jejím ošetřováním dlouho nezdržoval a ona mohla zůstat o samotě. Konečně přiložil na ránu gázový polštářek, přichytil ho náplastí a záda jí zakryl tričkem, které vytáhl ze skříně jejího tatínka.

„Hezky lež a nehýbej se,“ nakázal přísně. „Donesu ti sáček s ledem.“

Naplnil mikrotenový sáček kostkami ledu a nahoře ho stáhl pevným uzlem. Když ho přiložil Hope na záda, nadskočila leknutím. „Strašně to studí!“

„Hm, možná že tričko je moc slabé. Přinesu radši ručník,“ řekl.

Z koupelny donesl froté osušku a nahradil jí bavlněné tričko. Sáček s ledem jí pak připadal přece jen maličko snesitelnější.

Vytáhl jí přikrývku až nad ramena, protože pokoj byl nevytopený. „Není ti tady moc velká zima?“ zeptal se starostlivě a pohladil ji po vlasech. „Nechceš, abych tě odnesl nahoru?“

„Ani ne, pod přikrývkou mi je příjemně,“ zamumlala. „Myslím, že si chvíli zdřímnu.“

„Reakce na vypětí a stres," zopakoval, shýbl se a políbil ji na spánek. „Tak se pěkně prospi. Až se probudíš, bude ti určitě mnohem líp."

„Momentálně si připadám jako padavka."

„Ty ses ještě nikdy nepřipletla k rvačce?"

„Ne, tu čest jsem měla poprvé, a vůbec se mi to nelíbilo. Vyváděla jsem jako malá holka, viď?"

Price se kratičce zasmál a láskyplně jí prohrábl vlasy. „Ale jdi. Proč myslíš?"

„No přece, jak vždycky ukazujou ve filmech. Ženské tam vřeští jako opice a všem se jenom pletou pod nohy."

„A tys vříkala? Že jsem nic neslyšel."

„Jo, zaječela jsem, když rozkopl dveře. Vyděsilo mě to."

„Ale neříkej! A kdy ses pletla pod nohy?"

„Snažila jsem se tomu předejít."

„Ale no tak, holčičko," ujišťoval ji chlácholivě. „Udržela sis chladnou hlavu, běželas pro pušku a držela jsi ho s ní v šachu." Opět ji políbil. Na studené pokožce jeho rty něžně hřály. „Na svou stranu barikády bych si tě vybral vždycky a bez rozmýšlení. Teď zkus usnout a kvůli tomu binci v kuchyni si nedělej těžkou hlavu, ano? Já a Rolnička to uklidíme. Už se beztak stačil postarat o všechno maso."

Hope se usmála, s čímž Price jistě počítal, a konečně se zvedl z postele. Zavřela oči a během pár vteřin zaslechla tiché klapnutí dveří.

Otevřela oči a zamyšleně se rozhlédla po pokoji.

Snažila se příliš nehýbat, protože ledový obklad příjemně zaháněl bolest z naražených zad. Pokud si pamatovala dobře, pak léčba ledem doporučovala střídat patnáctiminutovky s ledem a bez ledu, aby svalstvo příliš neprochladlo a neztuhlo. Nedalo se vyloučit, že pohyblivá paže se bude co nevidět hodit. Odhadovala, že Price ji nepřijde překontrolovat nejméně hodinu. Měla tedy chvíli sama pro sebe a pud sebezáchovy jí velel, aby ji maximálně využila.

Slyšela, jak Price přechází po kuchyni. Zacinkalo rozbité sklo, důkaz toho, že zametá podlahu, pak zacvakaly kusy roztříštěného dřeva, to sbíral rozbité židle a trosky házel na

hromadu. Neslyšela, že by spoutaný Clinton vydal jedinou hlásku.

Pokud si vzpomínala, při zápase oba muži vysypali nejen cukřenku a slánku, ale z kuchyňské linky srazili i dózy s moukou a cukrem. Uklidit tuhle spoušť nebude jednoduché a každopádně to chvíli potrvá. Střepy se jistě rozlétly do všech koutů, všude budou rozházené předměty. Navíc Price věří, že Hope usnula. To znamená, že ona je prozatím v bezpečí, ale nesmí ztrácet čas.

Honem odhodila přikrývky a vyskočila z postele. Tiše otevřela šatník, vytáhla jednu z tatínkových mikin a opatrně si ji přetáhla přes hlavu. Sice zamžikala bolestí, protože naražené ramenní a zádové svaly protestovaly proti každému pohybu, ale bolestínství byl luxus, který si momentálně nemohla dovolit.

Bez dalšího zdržování začala systematicky pátrat po ukryté krabičce nábojů.

O půl hodiny později slavila vítězství – krabička se krčila v kapse tatínkovy bundy zavěšené na ramínku.

8.

Hope si za gumu tepláků zastrčila pár tatínkových starých kravat a potichoučku se vyplížila z ložnice. V obou rukou pevně svírala opět nabitou pušku.

Clinton seděl mlčky a bez hnutí, v navlas stejné pozici, v jaké ho viděla posledně. Ne snad, že by měl na vybranou. Když ji zaslechl přicházet, pootevřel nezraněné oko, ale při pohledu na pušku ho vzápětí doslova vytřeštil. Pak se spokojeně pousmál a spiklenecky na ni kývl.

Price stál u dřezu a ždímal žínku. Většinu nepořádku už stačil uklidit, ale nejméně dvě židle byly na vyhození a tu a tam se ještě dal zahlédnout bílý poprašek mouky. Vzhlédl a chtěl Hope přivítat, ale když zvedla pušku, překvapením jen němě otevřel ústa.

„Drž pravou ruku tak, abych na ni viděla!“ vyzvala ho klidně. „Levou rukou si vytáhni pistoli z tepláků, polož ji na kuchyňskou linku a strč do ní, aby dojela až ke mně! Hned!“

Vůbec se nepohnul. V modrých očích mu zablýsklo mrazivým vztekem. „Co má tohle divadýlko k čertu znamenat, Hope? Uklidni se, jo? Zrovna teď nemám náladu hrát si na indiány!“

„Já si na ně nehraju,“ opravila ho suše. „Myslím to vážně. Ihned udělej, co jsem řekla!“

Price se na pušku ani nepodíval, jen vztekle stiskl rty a zamířil k Hope, jako by chtěl té hlouposti udělat přítrž.

„Našla jsem náboje,“ informovala ho Hope chvatně, aby jí nestihl pušku vytrhnout. „V kapse bundy,“ upřesnila, aby bylo jasné, že si nevymýšlí. Kupodivu necítila ani špetku strachu.

Price zkameněl uprostřed kroku. Kdyby Hope nebyla ozbrojená, výraz jeho tváře by ji vyděsil k smrti.

„Pistoli!“ vyštěkla stroze. Bylo jí jasné, že musí dát najevo rozhodnost. Teď se velení ujímá ona, proto se podle toho musí chovat. Price před ní musí mít respekt, jinak se nepodřídí. Pohnula hlavní, aby mu naznačila, že pokud vystřelí, nemá v úmyslu minout cíl.

Price neochotně, s pravou rukou položenou na pracovní desce linky, sáhl za pás a vytáhl zbraň, položil ji na skříňku a postrčil směrem k Hope.

„Nezapomeňte taky na tu moji!“ ozval se jí za zády Clinton. Znělo to trochu šišlavě, protože rozbitá ústa a natlučená čelist mu rychle napuchaly a barvily se temně nachovým odstínem.

„Samozřejmě i tu druhou pistoli,“ potvrdila Hope a pod Priceovým vražedným pohledem ani nemrkla. Mlčky k ní poslal Clintonovu zbraň.

„A teď ucouvni.“

Poslechl. Hope bleskově chňapla po bližší pistoli a pušku odhodila za sebe, jelikož se s ní přece jen manipulovalo hůř. „Výborně, a teď se posaď na židli a dej ruce za záda. A nechci slyšet ani slovo.“

„Nedělej to, Hope,“ procedil Price přes zaťaté zuby. „Clinton je vrah. Nenech si od něho nic nabulíkovat. Prokristapána, proč věříš jemu, a ne mně? Jen se na něho podívej! Má na sobě vězeňskou kombinézu!“

„Ale jen proto, žes mi ukradl uniformu!“ zavrčel Clinton nenávistně.

„Sednout!“ zopakovala Hope svůj rozkaz.

„K čertu, copak jsi hluchá? Slyšíš vůbec, co říkám!“ vybuchl Price zuřivě.

„Samozřejmě že slyším. A taky jsem slyšela hlášení v rozhlase, podle kterého poblíž havaroval vězeňský minibus. Dva zástupci šerifa zahynuli a pět vězňů uteklo.“ Hope při těch slovech nespouštěla pohled z jeho tváře a všimla si, jak se mu rozšířily zorničky a rysy ztvrdly. Zatínal zuby, ale jestli to bylo vzteky nebo zoufalstvím – nebo obojím… Bylo jí to jedno. „A navíc nejsem hloupá. Uniforma ti je příliš malá. Neměl jsi u

sebe náprsní tašku a taky nejsi nikde zraněný, třebaže kalhoty uniformy jsou potrhané a od krve.“

„A co služební revolver? Kdybych zástupci šerifa sebral uniformu, proč bych mu nevzal taky pistoli?“

„To nevím,“ přiznala Hope netrpělivě. „Možná se to při havárii nějak semlelo, že ostatní vězni stačili utéct se všemi pistolemi. Ale detaily nejsou důležité a momentálně mě ani nezajímají. Věc se má zkrátka tak, že si musím pokládat spoustu otázek a tvoje odpovědi je tak úplně nevysvětlují. Například – proč jsi tajně vyndal náboje z pušky a schoval je přede mnou?“

Skoro se zdálo, že má odpověď připravenou předem: „Z bezpečnostních důvodů.“

Hope nestál ani za ušklíbnutí. „Kecy. Posaď se!“

Posadil se. Vůbec se mu to nelíbilo, ale držela prst na spoušti a netvářila se nijak přátelsky, naopak. Nikdy by ho nenapadlo, jak nebezpečně může Hope vypadat.

„Ruce za záda! Nebudu to opakovat!“

Dal ruce za záda. Bylo jasné, že se musí proklatě přemáhat, aby se ovládl a nevyvedl nějakou pitomost. Hope se mu pečlivě držela z dosahu pro případ, že by se rychle obrátil a zkusil jí vyrazit zbraň z ruky, nicméně postupovala bleskově a cílevědomě. Vytáhla jednu kravatu, volnou rukou na ní udělala dvě stahovací smyčky a vzápětí mu je přetáhla přes zápěstí a prudce stáhla. Chystal se zaútočit, už přenášel váhu jejím směrem, ale když mu zápěstí přirazila pouty k opěradlu židle, zase znehybněl.

„Šikovný trik,“ pronesl nezvučně. „Kde ses to ksakru naučila?“

„Tyhle smyčky se používají při svazování telat. Stačí zatáhnout.“ Volné konce mu protáhla mezi zápěstími a udělala pevný uzel. „Tak, a teď ještě nohy. A dej si pozor, ať na mě nic nezkoušíš!“

Price se nebránil, dovolil, aby mu připoutala kotníky k nohám židle. „Poslyš!“ naléhal přitom skoro prosebně. „Já jsem vážně zástupce šerifa. Potíž je v tom, že ve zdejším okrese moc dlouho nejsem a zná mě jen málo lidí.“

„To, to zrovna!“ vrčel Clinton. „Oddělals oba ty policajty, a než bys vymázl odtud, nejspíš bys odprásknul i ji. Rozvažte mě, paní, mám ruce už dočista zmrtvělý.“

„Opovaž se! Poslouchej, Hope! O tomhle chlápkovi jsi určitě slyšela. Je odtud, proto ví, že tady žiješ s otcem. Clinton –“ Price pohodil hlavou směrem k druhému zajatci – „unesl dceru bohatého rančera ze zdejšího kraje a žádal za ni milionové výkupné. Rodiče zaplatili, ale únosce svou část dohody nedodržel a děvče na určeném místě nenašli. Chytili ho, když se snažil utratit bankovky, protože jejich čísla si policie poznamenala. Z vraždy ho sice usvědčili, ale nikdy neprozradil, kam ukryl dívčino tělo. Bylo o tom ve všech zprávách. Clintona teď převáželi do vězení s přísnější ostrahou a policejního vyšetřovatele napadlo, že by možná stálo za to, kdyby mě k němu dali jako spoluvězně. Doufali jsme, že by mohl něco prozradit, až se začne vytahovat a tak. I když dostal trest za vraždu, samozřejmě na základě nepřímých důkazů, zoufalí rodiče si přáli najít dceřino tělo. Věřili, že kdyby dceru mohli sami pohřbít a tak se s ní rozloučit, i smrt vlastního dítěte by pak pro ně byla snesitelnější. Jejich dcerka byla sedmnáctiletá hezká dívenka s nadějnou budoucností a skončila zahrabaná někde v horách nebo možná ji ten grázl shodil do nějakého opuštěného lomu jako kus odpadu.“

„Tos ty možnosti teprve nakousl!“ vyštěkl Clinton rozzuřeně. „Tak pokračuj, třeba z tebe nakonec vypadne, kams to tělo schoval!“

Hope beze slova zamířila do obývacího pokoje a přihodila na oheň pár polen. Cestou se zastavila u telefonu a zvedla sluchátko, zda už neuslyší ohlašovací tón. Nic.

„Co to vyvádíte?“ vztekal se Clinton. „Tak už mě přece rozvažte!“

„Ne,“ odmítla Hope stručně.

„Cože?“ Očividně měl problémy uvěřit vlastním uším.

„Neudělám to. Aspoň ne do té doby, než začne fungovat telefon. Potom zavolám do šerifovy kanceláře a vyjasním si, kdo z vás je kdo. Mám dojem, že zatím bude nejlepší nechat vás oba tak, jak jste. Však to vydržíte.“

Následoval okamžik ohromeného ticha; potom Price zvrátil hlavu a vybuchl srdečným smíchem. Clinton probodl Hope očima. Na okamžik mu nevěřícně poklesla čelist, potom zrudnul vzteky a zahulákal: „Ty krávo pitomá!“

„Hodná holka!“ pochechtával se Price, který zřejmě ani v téhle situaci neztrácel dobrou náladu. „Bože, jak já tě miluju! A klidně ti odpustím i tenhle vtípek, i když mládenci z okrsku si ze mě budou utahovat ještě roky, že jsem se nechal tak hloupě sejmout takovou malou křehkou blondýnečkou.“

Hope se zadívala do těch rozesmátých modrých očí, zvlhlých slzami veselí, a sama se neubránila úsměvu. „Já tě nejspíš taky miluju, ale to ještě neznamená, že tě rozvážu, dokud sem nedorazí policie.“

Clinton se mezitím vzpamatoval natolik, aby zabručel: „Jenom si z vás utahuje, paní.“

„Říkáte ‚paní‘?“ podivila se Hope. „Ale sotva před vteřinkou jste mě nazval úplně jinak!“

„Tak to se omlouvám. Ruply mi nervy.“ Přerývaně nasál vzduch do plic. „Když mě docela obyčejně štve, že mu žerete ty sladký řečičky, co jima krmí každou ženskou na potkání.“

„To vám věřím.“

„Co mám udělat, abyste mi uvěřila, že lže?“

„Nic takového neexistuje, tak si radši šetřte dech a zbytečně neplýtvejte slovy,“ usadila ho zdvořile.

O půl hodiny později se Clinton opět ozval: „Musím si odskočit.“

„Klidně to pusťte do kalhot!“ odsekla Hope. Na tuto komplikaci předtím nepomyslela, ale rozhodně se nehodlala dát zviklat a kteréhokoliv ze zajatců rozvázat. Nedopadlo by to dobře a takový risk si nemohla dovolit. Omluvně se ohlédla po Priceovi a ten na ni lišácky zamrkal.

„Já jsem prozatím v pohodě, ale jestli telefon nezačne fungovat do večera, asi tě poprosím o sklenici od kompotu a intimní asistenci.“

Hope byla ochotná mu tu službu prokázat, vůbec by jí to nevadilo. Když se však podívala na Clintona, tajně se otřásla hnusem. Vyloučeno; toho chlapa by se nedotkla ani kleštěmi.

Trochu nervózně kontrolovala telefon každou půlhodinu a přitom pozorovala, jak se odpolední slunce sklání za zasněžené hory. Clinton se vrtěl a poposedával. Hope si byla jistá, že ho trýzní nepříjemné nucení na malou stranu. Price měl určitě navlas stejné potíže, ale nedal to ani náznakem najevo. Kdykoliv zachytil Hopein pohled, kamarádsky se na ni zazubil, i když na jeho zhmožděné tváři ten úsměv připomínal spíš bolestný úšklebek.

Zrovna se začalo stmívat, když zvedla sluchátko a zaslechla vytoužené tutání. „Hurá!“ vykřikla vítězoslavně a honem sáhla po telefonním seznamu, aby vyhledala číslo šerifovy kanceláře.

Price jí ho odříkal zpaměti, a ačkoliv si Hope už byla skoro jistá, že mluví pravdu, v téhle chvíli konečně získala stoprocentní jistotu. V mžiku se blaženě rozzářila a poděkovala mu vděčným pohledem. Bleskově vyťukala číslo.

„Šerifova kancelář!“ ozval se rázný mužský hlas.

„Dobrý den, tady je Hope Bradshawová z letoviska Crescent Lake. Mám tady dva muže. Jeden se jmenuje Price Tanner a druhý Clinton. Oba mě přesvědčují, že on je šerifův zástupce a ten druhý uprchlý vrah. Můžete mi prozradit, který je který?“

„Doprdele práce!“ zařval hlas ze sluchátka. „Ať se propadnu! Kruciš, promiňte, prosím, tohle mi ujelo. Tak vy tvrdíte, že máte u sebe Tannera a *taky* Clintona?“

„No, mám je tu. Který z nich je zástupce?“

„Přece Tanner. Ale co tam u vás *dělají!* Chci říct –“

„Mířím na ně pistolí,“ objasnila Hope suše. „A jak ten váš kolega Tanner vypadá? Vzpomenete si například, jakou má barvu očí?“

Policistu na druhém konci linky zřejmě nevyvedla z míry. „Barva očí? Ach… dotyčná osoba měří přibližně sto devadesát centimetrů, váží zhruba sto kilogramů, má tmavé vlasy a modré oči.“

„Děkuju,“ oddechla si Hope. Ocenila, že muž zákona jí tak pohotově podal vyčerpávající popis. „Přál byste si se zástupcem šerifa Tannerem promluvit?“

„Ano, paní, to bych moc rád!“

Zvedla aparát, odnesla jej tak daleko, jak jí to šňůra dovolila, ale až k Priceově židli nedosáhla. „Moment, ano?“ vyhrkla a odložila sluchátko.

Vrhla se ke kuchyňské lince a tam chvatně popadla porcovací nůž. Vrátila se k Priceovi, klekla si a přepilovala látku, která mu poutala zápěstí, a hned nato zaútočila s nožem na kravaty u jeho kotníků. „Potřebuješ bezdrátový telefon,“ povzdechl si a přitom třepal ztuhlýma rukama, „nebo aspoň delší šňůru k tomu starému.“

„Jo, až půjdu příště na nákup, tak si na to vzpomenu,“ slíbila a chvatně mu osvobozovala nohy. Price se zvedl a na odkrvených, zmrtvělých nohou se ztěžka belhal ke sluchátku. Bylo znát, že dlouhé nehybné sezení v nepřirozené poloze mu nebylo příjemné, ale nejspíš neměl čas ani chuť si stěžovat. „U telefonu Tanner. Jo, všechno je pod kontrolou. Na kompletní zprávu si počkejte, až se vrátím. Už jsou cesty průjezdné? Fajn.“ Zavěsil a přibelhal se k Hope. „Cesty jsou ještě neprotažené, ale ihned seženou sněžný pluh. Za pár hodin je tu máme.“

Belhal se dál. Hope udiveně vykulila oči. „Price?“

„Nemám čas se bavit!“ sykl a ještě zrychlil tempo. Mířil rovnou čarou ke koupelně.

Hope nedokázala potlačit smích. Když míjela Clintona, aby zavěsila telefon, nenávistně po ní loupl očima. Ještě pořád držela porcovací nůž. Zastavila se a zamyšleně se na něho podívala. Zřejmě jí úmysl vyčetl z tváře předem, protože zesinal jako stěna.

„Nééé!“ zavřískl, když k němu přistoupila, a potom začal řvát jako šílenec.

„Tys ho řízla,“ vrtěl Price hlavou. Z hlasu mu zněl úžas. „Tys ho vážně řízla.“

„Musel poznat, že to myslím vážně,“ culila se Hope. „Bylo to úplně malinké říznutí, nic, kvůli čemu by měl tolik vyvádět. Vlastně, když se nad tím zamyslím, byla to spíš nehoda. Nechtěla jsem se k němu tolik přiblížit, ale on na mě skoro skočil.“

To ovšem nebylo všechno, co Clinton udělal: navíc ztratil kontrolu nad svým močovým měchýřem. A pak začal drmolit o překot, blekotal a vřeštěl, prosil Pricea, sliboval, že řekne všechno, co chtějí vědět, že udělá první poslední, jen aby ho ta magorka znovu neřízla. Price zavolal do šerifovy kanceláře a nadiktoval jim nově získanou informaci. Doufal, že je pravdivá.

Už bylo po půlnoci. Leželi v posteli a tiskli se k sobě ve vzájemném objetí. Držela mu sáček s ledem na zhmožděné tváři a on jí další ledový obklad přidržoval na zádech.

„Myslel jsem to vážně, fakt," zašeptal Price a políbil ji na čelo, „když jsem řekl, že tě miluju. Uvědomuju si, že se všechno zběhlo hrozně rychle, ale… ve svých citech mám jasno. Od první minuty, co jsem otevřel oči a uviděl tě, strašlivě moc jsem po tobě zatoužil." Odmlčel se. „A tak…?"

„Tak?" nechápala.

„Tak mě ‚možná' taky miluješ. Co?"

„Možná." Přitulila se k němu, aby se jí leželo pohodlněji. „Stoprocentně."

„Řekni to celé!" přikázal jí sípavě a objal ji, jako by se držel záchranného pásu.

„Miluju tě. Ale poslouchej, opravdu bychom neměli nic uspěchat, potřebujeme nejdřív jeden druhého líp poznat –"

Tiše se rozesmál. „Že nemáme nic uspěchat? Na to je už trochu pozdě, nemyslíš?"

Na to mohla jen těžko něco namítnout, protože během neuvěřitelně krátké doby se toho přihodilo až neuvěřitelně mnoho. Měla pocit, jako by včerejšek trval celou řadu týdnů. Ocitli se spolu v izolaci za extrémních okolností. Hope zažila Pricea v bezpočtu různých situací. Uvědomila si, že její první okouzlený a šťastný dojem z něho byl správný. Byla si jistá, že hned v prvním okamžiku v něm instinktivně rozeznala svého životního druha, kamaráda, milence, spřízněnou duši.

„Vezmi si mě, Hope. Co nejdřív. Stejně je skoro jisté, že už jsme si zadělali na mrňouse." Mluvil lenivě, svůdně. Jako had z ráje, pomyslela si Hope blaženě.

Zvedla hlavu z jeho ramene a ve tmě se na něho upřeně zadívala. Všimla si, jak se mu v úsměvu třpytí zuby, a opět se rozechvěla prudkou vlnou štěstí a pochopení. „Tak dobře, vezmu si tě," šeptla. „Jestli ti to nevadí."

„Jestli mi to nevadí?" Tiše se zasmál, vzal ji za ruku a stáhl si ji k rozkroku. Erekci měl tvrdou jako kámen. „Hořím touhou si tě vzít!" zašeptal a hlas se mu maličko zatřásl, stejně jako když předtím mluvili o jejím možném otěhotnění. „Stačí, když řekneš jediné slovo, a vrhnu se do toho mejdanu po hlavě."

„Slovo," vyprskla smíchy a šťastně se oddala tomu, co muselo nevyhnutelně následovat.